

Ellen G. White-idézetek

a szombatiskolai tanulmányokhoz

2013

október–november–december

Tartalom

<i>1. tanulmány – 2013. szeptember 28–október 4.</i> A mennyei szentély	3
<i>2. tanulmány – 2013. október 5–11.</i> A földi „Paradicsom”	7
<i>3. tanulmány – 2013. október 12–18.</i> Az áldozatok	11
<i>4. tanulmány – 2013. október 19–25.</i> A szentély tanulságai	15
<i>5. tanulmány – 2013. október 26–november 1.</i> Engesztelés: a tisztító áldozat.	19
<i>6. tanulmány – 2013. november 2–8.</i> Az engesztelés napja	23
<i>7. tanulmány – 2013. november 9–15.</i> Krisztus, a mi áldozatunk	27
<i>8. tanulmány – 2013. november 16–22.</i> Krisztus, a mi Főpapunk	31
<i>9. tanulmány – 2013. november 23–29.</i> A teremtés és a bűn	35
<i>10. tanulmány – 2013. november 30–december 6.</i> A végidei engesztelés napja	39
<i>11. tanulmány – 2013. december 7–13.</i> Profetikus üzenetünk	43
<i>12. tanulmány – 2013. december 14–20.</i> Kozmikus küzdelem Isten jellemére vonatkozóan.	47
<i>13. tanulmány – 2013. december 21–27.</i> Buzdítások a szentély tanában	52

A mennyei szentély

Szeptember 28., szombat délután

Ne felejtjük el, hogy Főpapunk a kegyelem királyi széke előtt esedezik megváltott népéért. Mindenkor él, hogy esedezék érettünk. Ha valaki vétkezik, van szószólónk az Atyánál, mégpedig a feddhetetlen Jézus Krisztus. Jézus vére erőteljesen és hatékonyan szólal fel azok érdekében, akik ismét bűnbe estek, akik fellázkodtak, akik a nagy világosság és szeretet ellen vétkeztek. Sátán jobb kezünk felől áll és vádol, Közbenjárónk pedig az Úr jobbján áll, és könyörög érettünk. Egyetlen rábizott ügyet sem veszített el. Teljes bizodalommal fordulhatunk Közbenjárónkhoz, hiszen Ő saját érdemeire hivatkozik. Hallgassátok meg azt az imát, amit mondott elárultatása és földi elítélése előtt. Hallgassátok meg érettünk mondott kérését, amivel Ő felénk fordult. Nem felejtette el a kísértés világában lévő egyházát. Figyelemmel követi megpróbált és szenvedő népét, és imádkozik érettük. (...)

Közbenjár az alázatosokért, az elnyomottakért és szenvedőkért, a leginkább megpróbáltakért és megkísértettekért. Felemeli kezét, és felszólal az érdekünkben: „Ímé, az én markomba metszettek fel téged.” Isten szívesen hallgatja Fia kéréseit, és válaszol rájuk. Pál ezt írja: „Lévén annakokáért nagy főpapunk, aki áthatolt az egeken, Jézus, az Istennek Fia; ragaszkodjunk vallásunkhoz. Mert nem oly főpapunk van, aki nem tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem aki megkísértetett mindenkben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt. Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk, és kegyelmet találjunk alkalmas időben való segítségül.” (Zsid 4:14–16) – *Review and Herald*, 1893. augusztus 15.

Szeptember 29., vasárnap

Isten lakhelye

Az Örökkévaló a mindenben minden odafent a mennyben. Ott mindenkefelett szentség uralkodik. Semmi sem zavarja meg az Istennel való tökéletes összhangot. Ha valóban oda tartunk, akkor

már ideleln is a szívünkben él a mennyi lelkülete. De ha most nem találunk örömet a mennyei dolgokról való elmélkedésben, ha nem érdekel, hogy megismerjük a Teremtőt, ha nem örvendünk Jézus jelleme láttán, ha nem vonz a szentség, akkor bizonyosak lehetünk abban, hogy hiába reménykedünk a menny felől. A keresztény állandó, magasztos célja, hogy élete teljesen megegyezék az Úr akaratával. A hívő szeret beszélgetni Istenről, Krisztusról, a boldogság és tisztaság honáról, melyet a Megváltó készít az Őt szeretőknek. Az ezekről a tárgykörökről való elmélkedést, amikor a lélek Isten áldott ígéreteiben tobzódik, nevezi az apostol „az ajándék ízlelésének”. – *Bizonyságtételek*, 5. kötet, 745. old.

Az Atya trónját, amely a mennyei templomban, Isten lakóhelyén van, az igazság és az ítélet teszi erőssé. Az igazság törvénye, az erkölcs nagyszerű mércéje, amellyel minden embert megmér, a szentek szentjében van. A frigiditást, amely magába zárja a törvénytáblákat, a kegyelem királyi széke takarja. Előtte mutatja be vérével Krisztus a bűnösért. Így egyesül az igazság és irgalom az emberért létrehozott megváltási tervben. Ennek a két mennyei tulajdonságnak az egybefonódását csak a végtelen bölcsesség tudta kigondolni, és a végtelen hatalom valósíthatta meg. Ez az összefonódás az egész mennyet ámulatba ejti, és imádatra készíti. A földi templom kerubjai tisztelettel fordultak a kegyelem királyi széke felé, így jelképezve a menny seregeinek érdeklődését a megváltás munkája iránt. Ez annak az irgalomnak a titka, amelybe angyalok vágyakoznak betekinteni: Isten akkor is igaz, ha megigazítja a megtérő bűnöst, és megújítja kapcsolatát az elbukott emberiséggel; Krisztus lehajolt, és megszámlálhatatlanul sok embert emelt ki a pusztulás örvényéből. Felöltöztette őket a maga igaz voltának folttalan ruhájába, hogy a megváltottak örökre a Mindenható közelében és a soha el nem bukott angyalok társaságában lehessenek. – *A nagy küzdelem*, 415. old.

Szeptember 30., hétfő

A trónterem

Isten trónjának vezérelve az igazság és az irgalom. Megnevezése pedig a kegyelem királyi széke (trónja). Ha mennyei világosságra vágyasz, járulj a kegyelem királyi székéhez. Az irgalom trónusánál kapsz választ. Az Atya és a Fiú engedményt tett, hogy megmenthesse Krisztus által a világot, aki önmagát adta azért, hogy ha valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Sem emberi, sem angyali hatalom nem köthetett ilyen szövetséget. A trónus fölött ívelő szivárvány annak a jele, hogy Isten – Krisztus által – kötelezettséget vállal arra vonatkozóan, hogy üdvözíti mindazokat, akik hisznek benne. Ez a szövetség épp olyan szilárd, mint a trón. Akkor miért vagy hitetlen, anyyira bizalmatlan? – *Manuscript Releases*, 1. kötet, 109–110. old.

Azok a kijelentések, amelyeket a tanítványok az Úr nevében tettek, minden részletükben helyesek voltak; és az események, amelyekre előremutattak, éppen teljesedtek. „Bétölt az idő, és elközélt az Istennek országa” – mondták. „Az idő” – a Dániel 9. fejezetében meghirdetett hatvankilenc hét – lejártával (amelynek a Messiásig kellett nyúlnia) Krisztust, miután János megkeresztelte a Jordánban, a Lélek felkenté. Az „Isten országa”, aminek közeledtét a tanítványok hirdették, Jézus halála által jött létre. Ez az ország, a hiedelemmel ellentétben, nem földi birodalom volt. Nem is az eljövendő halhatatlan ország, amelyet Isten felállít, amikor „az ország... és a hatalom és az egész ég alatt levő országok nagysága átadatik a magasságos egek szemei népének”; az az örökkévaló ország, amelyben „minden hatalmasság néki szolgál és engedelmeskedik” (Dán 7:27). „Az Isten országa” kifejezés jelzi mind a kegyelem, mind a dicsőség helyét. A kegyelem országát Pál apostol a Zsidókhoz írt levelében ismerteti. Miután felhívja az olvasók figyelmét Krisztusra, a könyörületes közbenjáróra, aki „megindul... gyarlóságainkon”, erre bátorít: „Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk.” (Zsid 4:16) A kegyelem királyi trónja a kegyelem országát jelképezi, mert a trón léte egy ország létezését sejteti. Krisztus számos példázatban használja „a mennyek országa” kifejezést, jelezve azt a munkát, amelyet az Úr kegyelme végez az emberi szívben.

A dicsőség trónja ugyanígy ábrázolja a dicsőség országát. A Megváltó ezekkel a szavakkal utal erre az országra: „Mikor pedig eljön az embernek Fia az Ő dicsőségében, és övele mind a szent angyalok, akkor beül majd az Ő dicsőségének királyi székébe. És elébe gyűjtetnek mind a népek.” (Mt 25:31–32) Ez az

ország még a jövőben van. Isten csak Krisztus második adventjekor állítja fel.

A kegyelem országa közvetlenül az ember bukása után jött létre, amikor megfogamzódott a terv a vétkes emberiség megváltására. Akkor még csak az Atya szándékában és ígéreteiben létezett, az ember pedig hit által lehetett alattvalója. Ténylegesen azonban Krisztus halálakor jött létre. A Megváltó, elfáradva az emberi konokságtól és hálátlanságtól, még földi küldetésének kezdete után is visszaléphetett volna a Golgota áldozatától. A Gecsemánében a fájdalom kelyhe megremegett a kezében. Még akkor is letörölhette volna homlokáról a véres verítéket, és hagyhatta volna, hogy a vétkes emberiség elpusztuljon a gonoszság miatt. Ebben az esetben nem lehetett volna megváltás a bukott ember számára. De amikor az Üdvözítő odaáldozta életét, és elhaló lélegzettel így kiáltott: „Elvégeztetett!”, a megváltás tervének megvalósulása biztosítva volt. A megváltás ígérete, amelyet a bűnös pár az Édenben kapott, megpecsételődött. A kegyelem országa, amit Isten már előzőleg megígért, akkor jött létre.” – *A nagy küzdelem*, 346–348. old.

Október 1., kedd

Imádat a mennyben

Isten bőségesen gondoskodott arról, hogy kegyelme által tökéletesek lehessünk, és semmiben ne találjon híjával, míg Urunk megjelenésére várunk. Készen állsz? Már magadra öltötte a menyegzői ruhát? Ez a ruha sohasem takargat csalást, tisztátalanságot, romlottságot vagy álszenteskedést. Isten látja szíved gondolatait és a szándékaidat. Az emberek szeme elől elrejtethjük bűneinket, de semmit sem titkolhatunk el Teremtőnk előtt.

Az Atya halálra adta Fiát bűneinkért, s feltámasztotta a megigazulásunkért. Krisztus által kéréseinkkel a kegyelem trónjához járulhatunk. Általa, bár érdemtelenek vagyunk, elnyerhetjük az összes lelki áldást. Őhöz fordulunk-e, hogy életünk legyen? – *Bizonyságtételek*, 5. kötet, 220–221. old.

Isten irgalma által kiárasztott áldásaiban láthatjuk végtelen szeretetének számtalan bizonyítékát és együttérzését, amely messze felülmúlja a forrón szerető édesanya érzelmeit megátalkodott fia iránt. A kereszt fényében tanulmányozva a mennyei jellemet felfedezhetjük, amint az irgalom, jóság és megbocsátás összefonódik az igazságossággal és a méltányossággal. János szavaival élve felkiáltunk: „Lássátok, milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk!”

A trónon meglátunk valakit, aki kezén, lábán és oldalán hordozza az ember és a Mindenható közötti megbékélés szenvedésének nyomait. A semmihez

sem mérhető irgalom egy végtelen Atyára utal, aki megközelíthetetlen fényben lakozik, ám aki magához fogad Fia érdemei által. Az elkeseredés és pusztulás előjelének felhőjén a kereszt fénye megvilágítja Isten írását: „Élj, bűnös, élj! Megtért, hívő lelkek, éljetek! Én kifizettem megváltásotok bérét.” – *Krisztushoz hasonlóan*, 284. old.

Isten földi egyháza egységben van az Úr égi egyházával. A földi hűségesek és az el nem bukott égiek egyetlen közösséget alkotnak. Minden értelmes mennyei lény érdeklődéssel figyeli a földi szenteket, amint összegyűlnek imádni Istent lélekben, igazságban és a szentség szépségében. Az égi udvarban hallgatják Krisztus tanúinak bizonyágtevését, amelyek a külső, földi udvarban hangzanak el; a földi egyházban felcsendülő dicséret és hála a mennybe jut, mennyei himnusz, dicséret és öröm zeng az égben, hiszen az Ádám elbukott fiaiórt hozott krisztusi áldozat nem volt hiábavaló. Miközben az angyalok a forrásból isznak, a földi szentek az Isten trónjából fakadó és a város körül folyó tiszta folyóból oltják szomjukat. Bárcsak mindannyian észrevennének, milyen közel van a menny a földhöz! A földön született gyermekek nem tudják, de a világosság angyala velük van: mert mennyei küldöttek érkeznek, hogy szolgáljanak mindazoknak, akik örökölni fogják az üdvösséget. Minden élő lélek mellett egy szótlán tanú örködik, és arra törekszik, hogy Krisztushoz vonzza a lelket. – *Signs of the Times*, 1895. június 6.

Október 2., szerda

Az ítélszék

Jézus Krisztushoz, a mennyben szolgáló Szószólónkhoz folyamodhatunk. Szükségünk van egy égi barátira. Vétkeztünk, engedetlenek voltunk, áthágtuk a törvényt, ezért legégetőbb szükségünk, hogy legyen egy barátunk a mennyei tárgyalóteremben, aki az Atya elé vigye ügyünket. Ő így szól: „Én, ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonzok.” De mindenki vonzalmat érez majd? Krisztus vonzza őket, ellenben vajon mindenki válaszol erre a vonzásra? Akarják egyáltalán a közeledést? A Jelenések könyvében a következő meghívás hangzik el: „A Lélek és a menyasszony ezt mondják: Jöjj! És aki hallja, ezt mondja: Jöjj! És aki szomjúhozik, jöjjön el; és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen.” (Jel 22:17) – *Istennel ma*, 223. old.

Jézus ma a Megváltónk. A mennyei szentek szentjében közbenjár értünk, és meg fogja bocsátani bűneinket. Lelki szempontból mindennél fontosabb, hogy kételyek nélkül bízunk Istenben, mint a legszilárdabb alapon. De mielőtt elé járulnánk, próbáljuk mi magunk is megtalálni a feddhetetlenséget. Vegyétek le tekinteteket saját magatokról, és fordul-

jatok Isten Báránnya felé, aki elveszi a világ bűneit. A kétely bűn. Ha a legkisebb hitetlenséget is ápoljuk a szívünkben, bűnre vezeti a lelket, csak sötétséget és retteget szül. Azt sugallja, hogy Isten nem mond igazat, és nem fogja beváltani ígéreteit – ez azonban gyalázatos dolog rá nézve. Némelyek ápolják a kételyeket, hálátlanságot, és a gonosz oldalára állnak, míg nem megbarátkoznak a kételyekkel, és azt hiszik, hogy a hitetlenkedők oldalán állni dicséretes dolog. Ám amikor majd a hűségesek hitük jutalmául megkapják lelkük üdvösségét, akkor a kételkedőknek, akik hitetlenséget vetettek, nem óhajtott, keserű aratásban lesz részük. – *Review and Herald*, 1884. április, 22.

Október 3., csütörtök

Az üdvösség hajléka

A Mózes által épített templom minta után készült. Az Úr ezt parancsolta neki: „Mindenestül úgy csináljátok, amint én megmutatom néked a hajléknak formáját és annak minden edényeinek formáját.” Majd ez a parancs hangzott el: „Vigyázz, hogy arra a formára csináld, amely a hegyen mutatott néked.” (2Móz 25:9, 40) Pál pedig azt mondja: az első sátor „példázat a jelenkori időre, mikor áldoznak... ajándékokkal és áldozatokkal”; szent helyei „a mennyei dolgoknak ábrázolatai voltak; a papok, akik a törvény szerint áldoztak ajándékokkal, a mennyei dolgok ábrázolatának és árnyékának” szolgáltak; és „nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék érettünk” (Zsid 9:9, 23; 8:5; 9:24).

A mennyei templom, amelyben Jézus értünk szolgál, az a csodálatos eredeti, amelynek a Mózes által épített templom csak másolata volt. Isten a földi templom építőit megáldotta Lelkével. Az a művészi képesség, amelyről az építkezés során bizonyosságot tettek, a mennyei bölcsesség megnyilatkozása volt. A falak úgy néztek ki, mintha tömör aranyból készültek volna. Minden irányban visszaverték az arany gyertyatartó hét lámpájának fényét. A szent kenyerek asztala és a füstölő oltár fényes aranyként csillogott. A mennyezet díszes kárpitja, amelybe kék, bíborszínű és skarlátvörös angyalokat hímeztek, tovább növelte a látvány szépségét. A második függönyön túl volt a szent sekina – Isten dicsőségének látható megmutatkozása –, elé pedig csak a főpap léphetett be úgy, hogy életben is maradt.

A földi templom páratlan pompája a mennyei templom dicsőségére emlékeztette az embert, ahol Krisztus, a mi Útnyitónk szolgál értünk Isten trónja előtt. A királyok Királyának lakóhelye, ahol ezerszer ezren szolgálnak neki, és tízezerszer tízezen állnak

előtte (Dán 7:10); az örökkévaló trón dicsőségével betöltött templom, ahol a szeráfok, a trón fénylő őr-zői tisztelettel takarják el arcukat, csak halványan tudta visszatükröztetni nagyságát és dicsőségét abban a pompás építményben, amelyet valaha emberi kéz készített. A földi szenthely és a szolgálati rendszer fontos igazságokat tanított a mennyei templomról és az ember megváltásáért a templomban folyó szolgálatról. – *A nagy küzdelem*, 413–414. old.

Krisztus a mennyei szentélyben van, hogy engesztelést szerezzen népének. Azért van ott, hogy Atyja előtt bemutassa megsebzett oldalát és kezét. Ott van, hogy földi egyháza érdekében szólaljon fel. Megtisztítja a szentélyt népe bűneitől. Milyen szolgálat hárul ránk? Feladatunk, hogy összhangban éljünk Krisztus munkásságával. Hit által együtt kell munkálkodnunk, egységben kell lennünk övele. – *Review and Herald*, 1890. január 28.

Az Úr teljes mértékben megérti megpróbáltatásaitokat, és bármennyire is lehetetlennek tűnhet Istenért élni, fel fogjátok fedezni az Ő útját. Ha megpróbáltatják hitetek, a vizek kettéválnak úgy, ahogy elválasztotta az Úr a Vörös-tengert, és a Gondviselés utat nyit lábatok előtt. Megtörténhet, hogy az Atya parancsai megtartásának útja nem jár földi előnyökkel, ám a törvénytaposó minden bizonnyal örök kárhozatra kerül. „Mert ímé, eljön a nap, lán-goló, mint a sütőkemence, és olyanná lesz minden kevély és minden gonosztevő, mint a pozdorja, és megégeti őket az eljövendő nap, azt mondja a seregeknek Ura, amely nem hagy rajtuk gyökeret, sem

ágot, és feltámad néktek, akik féltitek az én nevemet, az igazságnak napja, és gyógyulás lesz az Ő szárnyai alatt.” Félelemmel és alázattal járuljunk az Úr elé e próbaidő értékes óráiban. Addig kell Jézushoz közelednünk, míg világossága árad felénk. Üdvöztönk azt szeretné, hogy a világ világossága legyen, és visszatükrözzünk minden egyes ránk hulló sugarat. Ó, milyen egyenes ösvényt kell taposnunk ahhoz, hogy a sántikálók ne térjenek le az útról! Ez a világosság korszaka. A menny Ura sugarait küldi a földi otthonok felé. Különleges fény ragyogja be Isten törvényét. A mennyei szentély ajtaja nyitva áll, és a földi szentek szentjéhez hasonlóan ott van benne a bizonyosság ládája. A magasságos Isten törvénye van a kegyelem királyi széke alatt (az engesztelés fedele). E törvény fénye ragyogja be az egész földet, áthatol az emberiséget beárnyékoló erkölcsi sötétségen.

János egy angyalt látott repülni az ég közepén, aki figyelmeztette az embereket a Mindenható ítéletére vonatkozóan. Hirdette azoknak álláspontját, akik hallgattak az intésre, és akik megmenekülnek a hét végső csapástól. Ezeket az embereket Isten népének nevezte, és felhívta a figyelmet különleges jellemükre: „Itt van a szenteknek békeséges türeése, itt, akik megtartják Isten parancsolatait és a Jézus hitét.” Elérkezett e prófécia beteljesedésének ideje. Hallható ez az üzenet, amely felhívja a férfiak és nők figyelmét az Úr áthágott parancsolatára, továbbá megtérést és megújulást hirdet. – *Review and Herald*, 1911. június 29.

A földi „Paradicsom”

Október 5., szombat délután

Krisztus evangéliuma a győzedelmes zsidó kor-szakot tükrözi. Rávilágít a zsidó rendszer egészére, és értelmet ad a ceremoniális törvényeknek. Isten földi templomának gyertyatartója a mennyeinek a mása volt. Minden egyes ceremoniális törvény profetikus, jelképes volt, és a megváltási terv titkaira mutatott rá. A törvény szertartásait maga Krisztus rendelte el, aki nappal felhő-, éjszaka pedig tűz-oszlopban vezette Izrael seregeit; és ezeket a rendelkezéseket nagy tisztelettel kellett kezelni, mivel szentségről volt szó. Még azután is, hogy már nem kellett megtartani, Pál a zsidók elé tárta e végzések igazi célját és értékét, majd rámutatott a megváltási tervben betöltött szerepükre és a Krisztus munkásságával való kapcsolatukra. A nagy apostol kijelentette, hogy a törvény épp olyan dicsőséges, mint mennyei szerzője is. Dicsőséges volt a mulandó, ám nem ezt a törvényt rendelte Isten, hogy földi és mennyei családját uralja; hanem amíg egek lesznek, az Úr törvénye is létezni fog. – *Signs of the Times*, 1886. július 29.

A kőbányákban faragták azokat a köveket, amelyekből a zsidó templomot építették, és minden egyes darabot előkészítettek, hogy majdan elfoglalja helyét a templom falában. Faragták, csiszolták és megvizsgálták, mielőtt Jeruzsálembé vitték volna. A helyszínen egyetlen kalapácsütés sem hallatszott, úgy építették a falakat. Ez az épület jelképezi Isten lelki templomát, amely minden nemzet, nép és nyelv „anyagából” emelkedik az idők folyamán – kicsinyek és nagyok, szegények és gazdagok, tanultak és tanulatlanok. Ezek nem élettelen anyagok, amelyeket vésővel és kalapáccsal faragtak, hanem élő kövek, amelyek az igazság által kerültek ki a világból, és a templom ura, a nagy Építőmester faragja, csiszolja és készíti elő őket a lelki templomban elfoglalt megfelelő helyükre. Ez a templom végül tökéletes lesz, mivel építője maga a Mindenható. – *The Upward Look*, 281. old.

Október 6., vasárnap

Az első földi szentély

Amikor Ádám kikerült Teremtője kezéből, fizikai, szellemi és lelki alkatán magán viselte Alkotójának képmását. „Isten az embert az Ő képre, Isten képre teremtette” (1Móz 1:27), és az volt a szándéka, hogy minél tovább él az ember, annál tökéletesebben mutassa be az Ő képmását, és sugározza vissza dicsőségét. Minden képessége kifejlődhetett; befogadóképessége és életereje növekedhetett. Roppant széles látóhatár tárult a szeme elé. Dicső terület nyílt meg kutatásai számára. A látható világ titkai – „a tökéletes tudásnak csodái” (Jób 37:15) – tanulásra készítetnek bennünket. Ádám abban a kiváltságban részesült, hogy szemtől szemben, közvetlenül érintkezhetett Teremtőjével. Ha hű maradt volna Urához, ez a kiváltság mindvégig az övé maradt volna. Az örökkévalóságon át az ismeret új kincseit, a boldogság friss forrásait fedezte volna fel, ami által egyre világosabban látta volna Isten bölcsességét, hatalmát és szeretetét. Mind jobban elérte volna teremtésének célját, és egyre inkább visszasugározta volna az Alkotó dicsőségét. – *Előttem az élet*, 15. old.

Édenben a mindennapi teendők egészséget és boldogságot jelentettek Ádám és Éva számára, és az elégedett pár örömmel fogadta Teremtőjük látogatásait, aki hűvös alkonyatkor elment, hogy beszélgetessen velük. Isten naponta tanította őket. – *Manuscript Releases*, 17. kötet, 351. old.

[Ádám és Éva] Isten atyai gondoskodását élvezhették, és egyben a bölcs Teremtő tanításainak haszonélvezői is voltak. Angyalok látogatták meg őket, és lehetőségük nyílt a közösségre Alkotójukkal anélkül, hogy bármiféle sötét lepel elválasztotta volna őket tőle. Az élet fájának gyümölcseit fogyasztva életerőt kaptak, és értelmi képességük csak kevéssel volt alacsonyabb rendű az angyalokénál. A látható világegyetem titkai – „a tökéletes tudásnak csodái” (Jób 37:15) – kimeríthetetlen tanulás forrását és örömet jelentettek számukra. A természet törvényeit

és működési elveit tanulmányozta az ember, és ezeket a mindenk Fenntartója és Törvényadója magyarázta. Ádám minden élőlényt ismert, kezdve a tengerben élő hatalmas leviatántól a legkisebb rovarig. Ő adott mindenknek nevet, jól ismerte természetüket és szokásaikat. Az egek, amelyek az Atya dicsőségét hirdették, a megszámlálhatatlan világok és rendszerezett mozgásuk, a „lebegő felhők”, a fény és a hang, a nap és az éj titkai – mind ősszüleink tanulmányozására adattak. Az erdő falevelei, a hegy sziklái, az összes fénylő csillag, minden a földön és az égbolton Isten nevét viselte magán. A teremtés rendje és összhangja végtelen hatalomról és bölcsességről beszélt nekik. Folyton új és vonzó dolgokat fedezhettek fel, amelyek még mélysegebb szeretettel töltötték el szívüket, és újabb hálaszavakra készíteték őket. – *Christian Education*, 207–208. old.

Október 7., hétfő

Az eredeti másolata

A „mi a szentély?” kérdésre a Szentírásban találhatjuk meg a feleletet. A Bibliában használatos „szentély” kifejezés elsősorban a Mózes által épített sátorra utal, mint a mennyei dolgok másolatára; másodsorban pedig a mennyei, „igazi sátorra” vonatkozik, amelyre a földi szentély mutatott. Krisztus halálakor véget ért a jelképes szolgálat. A mennyei „igazi sátor” az újszövetség szentélye.

A szentély szent helységeit a földi szentély két különválasztott helysége jelképezi.

A mennyei szentély az emberekért végzett krisztusi szolgálat szívében van. Ez különösen fontos minden földi élő lélek számára. – *The Faith I Live By*, 202. old.

A Mózes által épített templom minta után készült. Az Úr ezt parancsolta neki: „Mindenestől úgy csináljátok, amint én megmutatom néked, a hajléknak formáját és annak minden edényeinek formáját.” Majd ez a parancs hangzott el: „Vigyázz, hogy arra a formára csináld, amely a hegyen mutattatott néked.” (2Móz 25:9, 40) Pál pedig azt mondja: az első sátor „példázat a jelenkori időre, mikor áldoznak... ajándékokkal és áldozatokkal”; szent helyei „a mennyei dolgoknak ábrázolatai voltak; a papok, akik a törvény szerint áldoztak ajándékokkal, a mennyei dolgok ábrázolatának és árnyékának” szolgáltak; és „nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék érettünk” (Zsid 9:9, 23; 8:5; 9:24).

A mennyei templom, amelyben Jézus szolgál értünk, az a csodálatos eredeti, amelynek a Mózes által épített templom csak másolata volt. Isten a földi templom készítőit megáldotta Lelkével. Abban

a művészi képességben, amelyről az építkezés során bizonyosságot tettek, mennyei bölcsesség nyilatkozott volt. A falak úgy néztek ki, mintha tömör aranyból készültek volna. Minden irányban visszaverték az arany gyertyatartó hét lámpájának fényét. A szent kenyerek asztala és a füstölő oltár fényes aranyként csillogott. A mennyezet díszes kárpitja, amelybe kék, bíborszínű és skarlátvörös angyalokat hímeztek, csak tovább növelte a látvány szépségét. A második függönyön túl volt a szent sekina – Isten dicsőségének látható megmutatkozása –, amely elé csak a főpap léphetett be úgy, hogy életben is maradt. – *A nagy küzdelem*, 413–414. old.

A szent sátor Isten utasításai szerint készítették el. Az Úr elhívott embereket, akiket rendkívüli képességekkel ruházott fel a legügyesebb munka elvégzésére. Az épület alakját és kivitelezését nem Mózes és munkásai tervezték. A Mindenható maga gondolta ki a tervet és adta meg Mózesnek részletes utasításaival nagyságát, alakját és a felhasznált anyagot, és egyben fel is sorolta minden bútortárat. Bemutatta Mózesnek a mennyei templom kicsinyített mását, és megparancsolta neki, hogy minden utasítást jegyezzen föl egy könyvtekercsben, majd pedig olvassa fel a legbefolyásosabb férfiak előtt. – *A megváltás története*, 151. old.

Október 8., kedd

Az Úr Jézus és a templom

Szavainak kettős értelme van. Jézus nemcsak a zsidó templom és istentiszteleti forma lerombolására utal, hanem saját halálára is – teste templomának lerombolására. A zsidók máris ezt tervezték. Amint a papok és vének visszatértek a templomba, a Megváltó megölését javasolták, hogy így megszabadulhassanak a bajkeverőtől. Mikor Krisztus eléjük tárta szándékukat, mégsem értették meg. Szavait csak a jeruzsálemi templomra vonatkoztatták, és felháborodva kiáltottak: „Negyvenhat esztendeig épült ez a templom, és te három nap alatt megépítéd azt?” (Jn 2:20) Úgy érezték, ezzel Jézus igazolta hitetlenségüket, és még határozottabban elutasították Őt. – *Jézus élete*, 164. old.

Az Üdvözítőnek nem állt szándékában megértenni szavainak rejtett értelmét a kételkedő zsidókkal, de még abban a pillanatban a tanítványaival sem. Feltámadása után eszükben jutottak a Mester szavai, és csak akkor világosodott meg nekik valójában mondanivalója értelme. Visszaemlékeztek, hogy Ő azt is mondta, miszerint leteheti az életét, és újra felveheti azt. Jézus jól ismerte az utat, amelyen járt, sőt végig ismerte azt. Szavainak kettős értelme volt, mivel utalt úgy a jeruzsálemi templomra, mint saját testére is.

Krisztus volt a templom alapja és élete. Ezt az Ő keresztre feszítése gyakorlatilag lerombolta, mivel a ceremóniális szolgálatok Isten Fiának eljövendő áldozatára, magára Jézusra mutattak. Azon a napon, amikor a zsidók véghezvitték gonosz tervüket, amikor azt tettek vele, amit csak akartak, akkor a rá mutató áldozatok és szolgálatok értékelenné váltak Isten szemében, mivel Fiának tökéletes áldozatában a jelkép találkozott azzal, amire előre mutatott.

A teljes jövendölések azért adtak, hogy Krisztus közbenjárói minőségére és munkásságára mutassanak. Az áldozatokon alapuló imádat annak az Üdvözítő halálának az előképe volt, aki a világ bűnből való megmentéséért halt meg. Többé nem volt szükség égőáldozatokra és állatok vérére, hiszen megtörtént a nagy esemény, amelyre mindezek évszázadokon át mutattak. Jézusé volt a templom; a szolgálatok és a ceremóniák közvetlenül rá utaltak. Ennek következtében elképzelhető, milyen érzelmek járták át az Ő lelkét, amikor az árusok és pénzváltók helyévé tett templomban a kapzsiság és kizsákmányolás lelkületét találta! – *Spirit of Prophecy*, 2. kötet, 122–123. old.

Jézus ma a Megváltónk. A mennyei szentek szentjében jár közben értünk, és meg fogja bocsátani bűneinket. Lelki szempontból mindennél fontosabb, hogy kételyek nélkül bízunk az Úrban, mint a legszilárdabb alapban. De mielőtt elé járulnánk, próbáljuk mi magunk is megtalálni a feddhetetlenséget. Vegyétek le tekinteteket saját magatokról, és forduljatok Isten Báránya felé, aki elveszi a világ bűneit. – *Review and Herald*, 1884. április 22.

Október 9., szerda **Egyház – a templom**

A földi egyház Isten temploma, amelynek a világ előtt fel kell vállalnia a mennyei értékeket. Ennek az épületnek a világ világosságának kell lennie. Élő kövek kell, hogy alkossák, amelyek egymás mellé helyezve egymással jól passzolva építik fel a maradandó épületet. A kövek nem egyformák alakban és méretben. Egyesek nagyobbak, mások viszont kisebbek, de mindeniknek megvan a jól meghatározott helye. Az épületben nincs helye egy alakatlan kőnek sem. Mindegyik tökéletes és egy élő kő, amely világosságot áraszt. A kövek értékét az a világosság határozza meg, amelyet a világra árasztanak.

Most jött el annak az ideje, hogy a világ kötőőiből kihozassanak a kövek, és bekerüljenek az Atya műhelyébe, hogy kifaragják és lecsiszolják őket, hogy fényesen ragyoghassanak. Istennek ez a terve és azt

szeretné, hogy mindazok, akik vallják, hogy hiszik az igazságot, elfoglalják a helyüket a jelenvaló idő magasztos munkájában. Az az óhaja, hogy minden munkás álljon ki Dánielhez hasonlóan, jelleme mindenkor legyen a mennyei munkálat befolyása alatt, hogy nap mint nap felkészülhessen, és elfoglalhassa helyét Isten templomában.

Az Örökkévaló azt tervezi, hogy egyháza folyamatosan növekszik tisztaságban és ismeretben fényről fényre, dicsőségről dicsőségre. „Mihez hasonlítuk az Isten országát? – teszi fel a kérdést az, aki az Első és Utolsó –, avagy milyen példában példázuk azt?” Nem hasonlítható egyetlen földi országhoz sem. Nem találtatott hozzá fogható földi társadalom. A földi birodalmak fizikai erőfölénnyel uralkodnak. Ám Krisztus országában megsemmisül minden földi fegyver és elnyomó eszköz. Azért alapítottatik ez az ország, hogy felemelje és nemesebbé tegye az elesett emberiséget. Krisztus az Úr szép templomává alakítja az Ő egyházát. „Mert ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben – mondta Ő –, ott vagyok közöttük.” Ez a közösség a szent együttélés helye, amely telve van a Szentlélek ajándékaival. A menny megfelelő feladatokkal látja el a földi egyházat, és a tagoknak abban kell lelenniük örömet, hogy örömet szereznek azoknak, akiket segítenek, és áldást szereznek. – *Review and Herald*, 1900. december 4.

A test szent templomát tisztának és feddhetetlennek kell megőrizni, hogy a Szentlélek benne lakozhasson. Hűséggel vigyázzunk az Úr tulajdonára, mivel képességeink túlzott kihasználása megrövidíti életünk idejét, amelyben Isten dicsőségére élhetünk. Ne feledjétek, hogy teljes valónkat neki kell szentelnünk – lelkünket, testünket és szívünket. Mindezek az Ő megváltott tulajdonai, ezért értelmes módon kell használnunk, hogy megőrizhessünk az élet talentumát. A legértékesebb szolgálatot végezhetjük a menny érdekében, ha megfelelő módon használjuk fel erőnket, képességeinket, ha vigyázzunk minden szervünk egészségére, és figyelünk arra, hogy elménk, idegrendszerünk és izmaink összhangban legyenek.

Ha minden tőlünk telhetőt megteszünk egészségünk érdekében, akár áldásos eredményekre is várhatunk, és hit által kérhetjük Istent, hogy áldja meg ez irányban tett erőfeszítéseinket. – *My Life Today*, 134. old.

Az ember Isten alkotása, az Ő remekműve; mivel magasztos és nemes céllal lett teremtve: Isten szeretné törvényét beírni minden szervbe, testrészbbe. Minden egyes ideget és izmot, értelmi és fizikai képességet tisztán kell megőriznünk. – *Mértékleteség*, 142. old.

Október 10., csütörtök

Az új templom

Isten angyala azt mondta, miközben János a trón körül álló megváltott sereget figyelte: „Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból, és megmosták az ő ruháikat, és megfehéřítették ruháikat a Bárány vérében. Ezért vannak az Isten királyiszéke előtt; és szolgálnak neki éjjel és nappal az Ő templomában.” Abban az előjogban részesülünk, hogy a Bárány vére által győzedelmes életünk lehet. Próbákkal és nehézségekkel kell megküzdenuk, de ha megszentelődünk az igazságban való engedelmisségben, akkor Izrael Istene lesz a mi erőnk. „Ismerjük hát el, törekedjünk megismerni az Urat. Az Ő kijövele bizonyos, mint a hajnal.” Az Úr vágya, hogy erejét kitölthesse népére. Azt szeretné, hogy gyermekei örüljenek üdvösségük Istenében. Szeretné, ha hasonlítanának hozzá, hogy amikor majd eljön, magához fogadhassa őket. Ha végtelen hatalmának karjába kapaszkodunk, akkor Ő megsegít minden küzdelmünkben és csüggedésünkben, és végül a dicsőség koronáját helyezi fejünkre, és magához vesz, hogy a feddhetetlenek örök jutalmában részesülhessünk. – *Signs of the Times*, 1885. augusztus 6.

Az első és második feltámadás között, vagyis az ezer év alatt ítéltetnek meg a gonoszok. Pál apostol kijelenti, hogy ez az ítélet a második eljövétel után fog bekövetkezni. „Azért idő előtt semmit se ítéljetek, míg el nem jő az Úr, aki egyrészt világra hozza a sötétségnek titkait, másrészt megjelenti a szíveknek tanácsait.” (1Kor 4:5) Dániel pedig azt mondja, hogy amikor eljön az Öregkorú, „ítélet adatott a magasságos egek szentjeinek” (Dán 7:22). Ez idő alatt a szentek Isten királyaiként és papjaiként uralkodnak. János, a látnok így ír erről: „Láttam királyiszé-

keket, és leültek azokra, és adaték nekik ítélettétel... és uralkodnak övele ezer esztendeig.” (Jel 20:4, 6) Ez az az idő, amelyről Pál azt nyilatkozta, hogy „a szentek a világot ítélik meg” (1Kor 6:2). Ők Krisztussal együtt ítéleznek a gonoszok fölött, összevetve tetteiket a törvény rendelkezéseivel, a Bibliával, és minden egyes ügy kapcsán döntést hoznak a testben elkövetett cselekedetek alapján. Ezután születik meg a határozat a gonoszok szenvedésének mértékéről, és az ő nevük bekerülnek a pusztulás könyvébe. – *Maranatha*, 335. old.

Egyik alkalommal Jézus a tanítványaihoz fordult, akikre szenvedés várt az Ő nevéért, és ígéretet tett nekik: „E világon nyomorúságtok lesz; de bízatok: és meggyőztem a világot.” (Jn 16:33) Azt mondta, hogy Ő mindazoknak a segítője, akik a seregéhez csatlakoznak, és akik részt vesznek a látható és láthatatlan ellenség elleni küzdelemben. Megígérte, hogy Isten és Krisztus majd örököseivel lesz, és hogy ők az Atyával együtt fognak uralkodni, mint királyok és papok. Micsoda szövetség! Aki elfogadja Krisztust, aki kész részese lenni az Ő megaláztatásának a világ előtt, az királyi családjának tagja, a mennyei Uralkodó gyermeke lesz. Aki úgy dönt, hogy Isten népével együtt szenved, és egy pillanatra sem részesedik a bűn kívánságaiból, Krisztus dicsőségének a részese lesz. Ő felkínálja nevének méltóságát gyermekei számára. – *Manuscript Releases*, 1. kötet, 113. old.

Október 11., péntek

További tanulmányozásra

Előtted az élet: „Az eljövendő világ iskolája” című fejezet, 301–309. old.

A nagy küzdelem: „A küzdelem véget ért” című fejezet, 673–678. old.

Az áldozatok

Október 12., szombat délután

A helyes jellem mércéjét az Úr Mikeás próféta által ismertette: „Megjelentette néked, ó, ember, mi légyen a jó, és mit kíván az Úr tetőled! Csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot, és hogy alázatosan jársz a te Isteneddel.” Egyesekről azt mondják, hogy igazságot cselekesznek és szeretik az irgalmasságot, pedig nincsenek igazi életelveik, nincs hitük, amely arra készítetné őket, hogy alázatosan járjanak az Úrral. Úgy tűnik, hogy a szent hiten kívül minden feltételnek eleget tesznek, ám ha éppen ez hiányzik, akkor mindenük hiányzik. Nem szentelődik meg az életük, és az indítékok és célok tisztasága nélkül lehetetlen Istennek tetszeni. Az Atya értelmet adott a nőknek és férfiaknak, hogy értékelni tudják az Ő jellemét úgy, ahogyan kinyilatkoztatta Krisztus földi életében, amint tőlük telik, és Jézus hite által ugyanezeket a tulajdonságokat sajátítsák el. A Megváltónak kell megnyilvánulnia minden hűséges gyermeke életében. Mindenki azt bizonyítsa az életével, hogy joga van Isten és Fia országának állampolgárságához. – *Review and Herald*, 1909. szeptember 30.

Folyton Üdvözítőnk áldozata lebegjen a szemünk előtt, és nehogy azt higgyük, hogy keresztény életünk különleges nehézséget jelent hozzá mérve. Végtelen áldozatra volt képes, hogy örök életünk lehessen. Az Atya olyan áldozatot hozott, amelynek magasztosságát egyetlen emberi elme sem foghatja föl. A mennyei angyalok is elámultak, amikor az Örökkévaló beleegyezett, hogy az elbukott világért adja egyszülött Fiát. Amikor értékelni kezdjük az Atya és Krisztus áldozatát, akkor sokkal inkább megértjük a lelkek értékét is. Ne arra törekedjünk, hogy könnyebb legyen a sorsunk – mivel Jézus meghalt értünk –, hanem legyünk készek lemondani önmagunkról, vonuljunk ki Sátán táborából, és ne hordozzuk magunkon az ő átkát. – *Review and Herald*, 1889. május 28.

Október 13., vasárnap

Az első áldozat

Ádám és Éva kimondhatatlan alázattal és szomorúsággal hagyták el a gyönyörű kertet, ahol addig annyira boldogok voltak, míg át nem hágták Isten parancsát. Teljesen megváltozott a légkör. Már nem volt előrelátható és állandó, mint korábban. Az Alkotó bőrruhákba öltöztette őket, hogy megóvja teremtményeit a hidegtől és a forróságtól.

Az Úr angyalai azt a feladatot kapták, hogy látogassák meg az emberpárt, és ismertessék velük azt a tényt, hogy többé nem lehetnek szent édeni otthonuk birtoklói – mivel áthágták a menny törvényét –, és teljesen reménytelen helyzetbe kerültek. Isten Fiát azonban irgalom járta át, amikor látta elkeseredett állapotukat, ezért önmagát ajánlotta föl, hogy jól megérdemelt büntetésként meghaljon értük, hogy ők élhessenek a Krisztus által szerzett hit és engesztelés révén. Ekkor megnyílt az ember előtt a reménység ajtaja, és bűne ellenére sem került Sátán végleges uralma alá. Próbaidőt kapott, amely alatt – megtérve és Isten Fiának engesztelésében bízva – megváltást nyerhet az Atya büntetése alól, és így újra felemelthet arra a magaslatra, ahol elfogadást nyernek majd a törvény megtartására tett erőfeszítései.

Az angyalok elmesélték a menny fájalmát, amikor elhangzott a kijelentés, hogy az ember áthágta Isten parancsát, ami egyben azt is jelentette, hogy Jézus fel fogja áldozni értékes életét. – *Signs of the Times*, 1879. január 30.

Fügefalevelekből készült ruházat sosem fogja elrejteni mezítelenségünket. El kell távolítani a bűnt, és Krisztus feddhetetlenségének ruhája kell, hogy betakarja a törvénytaposó embert. Amikor a hívő bűnösre tekint az Úr, látja a fügefalevelekből készült ruhát, és látja Fia feddhetetlenségének öltözetét, a Jehova törvényei iránti tökéletes engedelmesség jelképét. Az ember elrejtette mezítelenségét, ám nem a fügefalevelek alá, hanem Jézus feddhetetlensége alá.

A Megváltó áldozatot mutatott be, hogy eleget tegyen az igazság elvárásainak. Mekkora árat fizetett a menny Jehova törvényeinek az áthágóiért! Ám a szent parancsolat nem maradhatott fenn kisebb ár lefizetésével. Nem is semmisítette meg az Atya a törvényt, hogy elébe menjen az elbukott emberi állapotnak, hanem megtartotta a maga szentségében és méltóságában. Isten, amikor Fiát adta, önmagát adta, hogy megmentse mindazokat az örök pusztulástól, akik hisznek őbenne.

A bűn Isten elleni hűtlenséget jelent, és büntetést érdemel. Az egymás mellé illesztett fügefaleveleket folyamatosan használták Ádám óta, ám a bűnös lélek mezítelenségét ez sem takarhatja el. Egyetlen érv sem állhat meg, amelyet azok próbálnak felhozni, akik különös érdeklődést tanúsítanak e ruházat iránt. A bűn a törvény áthágását jelenti. Krisztus eljött a világunkba, hogy eltávolítsa a törvénytelenséget és a bűnt, és feddhetetlenségének tiszta ruháját kínálta fel a fügefalevelekből készült ruházat helyébe. Isten törvénye a végtelen Atya egyetlen Fiának szenvedése és halála által állt helyre. – *Manuscript Releases*, 21. kötet, 193–194. old.

Október 14., hétfő **Az áldozatok típusai**

A zsidók az áldozati szertartásokban Krisztus szimbólumát látták, akinek vére kiontatott a világ megváltására. A Megváltót jelképező áldozatok azt a nagy igazságot mélyítették el a szívükben, mely szerint egyedül Jézus Krisztus vére tisztíthat meg a bűnökből, és hogy vérontás nélkül nincs bűnbocsánat. Némelyek csodálkoznak azon, hogy az Úr olyan sok véző áldozat felajánlását igényelte a zsidó társadalomban.

A haldokló áldozatok Jézust jelképezték. A lecke – melyet a papok világosan megmagyaráztak – ünnepélyes, szent ceremónia útján vésődött az elmébe és a szívekbe. Az áldozatokat maga Isten tervezte, hogy általuk megtanítsa azt a nagyszerű és jelentős igazságot: egyedül Krisztus vére által van bűnbocsánat.

Erről a hatalmas és megváltó igazságról hívők és hitetlenek egyaránt gyakran hallanak, az angyalok pedig döbbenet tekintenek az emberek közömbösségére, holott számukra ez az igazság olyan fontos lenne. Szinte alig jut kifejezésre, hogy a gyülekezet érzi az üdvösség csodálatos tervének súlyát. Kevesen képviselik azt az igazságot, hogy egyedül Jézus tisztító vére által van bűnbocsánat a bűnökre, melyek, mint a förtelmes lepra, élő valóságként tapadnak az emberekhez.

Milyen mély gondolatokat kellene ennek ébresztenie minden emberben! Jézusnak nem az önmaga

megváltásáért kellett szenvednie. Személyének mértéke egyenlő arányban állt lényé méltóságával és büntelen jellemével. – *Szemelvények*, 1. kötet, 106–107. old.

Izrael fiai azért kapták hajdanán az egész gyülekezetért bemutatandó áldozatot parancsba, hogy megtisztuljanak minden tisztátalan ceremóniától. Ezért kellett bemutatniuk áldozatként egy „veres tehénét”, a tökéletes áldozat jelképét, amely megváltja őket a bűn mérgétől. Ez az időnkénti áldozat mindazoknak a tisztulásáért mutatott be, akik kénytelenek voltak megérinteni vagy véletlenszerűen hozzáérttek egy holttesthez. Akik valamilyen formában kapcsolatba kerültek a halállal, azokat ceremoniális szempontból tisztátalannak nyilvánították. Ezáltal a zsidók elméjében mélyen bevésődött a tudat, hogy a halál a bűn következményeként jelent meg, és ezért a bűn jelképe. A tehén és a rézkígyó az egyetlen nagy áldozatra, Krisztusra mutatott.

A tehén vörös kellett, hogy legyen, ami a vért jelképezte. Szeplőtlennek és olyannak kellett lennie, amely sosem vont még igát. Ez szintén Jézust jelképezte. Isten Fia önként jött, hogy véghezvigye az engesztelés munkáját. Nem egy kötelező igát hordott, mivel Ő minden törvénytől független. Az Úr értelmes hírnökei, az angyalok a kötelezettség igája alatt vannak, ezért egyikük áldozata sem szerezhette engesztelést az elbukott emberért. Csak Krisztus mentesült a törvény elvárásaitól, és szerezhette megváltást e bűnös fajnak. Hatalma volt letenni és újra felvenni az életét. „Aki, mikor Istennek formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy Ő az Istennel egyenlő.” – *Review and Herald*, 1883. január 9.

Október 15., kedd **Áldozat a Mórija hegyén**

Ábrahámot arra utasította Isten, hogy menjen fel Mórija hegyére, és áldozza fel a fiát. Ott a Mindenható félelmetes próba elé állította. Azzal, hogy Hágárt feleségül vette, bizalmatlanságot tanúsított Isten ígéreteivel szemben. Ha türelemmel várta volna az ígéret beteljesedését és a menny által helyesnek talált módszereket, soha nem próbált volna személyes lépéseket tenni, és nem is kellett volna olyan nehéz próbát kiállnia, amivel ember még sosem került szembe.

Isten e parancsa azért adatott, hogy mélységesen felzaklassa a lelkét. Százhusz éves volt, amikor éjjeli látásban ezt a félelmetes és szörnyű utasítást kapta. Háromnapos utazás várt rá, amely elegendő idő az elmélkedésre. Ötvenöt évvel korábban az Atya megparancsolta, hogy hagyja el szüleit, rokonait és barátait, és vándorként éljen egy idegen országban.

Hallgatott az Úr parancsára, és elűzte fiát, Izmaelt a pusztába. Lelke megrendült e válás miatt, és hite is megpróbáltatott, mégis megtette, amire Isten kérte.

Most azonban a rá váró megpróbáltatás messze meghaladta minden eddigi próbáját. A parancs magában elegendő volt ahhoz, hogy felzaklassa a lelkét, és mély fájdalmat okozzon. „Vedd a te fiadat, ama te egyetlenegyedet, akit szeretsz, Izsákot, és menj el Mórijának földjére, és áldozd meg ott égőáldozatul a hegyek közül egyen, amelyet mondok néked.” Megterhelt lelkében újból és újból elismételte e szavakat: „Ó, fiam, édes fiam! Ha Isten elfogadná helyetted az én életemet, akkor nem veszne sötétségbe az én világosságom!” Ábrahám kora reggel felkelt, felnézett a csillagos égboltra, és eszébe jutott az ötvenöt évvel korábban kapott isteni ígéret: „Tekints fel az égre, és számláld meg a csillagokat, ha azokat megszámlálhatod – és mondta néki: Így lészen a te magod.” Most pedig ugyanaz a hang parancsolta, hogy gyilkolja meg az egyetlen fiát, éppen azt, aki által teljesebben kellene ennek az ígéretnek.

Ábrahám kísértést érzett, hogy azt higgye, mindez csupán illúzió. Fájdalomtól gyötörtén hajolt meg Isten előtt, és úgy imádkozott, mint addig soha, hogy igazolást kapjon e furcsa rendelkezésre, és hogy világosságot nyerjen e szörnyű teher viselésére vonatkozóan. Eszébe jutottak azok az angyalok, akik akkor látogatták meg, amikor Isten elhatározta, hogy elpusztítja Szodomát, és akik beszéltek neki Izsák születésének ígéretéről. Elment arra a helyre, ahol számtalanszor találkozott a mennyei hírnökökkel, remélve, hogy most is különleges utasítás érkezik, de nem kapott világosságot. Úgy tűnt, hogy mindent sötétség borított be, és hogy hajnalhasadás előtt útra kell kelnie. (...)

Az Örökkévaló értékelte Ábrahám rendíthetetlen hitét, ezért a „hívók atyjának” nevezte. Példáját feljegyezte a szent történelem. A hit eme nagy tette megtanít a feltétel nélküli bizalomra Istenben, elvárásai iránti tökéletes engedelmségre és arra, hogy alá kell vetnünk magunkat a mennyei akaratnak. Példája által megtanulhatjuk, hogy semmi sem értékesebb, mint hogy odaszánjuk magunkat Istennek. – *Signs of the Times*, 1875. április 1.

Az Úr minden lépésében Ábrahámot kísérte a Mórija hegye felé vezető úton. E sötét és félelmetes három nap alatt átélt fájdalma és szenvedései azért adtak, hogy a hit és a tökéletes engedelmség leckéjét tárják elénk, és jobban megértsük, hogy milyen valóságos is volt az Atya önmegtágadása, amikor Fiát szégyenletes szenvedésre adta a bűnös emberiségért. Egyetlen más próba vagy szenvedés se szerezhethet volna ennyi fejfájást, lelki kint Ábrahámnak, mint amikor eldöntötte, hogy engedelmes-

kedik Isten parancsának, és feláldozza fiát. – *Signs of the Times*, 1879. április 3.

Október 16., szerda

Életet az életért

Az izraelitáknak tilos volt kövérséget és vért fogyasztaniuk. (...) Ezt a törvényt nemcsak az áldozatra szánt állatok esetében kellett megtartani, hanem minden élelemre leölt állat esetében is. E törvénynek azt kellett bevésnie az elméjükbe, hogy ha nem lett volna bűn, nem lenne szükség a vérontásra sem...

Isten Fiának vérét a leölt áldozat vére jelképezte, és az Úr azt akarta, hogy különbség legyen a szent és a közönséges között. A vér szent volt, mivel csak az Üdvözítő vére szerez engesztelést a bűnre. Ugyanakkor a vért a szentély bűnöktől való megtisztítására használták, ami Krisztus vérét jelképezte, az egyedülit, ami megtisztít a bűntől. – *Signs of the Times*, 1880. július 15.

Az Úr azt mondta Sámuelnek: „Vajon kedvesebb-e az Úr előtt az égő- és véres áldozat, mint az Úr szava iránt való engedelmség? Ímé, jobb az engedelmség a véres áldozatnál és a szófogadás a kosok kövérénél!” Egyetlen külső szolgálat – még az Atya által elvárt – sem veheti át az engedelmes élet helyét. Teremtőnk azt szeretné, hogy teremtményei teljes szívből szolgáljanak neki.

A Mindenható így szól Hóseáshoz: „Mert szeretetet kívánok én és nem áldozatot: az Istennek ismeretét inkább, mintsem égőáldozatokat. De ők, mint Ádám, áthágták a szövetséget; ott cselekedtek hűtlenül ellenem.” A zsidók rengeteg áldozatot mutattak be, sok vért ontottak engesztelésül a bűneikért, ám ha nem bánták meg valóságosan vétkeiket, akkor ez a menny elleni lázadásnak tűnt. Azt mondja Mikeás próféta: „Mivel menjek eleibe az Úrnak? Hajlongjak-e a magasságos Istennek? Égőáldozatokkal menjek-e elébe, esztendő borjúkkal?! Kedvét leli-e az Úr ezernyi kosokban vagy tízezer olajpatakokban? Elsőszülöttemet adjam-e vétkemért, vagy méhem gyümölcsét lelkemnek bűnéért?! Megjelentette néked, ó, ember, mi legyen a jó, és mit kíván az Úr tetőled! Csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot, és hogy alázatosan járd a te Isteneddel.”

Az Atyát nem lehet kiengesztelni drága ajándékokkal és álszentséggel. Irgalmáért töredelmes lelket vár el, igazság előtt megnyíló szívet, embertársak iránti szeretetet és együttérzést, valamint olyan lelkületet, amelyet nem vett hatalmába a kapzsiság és az önbecsülés. Azoknak a papoknak és előljáróknak, akik nem rendelkeztek az Úr által kedvelt lényeges tulajdonságokkal, a legértékesebb ajándékaik és ceremóniáik is csak utálatosságnak tűntek az

Ő szemében. Lépésről lépésre hatoltak be a sötétségbe, elutasítva azt a bizonyítékot, hogy maga Jézus az igazi Messiás, mígnem elméjüket annyira átjárta a sötétség, hogy már feddhetetlenségnek nevezték a bűnt és bűnnek a feddhetetlenséget. Ugyanazon gonoszságról tettek bizonyosságot, mint Sátán a mennyben, amikor Krisztus ellen lázadt, és ugyanaz volt az indítékuk is: Isten Fiának felsőbbrendűsége és jósága. – *Signs of the Times*, 1887. június 9.

Nem azt várja tőlünk a Mindenható, hogy drága áldozatok árán szerezzük meg jóindulatát. Csupán alázatos és töredelmes szolgálatot kíván és olyan szívet, amely örömmel és hálával fogadja szeplőtlen ajándékát. Aki elfogadja Krisztust személyes Megváltójának, a felkínált üdvösség birtokába jut. Ahol viszont hiányzik az emberi szükségletek megértése és az a készség, hogy a menny munkatársai lehessenek, ott a legdrágább ajándékok és a nagylelkű, magasztos megnyilvánulások is csak utálatosságnak tűnnek Isten szemében. – *Signs of the Times*, 1901. május 22.

Október 17., csütörtök

Az áldozatok ma – az élő áldozat

Más-más a természetünk, amikor magunkévá tesszük Isten igazságát, s amennyiben az igazság ereje megérint minket, elvégzi értünk a kellő átalakítást, hogy erkölcsileg megfelelővé tegyen bennünket a dicsőség országa és a mennyei angyalok társasága számára. Most élünk az Isten műhelyében. Sokan meglehetősen durva kövek vagyunk a bányájából. Mégis amikor megragadjuk az Úr igazságát, ez az igazság hatni fog ránk. Fölemel minket, és kiküszöböl belőlünk mindennemű tökéletlenséget meg bűnt, bármilyen természetű is legyen az. Így készít föl rá, hogy szépségben lássuk meg a királyt, végül pedig a dicsőség országában csatlakozzunk a tiszta és szent angyalok társaságához. Ennek a folyamatnak idelenn kell végbemennie rajtunk; itt kell alkalmasá tennünk testünket és lelkivilágunkat a halhatatlanságra.

Olyan világban élünk, ami ellenkezik az igaz tettekkel, a tiszta jellemmel és a kegyelemben elért növekedéssel. Bárhová tekintünk is, csupa romlottságot, tisztátalanságot és bűnt látunk. S mi is az a belső lelki kötelesség, amit itt kell vállalnunk, közvetlenül a hallhatatlanság elérése előtt? Őrizzük meg szent-

nek a testünket, ártalmatlannak a lelkünket; hogy tiszták maradjuk a romlottságtól, mely az utolsó napokban burjánzik körülöttünk. – *Bizonyságtételek*, 2. kötet, 355–356. old.

Az Úr Igéje egy nagy fűrészként választotta el gyermekeit a világtól. Amikor kikerülnek a világ kötőőiből, még formátlan kövek, amik ekkor alkalmatlanok arra, hogy Isten dicsőséges templomában helyet kapjanak. Am az Úr műhelyébe kerülnek, ahol faragják és csiszolják őket, míg értékes és kedves kövekké nem válnak. Ez az előkészítő folyamat a mennyei templom számára folyamatosan megy végbe a próbaidő alatt. Természetünktől fogva hajlunk arra, hogy minden saját akaratum és vágyaink szerint történjen, ám amikor Krisztus átformáló kegyelme uralni kezdi szívünket, lelkünk felteszi a kérdést: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?” Ha Isten Lelke munkálkodik bennünk, akkor segít arra vágyódni, hogy az Úr jókedvét keressük, és hogy a szívünkben engedelmesség lakozzon. (...)

A keresztények legyenek Isten nemesei, akik sose hajtják magukat a lélek ellenségeinek rabszolgaságába, akik kapaszkodnak az Atyába, és attól várják az indítást, akit szeretnek, aki nagy és fenéges. Az a lélek, aki szereti az Urat, felülkerekedik a kétely kódén, mélységes és élő tapasztalatokat szerez, és Jézushoz hasonlóan alázatossá válik. A Teremtőnek szenteli a lelkét, így el van rejtve Krisztussal Istenben. Ezáltal képessé válik kiállni a hanyagság, a visszaélések és a megaláztatás próbáját, mivel mindezeket Üdvözítőnk is már elszenvedte. Többé nem zúgolódik és nem csügged el, mikor nehézségek támadnak, mivel Jézus nem veszítette el hatalmát, és Ő sem csüggedt el. Minden igazi hívó erőt nyer, ám nem saját tettei érdemeképpen, hanem Krisztus feddhetlensége árán, amelyet hit által kapott meg.

Isten lelki templomában egy helyet kell elfoglalnunk, ám a nagy kérdés nem az, hogy te nagy, esetleg kisebb kő vagy-e, hanem hogy alávetetted-e magad neki, hogy faraghasson, csiszolhasson és képessé tegyen arra, hogy világosságot árasz az Ő dicsőségére. Ha az Úr templomában vagyunk, világosságot is kell árasztanunk. Megengedjük a mennyei Építőnek, hogy faragjon és csiszoljon bennünket? Rendelkezünk-e olyan hittel, amellyel őbenne nyugodhatunk? – *Review and Herald*, 1889. december 3.

A szentély tanulságai

Október 19., szombat délután

Isten Mózes által parancsot adott Izraelnek: „készítsenek nékem szent hajlékot, hogy öközöttük lakozzam” (2Móz 25:8), és a szentélyben, népe között lakozott. A pusztában, fáradságos vándorlásuk egész ideje alatt velük volt jelenlétének szimbóluma. Hasonlóképpen állította fel szentélyét Krisztus az emberiség táborának közepén. Sátorát az emberek sátrai mellé helyezte, hogy közöttük lakhasson, s hogy megismertesse velük isteni jellemét és életét. „Az Ige testté lett és lakozott miközöttünk és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, aki tejes volt kegyelemmel és igazsággal.” (Jn 1:14)

Mivel Jézus lejött a földre és köztünk élt, tudjuk, hogy Isten ismeri megpróbáltatásainkat, és együtt érez velünk fájdalmainkban. Ádám minden leszármazottja tudatában lehet annak, hogy Teremtőnk a bűnösök barátja. Minden kegyelmet hirdető tanítás, minden örömről szóló ígélet, minden szeretetből fakadó cselekedet, a Megváltó földi életének egész isteni vonzereje azt hirdeti, hogy „velünk az Isten”. – *Jézus élete*, 23–24. old.

Október 20., vasárnap

Isten jelenléte

A szent hajlék – az Istennek való lakhely – készítésénél Mózes utasítást kapott, hogy mindent a mennyei dolgok mintájára csináljon. Az Úr felhívta a hegyre, és kijelentette neki az égi dolgokat, így a szent sátor és annak felszerelését a megmutatott mennyeiek hasonlóságára készítették el.

Isten Izraelnek – akiktől azt kívánta, hogy csináljanak neki lakhelyet – kinyilatkoztatott a hegyen, mikor törvényt adott nekik; Sínai hegyén, amikor a Magasságos elvonult Mózes előtt, kihirdette: „Az Úr, az Úr irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú.” (2Móz 34:6)

Azonban az eszmények elérésére önmagukban erőtlenekek voltak. A Sínai-hegyi kinyilatkoztatás csak nagy szükségüket és gyámoltalanságukat mutatta

meg nekik. A következő oktatás: a szent sátor áldozati szolgálata révén a bűnbocsátnak és a Megváltó által elnyerhető hatalomnak a leckéjére tanította meg őket, így képesek voltak engedelmeskedni az életre. A sátor jelképes célja Krisztus által teljesedett be. A dicsőséges épület ragyogó falai a szivárvány színárnyalataiban tükrözték vissza a függönyökre hímzett kerubokat. A folyton égő tömjén mindent átjáró édes illata, a makulátlan fehér ruhába öltözött papok, a belső helynek, a szentek szentének mély titka: a kegyelem trónja felett meghajolva imádkozó kerubok között megjelenő Legszentebbnek dicsősége, mind a mennyeinek előképe és ábrázolása volt. Isten azt kívánta, hogy népe mindezekből olvassa ki szándékát az emberiséggel. Pál apostol a Szentlélek által ugyanezt a célt a következőkben tárja elénk: „Nem tudjátok-e, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke lakozik bennetek? Ha valaki az Isten templomát megrontja, megrontja azt az Isten. Mert az Istennek temploma szent, ezek vagytok ti.” (1Kor 3:16–17)

Nagy kiváltságban és megtiszteltetésben részesült Izrael a szent sátor elkészítése alkalmával, de nagy volt a felelőssége is. Káprázatos építményt kellett felállítaniuk a pusztában, és ennek kivitelezése a legértékesebb anyagokat és a legtökéletesebb művészi ügyességet követelte meg attól a néptől, amelyik éppen akkor menekült meg az egyiptomiak rabszolgaságából, így e munka rendkívül nehéznek tűnt számukra. Azonban Isten, aki az épület tervét adta, ott állt ígéréteinek biztosítékával, hogy együtt fog működni az építőikkel. – *Előtted az élet*, 35–36. old.

Október 21., hétfő

„Szentek legyetek”

Így szól a mennyei ígélet: „Szentek legyetek, mert én szent vagyok.” A szentség Isten dicsőségének visszatükröződése. Ám ahhoz, hogy visszatükrözhesünk az Ő dicsőségét, együtt kell dolgoznunk vele. A szívet és az elmét meg kell tisztítani mindentől, ami gonoszsághoz vezetne. Igéjét kell olvasni és

tanulmányozni őszinte vágyódással, hogy elsajátíthassuk annak lelki erejét. Az Ige a mennyei kenyér. Akik befogadják és belefoglalják mindennapi életükbe, erőt kapnak az Úr ereje által. Isten mindabban, amit érettünk tesz, a szentségünkre törekszik. Öröktől fogva kiválasztott magának, hogy szentek lehessünk. Krisztus mondta: „Mert az Isten akarata a ti szentté lételetek.” Te is azt akarod, hogy vágyaid és hajlamaid összhangba kerüljenek a mennyei akarral? – *Signs of the Times*, 1904. március 30.

Jézus teljes odaszentelődést, osztatlan szolgálatot kíván. Szívünket, értelmünket, lelkünket és erőnket igényli. Ez az igazi keresztény élet és a szentség feltétele. Ne dédelgessük énünket. Aki önmagának él, az nem hívő keresztény. – *Krisztus példázatai*, 48–49. old.

„*Szentek legyetek, mert én, az Úr, a ti Istenetek szent vagyok.*” (3Móz 19:2)

A szentség nem önkívületet jelent, hanem a Mindenható szándékának alávetett akaratot. Olyan lelkiállapot, amely az Isten szájából fakadó Igéből származik, ami mennyei Atyánk kívánságainak teljesevé; a próbák, a sötétség közepette is bizalom az Úrban; a hitben és nem a látásban való járás; a teljes Istenre hagyatkozás és nyugalom az Ő szeretetében.

Szívünk gonosz, és ezen mi nem változtathatunk. (...) A nevelésnek, a kultúrának, az akaratérőnek és az emberi erőfeszítésnek mind megvan a maga helye, ám ezek önmagukban erőtlenek. Csak a magatartás külső bizonyosságát eredményezik, ám nem változtathatják meg a szívet, nem tisztíthatják meg az élet forrásait. Léteznie kell egy belső hatalomnak, egy felülről jövő életnek, hogy az emberek megváltozhassanak, bűnös életük megszentelődjön. Ez az erő Krisztus. Csak az Ő kegyelme adhat életet a lélek holt képességeinek, és vonhatja oda Istenhez, a szentséghez.

Senki sem kapja meg születésekor vagy esetleg más emberi lénytől a szentséget. A szentség az Atya ajándéka Jézus által. Akik elfogadják Őt Üdvözítőjüknek, mind Isten gyermekeivé válnak. Az Ő lelki fiai lesznek, újjászületnek, megújulnak feddhetlenségben és szentségben. Megváltoznak a gondolataik. Sokkal tisztábban látják az örök valóságokat. A menny családjának tagjai lesznek, és hozzá hasonulnak, elváltoznak a Szentlélek által dicsőségről dicsőségre. Ápolt önszeretetüktől eljutnak az Isten és Jézus iránti szeretetig... A szentség titka: elfogadni Krisztust személyes Megváltónak és követni önmegtagadó életének példáját. – *Isten csodálatos kegyelme*, 120. old.

Nem döntő bizonyítéka kereszténységünknek, ha rendkívüli körülmények között mutatunk nagy lel-

kesedést. A megszentelődés és a szent élet nem elragadtatásból áll, hanem azt jelenti, hogy akaratunkat teljesen átadjuk Istennek. Azt jelenti, hogy Istennek minden Igéjével élünk, amely az Ő szájából származik. Azt is jelenti, hogy bizunk benne minden kísértés között, úgy a sötét, mint a fényes napokon is; valamint hogy hitben járunk minden körülmények közepette, rendíthetetlen bizalommal támaszkodunk reá, és megnyugszunk szeretetében. – *Apostolok története*, 51. old.

Október 22., kedd

Tárgyak a szentélyben

Közvetlenül a frigyláda előtt, de a függöny által elválasztva, állott az arany füstölő oltár. Az oltár tüzet az Úr maga gyújtotta meg, és kegyelettel szent tömjénnel szórta meg, amely éjjel-nappal betöltötte a szenthelyet a szent sátor illatos felhőjével. Illata mérföldekre elterjedt a szent sátor körül. Amikor a pap bemutatta a tömjénfüstöt az Úr előtt, a kegyelem trónjára tekintett. Habár nem láthatta Őt, de tudta, hogy ott van, és midőn a tömjénfüst felhője felszállt, az Úr dicsősége leereszkedett a kegyelem trónjára, és betöltötte a szentek szentét, amit a szentélyben is láthattak, és a dicsőség gyakran anynyira elárasztotta mind a két helyiséget, hogy a pap képtelen volt ellátni tisztségét, azért kénytelen volt a szentsátor ajtajához állni. – *A megváltás története*, 154–155. old.

A szent kenyeret mindig áldozatként tartották az Úr előtt. Így a naponkénti áldozatnak részévé vált. A szentély asztalára kitett kenyeret szent kenyérnek vagy „a jelenlét kenyérének” nevezték, mivel mindig az Úr arca előtt volt. Az ember Istentől való függőségének az elismerése volt úgy testi, mint lelki táplálék tekintetében, amelyet csak Krisztus közbenjárására kaphat meg az ember. A manna is és a szent kenyér is Jézusra mutatott, az „élő kenyérre”, aki mindig az Atya jelenlétében tartózkodik értünk. Maga Krisztus mondta: „Én vagyok az életnek kenyere... amely a mennyből szállott alá.” (Jn 6:48–50) A kenyerekre tömjént tettek. Amikor a szent kenyeret minden szombaton elvitték az asztalról, hogy frisset tegyenek fel, a rajta lévő tömjént elégették Isten előtt az oltáron emlékeztetőül. – *Patriárkák és próféták*, 354. old.

E szent helyiségeknek nem voltak ablakai, ahol behatolhatott volna a fény. A gyertyatartót tiszta aranyból készítették, és mindkét helyiségben éjjel-nappal égtek a mécsesek, amelyeknek a fényét viszatükrözte az arannyal borított bútorzat, a díszes kárpit, amire arany- és ezüstsálakkal varrták rá a kerubok ábrázolását. Mindez leírhatatlan látványt nyújtott. Emberi nyelv nem fejezheti ki szépségét,

fenségét és szent magasztosságát. A szentély aranyborítása a szivárvány minden színében visszatükrözte a kárpit különböző színeit. – *Spirit of Prophecy*, 1. kötet, 274. old.

Október 23., szerda

A mennyei és a közösségi szolgálat

Salamon ekkor alázatosan magára vette az uralkodás terheit. Elismerte Isten előtt, hogy „egészen fiatal” (1Kír 3:7). Láthatóan szerette az Urat, és mélységesen tisztelte a mennyei dolgokat. Nem bízott önmagában, és a világmindenség végtelen Teremtőjét magasztalta. Mindezek a követésre méltó jellemvonások megmutatkoztak a templom befejezésével kapcsolatos istentiszteletek során, amikor alázatosan térdelve elmondta felajánló imáját. Krisztus követőinek ma vigyázniuk kell arra, hogy el ne veszítsék a tisztelet és istenfélelem lelkületét. – *Próféták és királyok*, 47–48. old.

Salamon templomszenteléskor mondott imája alázatos mélységről és kegyességről tett bizonyosságot.

Minden szavával arra törekedett, hogy a jelenlévőkből kiűzzön a Teremtőre vonatkozó minden hiedelmet, amelyek a pogány sötétséggel kerültek elméjükbe. Azt mondta, hogy a menny Istene nem olyan, mint a pogány istenek, akik számukra készített templomokban laknak, hanem az igaz Isten népével az Ő Szentlelke által találkozik bárhol, akár a házukban is, ha imádatra jönnek össze. Az Úr meglátogatja gyermekeit otthonukban és mindenütt, ahol azért gyűlnek össze, hogy együtt örüljenek jóságának. Gyermekei abban a kiváltságban részesülnek, hogy bárhol imádkozhatják mennyei Atyjukat. – *Review and Herald*, 1905. november 30.

Több száz évvel később Izrael bűnei miatt valóra vált az a pusztulás, amit Isten jövendölt meg a templomra vonatkozóan, ha eltávolodnak tőle. Az Örökkévaló megígérte Salamonnak, hogy hűséges marad népéhez, amennyiben hallgatnak parancsaira, és hogy e magasztos építmény mindig a maga teljes szépségében marad fenn jólétük és különleges áldásainak bizonyítékaként. – *Spiritual Gifts*, 4/a kötet, 114. old.

A hajdani pátriárkákhöz hasonlóan akik vallják, hogy szeretik Istent, bárhol felütik sátrukat, emeljenek oltárt az Úrnak. Ha valaha szükség volt arra, hogy minden otthon egyben imaház is legyen, akkor annak elérkezett az ideje. Édesapák és édesanyák, emeljétek szíveteket Istenhez, és alázatosan könyörögjétek magatokért és gyermekeitekért. Az apa, mint a család papja helyezze Isten oltárára a reggeli és esti áldozatot, a feleség és a gyerekek pedig imában és dicsőítésben egyesüljenek vele. Egy ilyen családban szívesen időzik Jézus.

Minden keresztény otthon szent fényt sugároz maga körül. A szeretetet tettekkel kell kinyilvánítani. Szeretet töltse be a családtagok közötti kapcsolatot, amely jóságban és gondoskodásban, kedves és önzetlen előzékenységben nyilvánuljon meg. Némely otthonban tiszteletben tartják ezt az elvet – ezeket az imádatokat elfogadja Isten, és itt igazi szeretet uralkodik. Ezekben az otthonokból jó illatú áldozatként száll fel az Atyához a reggeli és esti ima, és az Ő irgalma és áldásai reggeli harmatként szállnak az imádkozókra. – *Christian Education*, 221–222. old.

Október 24., csütörtök

Isten lakozásának szent helyén

Sokan gazdagság és hatalom szerzésével igyekeznek mennyet csinálni maguknak. „Gonoszságot szólnak; elnyomásról beszélnek fennhéjázással.” (Zsolt 73:8), lábbal tiporva az emberi jogokat, és semmibe véve Isten tekintélyét. Lehet a kevélynek egy ideig nagy hatalma és sikeres minden vállalkozása; de a végén csalódní fog és szerencsétlen lesz. – *Patriárkák és proféták*, 124. old.

A világ vakmerően áthágja a mennyei törvényt. Mivel az Úr régóta tűr, lábbal tiporják tekintélyét. Egymást kegyetlenkedésre, az Atya örökségének elnyomására biztatják. Így szólnak: „Mit tudhatná ezt az Isten, s van-e a Magasságosban értelem?” (Zsolt 73:11) Azonban egy bizonyos határt nem léphetnek át, és már közel járnak ehhez a vonalhoz. Már most is majdnem túllépték Isten türelmének végét, kegyelmének és irgalmának határát. Az Úr közbelép, hogy megvédje méltóságát, megszabadítsa népét, és visszaszorítsa a gonoszság áradatát. – *Krisztus példázatai*, 177–178. old.

A zsolotáros... tapasztalata során több lelkiállapotot átélt. Néha nagyon lelkes volt, amikor megértette Isten útjait és akarátát. Majd amikor az Ő változhatatlan szeretete és irgalma visszájára tekintett, mintha ködben látott volna mindent. Ám még a sötétségben is észrevette Isten tulajdonságait, és ez megerősítette a hitét. Mégis mikor az élet nehézségei és veszélyei felől elmélkedett, ezek annyira veszélyeseknek tündek, hogy azt hitte, a Mindenható elhagyta őt a bűnei miatt. Annyira erőteljes fényben látta bűnét, hogy felkiáltott: „Avagy mindörökké elvet-e az Úr? És nem lesz-e több jóakaró?” (Zsolt 77:8)

De amikor sírt és imádkozott, tisztább látást nyert az Atya jellemére vonatkozóan, tanítást kapott a mennyei eszközök által, és rájött, hogy tévedett az Isten igazságára és szigorára vonatkozó elképzeléseivel. Azonnal elvetette saját benyomásait, mivel ezeket gyengeségének, tudatlanságának és fizikai tehetetlenségének tulajdonította, amellyel gyaláza-

tot szerzett a mennynek, és megújult hittel jelentette ki: „Ez az én betegségem, hogy a Fölségesnek jobbjá megváltozott.” (Zsolt 77:11)

Szorgosan tanulmányozta Isten útjait, amelyeket Krisztus mutatott be Mózesnek a felhőoszlopban, hogy azokat mindenkor elismételjék Izrael népének. Emlékezett rá, hogyan munkálkodott az Úr annak érdekében, hogy olyan népet formáljon, akikre rábízhatja szent és létfontosságú igazságait, hogy továbbítsák azokat az eljövendő nemzedékeknek. Az Örökkévaló csodálatos módon munkálkodott, hogy kimenekítsen több mint egymillió embert, és amikor gyermekei iránti ígéreteire és szövetségére gondolt, tudta, hogy ezek úgy Izraelre, mint azokra is vonatkoznak, akiknek szükségük van rá, és akik ezt mondják: „Megemlékezem az Úrnak cselekedeteiről, sőt, megemlékezem hajdani csodáidról; és elmélkedem minden cselekedetedről, és tetteidről gondolkozom.” (Zsolt 77:12–13)

Hite Istenbe kapaszkodott, megerősödött és bátorságot nyert, s habár – saját bevallása szerint – az

Alkotó útjai titokzatosnak tűntek, tudta, hogy irgalmasság és jóság útjai ezek, mivel így nyilatkozott meg Mózesnek is az Ő jelleme: „Az Úr pedig leszállt felhőben, és ott állt övele, és nevéen kiáltotta az Urat. És az Úr elvonult öelőtte és kiáltott: az Úr, az Úr irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú.” (2Móz 34:5–6)

Amikor (Aszáf) elsajátította ezeket az ígéreteket és előjogokat, elhatározta, hogy többé nem hamarodja el az ítéletet, nem csügged el és nem esik kétségbe. Lelke bátorságot nyert Isten jellemét szemlélve, ahogyan megfigyelhető az Ő tanításában is, hosszútűrésében, fenségében és mérhetetlen irgalmában, és megértette, hogy az Úr csodálatos művei előtt nincs határ. – *Hetednapi Adventista Biblia-kommentár*, 3. kötet, 1149. old.

Október 25., péntek

További tanulmányozásra

Pátriárkák és próféták: „A szentély és szolgálata” című fejezet, 343–358. old.

Engesztelés: a tisztító áldozat

Október 26., szombat délután

Az emberek bűnei jelképesen a szolgáló papra, a nép közbenjárójára hárultak át. A pap maga azonban nem válhatott bűnözővé, nem szerezhetett engesztelést saját életével, mivel ő is bűnös volt. Ezért ahelyett, hogy ő szenvedett volna halált, meg kellett ölnie egy hiba nélkül való bárányt. A bűn büntetése így áthárult az ártatlan bárányra, mely azonnali helyettessé, vagyis Jézus Krisztus tökéletes áldozatának előképévé vált. Az áldozat vére által az emberek hitben előretekintettek Krisztus vérére, ami engesztelést szerez a világ bűneire. – *Szemelvények*, 1. kötet, 230. old.

Jézus, a megöletett Bárány halálában találkoztak a jelképek. Nagy Főpapunk azt az áldozatot hozta meg, amely egyedül eredményezhette üdvösségünket. Amikor önmagát adta keresztre, akkor tökéletes engesztelést szerzett a nép bűneiért. Itt állunk most a külső pitvarban, várván ama boldog reménységet a mi Urunk és Megváltó Jézus Krisztusunk dicsőségének megjelenését. Nem kell áldozatot bemutatnunk a pitvarban, mivel nagy Főpapunk elvégezte ezt helyettünk a szenthelyen. Közbenjáróként Krisztusnak nincs szüksége az emberi érdemre, földi közbenjárásra. Egyedül hordozta a bűnt, egyedüli áldozatot hozott a bűnért. Az ima és a bűnök megvallása csak felé irányuljanak, aki egyszer s mindenkorra belépett a szentélybe. Ő üdvözítheti mindazokat, akik hittel járulnak hozzá. Mindig él, hogy esedezzek érettünk. – *The Bible Echo*, 1899. május 1.

Október 27., vasárnap

Bűn és irgalom

Micsoda igazság tárul elénk, amikor Jézus golgotai keresztyére tekintünk, és látjuk a csodást, a tanácsot, ezt a titokzatos áldozatot meghajolni az emberiség bűnei alatt! Isten örök Fia lépett közbe, és vállalta, hogy hordozza a bűn büntetését, hogy a törvénytaposónak újabb lehetőséget adhasson, és ezál-

tal az emberek újra visszakérüljenek az Atya kegyelmeibe. Megváltásunk árát emberi természetben fizette le, de mégis egységben az istenséggel. Maga a föld is megremegett, látva az Úr Fiának szenvedését az emberi bűnök és Isten haragjának következményeként. Az egek zsákruhába öltöztek, nem nézhették a mennyi Szentvédő látványát.

Ezt a szenvedést a menny törvényeinek áthágása tette szükségessé. Mindezek mellett a teremtmények elhiszik Sátán sugallatait, amikor azt állítja, hogy a szenvedés célja tulajdonképpen a törvény eltörlése volt. A nagy csaló által becsapva ők azt állítják, hogy nincs is törvény, és a törvények megtartásával tulajdonképpen kiesnek Isten kegyelme alól. Ezt az álnokságot Sátán sugallta az emberi elmébe. – *Review and Herald*, 1898. február 8.

Mily kevesen fogják fel azt a kínt, amely Isten Fiának szívét összetörte földi életének harminchárom évében! A jászoltól a Golgotáig vezető utat beárnyékolta a fájdalom és a szenvedés. Fájdalom férfia volt Ő, és emberi szavakkal nem fejezhető ki az a gyötrődés, amelyben részesült. Joggal mondhatta: „Tekintsétek meg és lássátok meg, van-e oly bánat, mint az én bánatom!” Szenvedése mély lelki kín volt; és ki az, aki megérthetné a végtelen Isten Fiának lelki szenvedéseit? Habár teljes gyűlölettel gyűlölte a bűnt, lelkében összegyűjtötte az egész világ bűnét, és miközben felment a Golgotára, a törvénytaposó bűne miatt szenvedett. Büntelen volt, mégis elviselte a büntetést, és felajánlotta önmagát, hogy Isten törvényének áthágásáért elviseli a büntetést. A végtelen Atya Fia hordozta minden lélek büntetését. Bűnök terhe nehezedett a világ Megváltójának mennyi lelkére. Aki bünt nem ismert, bűnné lett érettünk, hogy mi Isten feddhetlensége lehessünk öbenne. Amikor magára vette az emberi természetet, megsebesített bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, és az Ő sebeivel gyógyultunk meg. – *Review and Herald*, 1892. december 20.

Október 28., hétfő

Kéz rátétele az áldozat fejére

Áldozathozatalával az ember bevallotta bűnösségét és azt, hogy megérdemli Isten haragját, valamint kifejezte Jézus Krisztusba vetett hitét és megtérését, akinek a vére megtisztítja a bűnöst a vétkeiktől. Azzal, hogy az áldozat fejére helyezte a kezét, a bűn át lett helyezve az áldozatra, és annak halála révén a bűnös Krisztus előképét láthatta meg, aki majd önmagát adja, áldozatként, bűneinkért. Az Úr pedig azzal, hogy az áldozat elégett az oltáron, azt fejezte ki, hogy elfogadta az áldozatot.

Az áldozati rendszer különösen költséges volt a régi Izraelben. Folyamatosan kellett áldozatot bemutatniuk. Isten azonban nem kívánt kevesebben, és ezt ők örömmel teljesítették. Korunk embereinek azonban semmi mentségük nincs, ha vallják, hogy Jézus Krisztus követői, de mégis saját kedvük szerint járnak el, és gyarapítják javaikat, ahelyett, hogy megadnák Istennek, amit Ő elvár – vagyis tizedet és adományokat –, és nem szentelik oda önmagukat a szolgálatra. Minél többet teszünk Urunkért, annál több tennivalót fedezünk fel, és annál nagyobbá lesz az örömünk. – *Signs of the Times*, 1880. július 15.

A földi templomszolgálat két részből állt: a papok naponta szolgáltak a szenthelyen, a főpap pedig egyszer egy évben a szentek szentjében végezte el az engesztelés különleges munkáját: megtisztította a templomot. A bűnbánó bűnösök nap mint nap hozták áldozatukat a templom ajtajához, és kezüket az áldozat fejére téve megvallották bűneiket. A vétkező így jelképesen önmagáról az ártatlan áldozatra helyezte bűneit, majd megölte az állatot. „Vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat” – szögezi le az apostol. „A testnek élete a vérben van.” (3Móz 17:11) Isten megsértett törvénye a törvényszegő életét követelte. A vér az elveszett bűnöst képviselte, bűnét pedig az áldozat hordozta. Az áldozat vérének a pap bevitte a szentélybe, és a függöny elé hintette. A függöny mögött helyezték el a frigyládát és benne a bűnös által megsértett törvényt. E szertartással a bűn a vér útján jelképesen átkerült a templomra. A vért nem mindig vitték be a szentélybe. Egyes esetekben a pap megette a húst, amint Mózes megparancsolta Áron fiainak: „Néktek adta azt az Úr a gyülekezet vétkének hordozásáért.” (3Móz 10:17) Mindkét szertartás egyaránt azt szimbolizálta, hogy a bűn átkerült a bűnbánóról a templomra.

Ez a munka egész évben nap mint nap folyt. Izrael bűnei így átkerültek a templomra, és eltávolításuk különleges szolgálatot igényelt. Isten megparancsolta, hogy a pap mindkét szent helyiségért végezzen engesztelést: a szenthelynek Izrael fiai-

nak tisztátalanságai és vétkei miatt, mindenféle bűnei miatt; így cselekedjék a gyülekezet sátorával is, amely közöttük van, az ő tisztátalanságaik közepette. „Az oltárért is engesztelést kellett végezni: tegye tisztává, és... szentelje meg az Izrael fiainak tisztátalanságaitól.” (3Móz 16:16, 19) – *A nagy küzdelem*, 418–419. old.

Október 29., kedd

A bűn áthelyezése

A szent sátozt udvarnak nevezett szabad tér vette körül. Ezt finom lenvászonból készített függönyök vagy védőfalak kerítették el. Ezeket a függönyöket rézszlopokra függesztették fel. A kerítés bejárata a keleti oldalra nyílt, amelyet pompás anyagból szép kivitelezéssel készített szőnyegek zártak el. Mivel az udvart körülvevő függönyök csak körülbelül fele olyan magasak voltak, mint a sátor falai, ezért az emberek kívülről mindig jól láthatták a szent sátozt. Az udvarban a bejárat közelében állt a rézből készült égőáldozati oltár. Ezen az oltáron égették el az Úrnak bemutatott áldozatokat. Ennek az oltárnak a szarvait engesztelő vérral hintették be. Az oltár és a sátor ajtaja között állt a medence. Ez is rézből készült, mégpedig azokból a réztükrökből, amelyeket Izrael asszonyai önként ajánlottak fel. Ebben a medencében kellett a papoknak megmosniuk a kezüket és lábukat, amikor bementek a szent helyiségekbe vagy megközelítették az oltárt, hogy égőáldozatot mutassanak be az Úrnak.

A kárpit előtt – ami elválasztotta a szent helyet, a szentélyt a szentek szentjétől, a legszentebb helyiségtől, az Isten közvetlen jelenlétének helyétől – állott a tömjénezés aranyból készített oltára. Ezen az oltáron a papnak minden reggel és este tömjént kellett elégetnie. Ennek az oltárnak a szarvait a bűnért való áldozat vérével kenték meg, az engesztelés nagy napján pedig az egész oltárt meghintették vérral. Ezen az oltáron a tüzet maga Isten gyújtotta meg, és ezt a tüzet gondosan ápolták. A szent tömjén éjjel és nappal betöltötte illatával a szent helyiségeket és a sátor körüli külső térséget is. – *Pátriárkák és próféták*, 347–348. old.

Az engeszteléssel kapcsolatban fontos igazságot tanult meg a nép ezen évenkénti szolgálat által. A bűnáldozatokban, amelyeket az év folyamán bemutatnak, a bűnös helyett helyetttest fogadtak el; az áldozati állat vére azonban nem nyújtott teljes engesztelést a bűnért. Csak eszköz volt, amivel a bűnt átvitték a szentélybe. A vér feláldozásával a bűnös elismerte a törvény tekintélyét, megvallotta törvényszegését, és kifejezte abbéli hitét, aki majd elveszi a világ bűneit; de ezzel még nem szabadult meg teljesen a törvény kárhóztatásától. Az engesz-

telés napján a főpap – miután átvette a gyülekezetért való áldozatot – bement a szentek szentjébe a vérrel, és ráhintette azt a törvény táblái felett lévő kegyelem trónjára. Így a törvény követelése, amely a bűnös életét kívánta, elégtételt nyert. Azután a főpap közbenjárói jellegének megfelelően magára vette a bűnöket, és miután elhagyta a szentélyt, magával vitte a zsidó nép bűnének terhét. A szent sátor ajtajánál kezét a kecskebak fejére tette, és megvallotta „felette Izrael fiainak minden hamisságát és minden vétkét, mindenféle bűneit”, és ráarkta azokat a bak fejére (3Móz 16:21). Amikor a kecskebakot, amely ezeket a bűnöket hordozta, elküldték, úgy tekintettek rá, hogy magával vitte minden bűnüket, és a nép megszabadult azoktól. Így végezték a szolgálatot a „mennyei dolgok ábrázolatának és árnyékának” mintájára (Zsid 8:5).

Amint mondtuk, a földi szentélyt Mózes a hegyen mutatott minta alapján készítette. Az „példázat [volt] a jelenkori időre, mikor áldoznak... ajándékokkal és áldozatokkal”; két szent helye volt „a mennyei dolgok ábrázolatá”-nak; Krisztus, a mi nagy főpapunk „a szent helynek és amaz igazi sátornak szolgálója, amelyet az Úr és nem ember épített” (Zsid 9:9, 23; 8:2). Amikor Isten látomásban megmutatta János apostolnak a mennyei templomot, az apostol látta, hogy „a királyi székből pedig villámlások és mennydörgések és szózatok jöttek ki” (Jel 4:5). Egy angyalt is észrevett, „aranytömjénezőt tartva; és adatott annak sok tömjén, hogy tegye minden szenteknek könyörgéseihez az aranyoltárra, amely a királyi szék előtt volt” (Jel 8:3). A Mindenható megengedte prófétájának, hogy betekintsen a mennyben lévő szentély első helyiségébe. János ott látta „a hét tűzlámpást” és az „aranyoltárt” (Jel 4:5; 8:3), amelyet a földi szentélyben az aranygyertyatartó és a tömjénező oltár képviselt. Ezután „megnyilatkozott az Isten temploma a mennyben”, és az apostol betekintett a belső kárpit mögött lévő szentek szentjébe. Itt megpillantotta az Úr „szövetségének ládáját” (Jel 11:19), amelyet a földi szentek szentjében a szent láda képviselt, és amit Mózes készítettett Isten törvényének őrzésére. – *Patriárkák és próféták*, 355–356. old.

Október 30., szerda

A bűn hatalma

A Fiú engedelmessége által és azzal, hogy alávetette magát a bűn zsoldjának az ember vétkeiért, a törvény még inkább magasba emeltetik és tiszteletre méltóbbá tételük a világegyetem előtt. Az angyalok, kerubok, szeráfok és az el nem bukott világok lakói tekintetüket a helyreállított és magasba eme-

let törvényre szegezik. A mennyei természet tökéletességének kinyilvánításában látják az emberben helyreállított isteni képmás és a szent rend helyreállítását. Isten bőségesen megmutatta Ádám fiait és leányait iránti bölcsességét. Krisztus életét adta, vérére áldozta, elszenvetted a bűn zsoldját a bűnösért, és a bűnt hordozta minden egyes hívó, megtérő lélekért. Általa, aki a bűnös helyett meghalt, látjuk a bűn teljes mértékű büntetését. Látjuk Isten törvényét felmagasztalva, hogy tekintélyén egyetlen csorba sem esett, miközben a törvény által megigazulhat mindaz, aki bízni helyettesünk érdemeiben. A megváltási tervben pedig felfoghatjuk, mint találkozik jósága és hűsége, és hogy igazság és békesség csokolgatják egymást. Semmi változás nem esett Isten parancsolatain, ezeket a menny angyalai, az el nem bukott világok lakói, valamint a megigazult, szent és jó lelkek jelentik ki. – *Sabbath School Worker*, 1895. december 1.

Krisztus üdvözítheti mindazokat, akik általa közelednek Istenhez. Mindenkor él, hogy esedezzek értünk. A Megváltó felemeli szavát, és szeretettel hív: „Aki akarja, vegye az élet vizét ingyen.” (Jel 22:17)

A golgotai kereszthez közeledve látod a semmihez sem fogható szeretetet. Ha hit által megérted a kereszten hozott áldozat jelentőségét, bűnösnek és a törvény által elítéltnak érzed magad. Ez a megtérés. Ha alázatos lélekkel közeledsz, úgy bűnbocsánatot nyersz, mivel Jézus az Atya előtt áll, és Ő folyamatosan felkínálja áldozatát a világ bűneiért. Ő az igazi, a nem ember, hanem Isten által felállított sátorban szolgál. A zsidó szent sátor jelképes áldozatai már értelmüket veszítették. Többé nincs szükség naponkénti és évenkénti engesztelésre. Ám a bűn folyamatos elkövetése miatt elengedhetetlen a mennyei Közbenjáró, Jézus, a nagy Főpapunk engesztelő áldozata, amelyet az Atya előtt mutat be, és mikor kiontott vérére hivatkozik. – *The Youth's Instructor*, 1903. április 16.

Különösen nehéz feladat legyőzni az álnok ellenséget és felismerni tévtanait. Ehhez nem elegendők a magas szintű értelmi képességek. Csak Krisztus áldozata révén kap erőt az ember a győzelemhez. Tárd ki értelméd és szíved ajtaját, hogy bűneid Isten orcája fénysugarába kerüljenek. Ő megfogja remegő hitkezedet, és az engesztelő áldozat fejére helyezi. Ezáltal lehet megvallani minden bűnt, és így nyered el a bűnbocsánatot. Mivel bizodalunk van a szentélybe való bemenetelre Jézus vére által, járuljunk hozzá igaz szívvel és hitnek teljességével (lásd: Zsid 10:19–22). – *Manuscript Releases*, 12. kötet, 404. old.

Október 31., csütörtök
Bűnbocsánat

Sokan méltatlankodtak amiatt, hogy Isten olyan sok áldozatot követelt a zsidó néptől, ám ezzel is azt a nagy igazságot szerette volna elméjükbe vésni, hogy vérontás nélkül nincs bűnbocsánat. Minden egyes áldozat lecke volt, amelyet ünnepélyesen hirdetett a szent szolgálatot végző pap, és maga Isten véste az elméjükbe, hogy csak Krisztus vére által lehetséges a bűnöknek bocsánata. Mint nép, mily kevéssé érezzük ezen igazság erejét! Élő és tevékeny hittel milyen ritkán teszünk bizonyosságot azon igazságról, hogy minden bűnre létezik bűnbocsánat!

Akként szeretném bemutatni ezt az igazságot, ahogyan én látom. Az igazság emberi szenvedést követelt. Krisztus azonban – aki Istennel egyenlő – felkínálta az isteni szenvedést. Neki nem volt szüksége engesztelésre. Nem saját bűneiért szenvedett, hanem az emberért, teljes mértékben az emberért. Ez az ingyen kapott bűnbocsánat mindenkinek a rendelkezésére áll. Jézus tökéletességéhez mértén szenvedett; kínhalálának mélysége jellemének magasztosságával és méltóságával arányos. Soha sem fogjuk megérteni Isten szeplőtlen Bárányának kínjait, csak hogyha átlátjuk, milyen mély szakadékból mentett ki bennünket, és mennyire súlyos az a bűn, amelyben vétkesnek találtatott az emberiség, és hogyha hit által nem fogjuk fel a bűnbocsánat teljességét. Ebben tévednek az emberek ezrei. Ők nem hisznek abban, hogy Jézus nekik is megbocsáthat. Nem hisznek Isten szavában. Pedig a Mindenható megígérte, hogy megbocsátja bűneinket, és betartja a szavát, mégis feddhetetlen kellett, hogy legyen törvényével szemben. Irgalma fogyatéknélküli. Ha a lánc akár egy szeme is hiányzott volna, akkor bűnből és reménytelenségben maradtunk volna. Ám tökéletes ez a lánc – egyetlen hiányzó vagy gyenge láncszem sincs rajta.

Azt akarom, hogy ez a jó hír a föld végső határáig hangozzék: „Ha valaki vétkezik, van szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus.” (1Jn 2:1) Micsoda értékes megváltás! Milyen nagy igazság, hogy Isten megbocsát Krisztus kedvéért, amennyiben élő hit-

tel kérjük, és hiszünk őbenne. „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden hamisságtól.” (1Jn 1:9) Micsoda győzedelmes igazság! Ő feddhetetlen a törvénnyel szemben, és ezzel egy időben minden benne hívőt is feddhetetlennek nyilvánít! A prófétaival együtt mindannyian felkiálthatunk: „Kicsoda olyan Isten, mint te, aki megbocsátja a bűnt, és elengedi öröksége maradékának vétkeit?! Nem tartja meg haragját örökké, mert gyönyörködik az irgalmasságban!” (Mik 7:18) – *Review and Herald*, 1886. szeptember 21.

A mennyei kijelentés fényében és az engesztelő áldozat által láthatjuk a csodálatos megváltási tervet, ami által bűneink megbocsáttatnak, és még közelebb kerülhetünk a végtelen szeretet szívéhez. Láthatjuk, amint Isten megőrzi tökéletes feddhetetlenségét, és közben megbocsát a bűnösnek. Nem csupán megbocsát, hanem el is fogad bennünket az Ő szeretett Fiában. A megváltási terv nem csupán egy menekülési útvonal a büntetés elől, hanem általa megbocsáttatnak a bűnösnek bűnei, és végül befogadást nyer a mennybe – ám nem mint megbocsátott bűnös, hanem mint a teljes bizalomba visszafogadott gyermek. Üdvözítőnk áldozata mindent megtett a megtért bűnösért. Azért nyerünk üdvösséget, mert Isten szereti a Krisztus vére által megváltott teremtményeit; és nem csupán megbocsát a bűnösnek, hanem megengedi, hogy belépjen a mennybe, magához az irgalom Atyjához, és Ő fog várni ránk a menny kapujában, hogy bemenetelünk lehessen az áldottak otthonába. Micsoda szeretet! Micsoda szeretetet mutatott drága Fia által az Atya az elesett emberiségnek! Ez az áldozat az a csatorna, amelyen át kiárad a végtelen szeretet, hogy aki hisz Jézus Krisztusban, a tékozló fiúhoz hasonlóan részese lehessen a menny kegyelmeibe való visszatérésben. – *Review and Herald*, 1886. szeptember 21.

November 1., péntek
További tanulmányozásra

Pátriárkák és próféták: „A szentély és szolgálata” című fejezet, 343–358. old.

Az engesztelés napja

November 2., szombat délután

„Kicsoda olyan Isten, mint te, aki megbocsátja a bűnt, és elengedi öröksége maradékának vétjét?! Nem tartja meg haragját örökké, mert gyönyörködik az irgalmasságban!” (Mik 7:18)

Az isteni megbocsátás nem csupán egy bírói aktus, amely által felment az ítélet alól. Nemcsak bűnbocsánatot jelent, hanem bűn alól való felszabadítást is. Ez a megváltó szeretet kiáradása, amely megváltoztatja a szívet. Dávid helyesen értelmezte a megbocsátást, amikor így imádkozott: „Tiszta szívet teremts bennem, ó, Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem.” (Zsolt 51:12)

Ha akár egyetlen lépést is teszel felé megtérő lelkülettel, akkor Ő igyekszik téged végtelen szeretetének karjába venni. Füle mindig kész meghallgatni a megtört lélek kiáltásait. Isten felismeri a kereső lélek első jeleit. Nincs olyan gyöngé ima, kihullott könnycsepp, őszinte vágy az Úr iránt, amelyet a Szentlélek ne fogadna szívesen. Még mielőtt elhangzana az ima, vagy kifejeződne a szív vágya, Krisztus máris elébe megy emberi lelkekért munkálkodó kegyelmével. – *The Faith I Live By*, 129. old.

November 3., vasárnap

Az évenkénti megtisztulás

A pap egyszer egy évben – a nagy engesztelési napon – belépett a szentek szentjébe, hogy megtisztítsa a templomot. Ezzel a munkával lezárult az évi szolgálat körforgása. Az engesztelési napon két fiatal kecskebakot vittek a templom ajtajához, és sorsot vetettek felettük: „egyik sorsot az Úrért, a másik sorsot Azázelért” (3Móz 16:8). Azt a kecskét, amelyre az Úrért való sors esett, megölték bűnáldozatként a népért. Vérért a pap bevitte a függöny mögé, majd a fedélre és a fedél elé hintette. Szúrt belőle a füstölő oltárra is, amely a függöny előtt állt. (...)

Az egész szertartásnak az volt a célja, hogy tudatosítsa Izraelben a Mindenható szentségét és bűnnel szembeni gyűlöletét és azt is, hogy a bűnnel való érintkezés óhatatlanul beszennyez. Az engesztelési

munka során mindenkinek meg kellett sanyargatnia magát. Minden munkát félre kellett tenni, és ezt a napot a nép egész gyülekezetének Isten előtt kellett töltenie komolyan megalázkodva, imával, böjttel és mélységes önvizsgálattal.

A jelképes szolgálat az engesztelés fontos igazságaira tanított. Az Atya helyettest fogadott el a bűnös helyett, de az áldozat vére nem törölte el a bűnt, ami így átkerült a templomra. A bűnös a véráldozattal elismerte a törvény tekintélyét, megvallotta, hogy annak áthágásával vétkezett, és kifejezte, hogy hisz az eljövendő Megváltóban és bocsánatra vágyik, de még teljesen nem szabadult meg a törvény kárhoztatásától. Az engesztelési napon a főpap átvette a gyülekezet által bemutatott áldozatot, és a kecskebak vérével bement a szentek szentjébe; majd a vért a frigyláda fedelére hintette, közvetlenül a törvény fölé, hogy a törvény kívánalmainak eleget tegyen. – *A nagy küzdelem*, 419–420. old.

November 4., hétfő

Több, mint megbocsátás

„Tegye Áron mind a két kezét az élő baknak fejére, és vallja meg felette Izrael fiainak minden hamisságát és minden vétjét, mindenféle bűneit; és rakja azokat a baknak fejére, azután küldje el az arra való emberrel a pusztába, hogy vigye el magán a bak minden ő hamisságukat kietlen földre, és hogy bocsássa el a bakot a pusztában.” (3Móz 16:21–22) Amíg a bakot nem küldték el, a nép nem tekinthette magát bűnei terhétől szabadnak. Minden embernek meg kellett sanyargatnia magát, míg az engesztelés szertartása folyt. Félre kellett tenniük a munkájukat. Izrael egész gyülekezete az engesztelés napját ünnepélyes megalázkodásban töltötte el a Teremtő előtt imádsággal, böjtöléssel és szíve vizsgálatával.

Az engeszteléssel kapcsolatban fontos igazságokat tanult meg a nép ezen évenkénti szolgálat által. Az év folyamán bemutatott bűnáldozatokban a bűnös helyett helyettest fogadtak el; az áldozati állat

vére azonban nem nyújtott teljes engesztelést a bűnért. Csak eszköz volt, amellyel a bűnt átvitték a szentélybe. A vér feláldozásával a vétkező elismerte a törvény tekintélyét, megvallotta törvényszegését és kifejezte abbéli hitét, aki majd elveszi a világ bűneit; de ezzel még nem szabadult meg teljesen a törvény kárhóztatásától. Az engesztelés napján a főpap – miután átvette a gyülekezetért való áldozatot – bement a szentek szentjébe a vérrel, és ráhintette azt a törvény táblái felett lévő kegyelem trónjára. Így a törvény követelése, amely a bűnös életét kívánta, elégtételt nyert. Azután a főpap közbenjárói jellegének megfelelően magára vette a bűnöket, és miután elhagyta a szentélyt, magával vitte a zsidók bűnének terhét. A szent sátor ajtajánál kezét a kecskebak fejére tette, és megvallotta „felette Izrael fiainak minden hamisságát és minden vétkét, mindenféle bűneit”, és rárakta azokat a bak fejére (3Móz 16:21). Amikor a kecskebakot, amely ezeket a bűnöket hordozta, elküldték, úgy tekintették, hogy magával vitte minden bűnüket, és a nép megszabadult azoktól. Így végezték a szolgálatot a „mennyei dolgok ábrázolatának és árnyékának” mintájára (Zsid 8:5). – *Patriárkák és próféták*, 355–356. old.

Az is kiderült, hogy míg a bűnáldozat Krisztus áldozatára mutatott, és a főpap a közbenjáró Jézust ábrázolta, Azázel bakja Sátánnak, a bűn szerzőjének jelképe volt, akire végül az Üdvözítő ráhelyezi az őszinte bűnbánók vétkeit. A főpap a bűnöket a bűnért való áldozat vérével távolította el a templomból, és ráhelyezte Azázel bakjára. Amikor Krisztus – szolgálatának befejeztével – saját vére által eltávolítja a mennyei templomból népének bűneit, ezeket ráhelyezi az ördögre, aki az ítélet végrehajtásakor megkapja végső büntetését. Azázel bakját lakatlan helyre küldték, és soha többé nem térhetett vissza Izrael közösségébe. Így fogja Isten a kísértőt is a maga népe közeléből örökre elűzni. A bűn és a bűnösök végleges megsemmisítésekor Sátán megszűnik létezni. – *A nagy küzdelem*, 422. old.

November 5., kedd

Azázel

A jelképes szolgálatban a főpap, miután elvégezte az engesztelést Izraelért, kijött a szent sátorból, és megáldotta a gyülekezetet. Krisztus is közbenjárói munkája befejezésekor „a bűn hordozása nélkül fog megjelenni azoknak, akik várják Őt üdvösségükre” (Zsid 9:28), hogy örök életet adjon várakozó népének. Miként a főpap a szenthelyről eltávolított bűnöket megvallotta Azázel bakjának feje fölött, Krisztus is az elé hozott bűnöket Sátánra, a rossz kezdeményezőjére és felbujtójára fogja helyezni. Miként az Izrael vétkeit hordozó bakot „kietlen földre” (3Móz

16:22) küldték, az ördög is azokkal a bűnökkel a vállán, amelyeket Isten népével elkövetett, ezer évig az akkor már kietlen és lakatlan föld határai közé lesz zárva. Végül abban a tűzben, amely minden gonoszt elpusztít, Sátánnak a bűn minden büntetését el kell szenvednie. Így jut célba a nagy megváltási terv a hamisság végső megsemmisítésével és a bűn megtagadójának megszabadításával. – *A nagy küzdelem*, 485–486. old.

Az Isten által az emberekkel kötött békeszöveget legmegragadóbb tulajdonsága a megtérő és bűnt elhagyó bűnösnek felkínált megbocsátó irgalom. Azt mondja az Úr azoknak, akik megtérnek: „Mert megkegyelmezek álnokságaiknak, és az ő bűneikről és gonoszságaikról meg nem emlékezem.” (Zsid 8:12) Lemond az Atya az igazságtagságról, amikor irgalommal megbocsát a bűnös embernek? Nem. Ő sosem gyalázná meg törvényét azzal, hogy elfogadja annak áthágását. Az Újszövetségben a tökéletes engedmesség az élet feltétele. Ha a bűnös megtér és megvallja bűnét, bűnbocsánatot nyer. A megbocsátást Jézus érte hozott áldozata biztosítja. Krisztus betölti a törvényt minden egyes hívő bűnös életére vonatkozóan. „Valakik pedig befogadták Őt, hatalmat adott azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek.” (Jn 1:12). „Az Ige testté lett, és lakozott miközöttünk... aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal... És az Ő teljességéből vettünk mindnyájan kegyelmet is kegyelemért.” (Jn 1:14, 16)

Az érettünk hozott krisztusi engesztelés teljes mértékben elégséges az Atya előtt. Isten lehet feddhetetlen, és egy időben feddhetetlennek is nyilváníthatja azokat, akik hisznek. – *Signs of the Times*, 1905. június 28.

November 6., szerda

Az engesztelés napja

A földi szentélyszolgálat, amint láttuk, a mennyei szolgálatot szemlélteti. Amikor az engesztelési napon a főpap belépett a szentek szentjébe, a szolgálat megszűnt az első helyiségben. Isten ezt parancsolta: „Senki ne legyen a gyülekezet sátorában, amikor [a főpap] bemegy a szentélybe, hogy engesztelést szerezzen, egészen az ő kijöveteléig.” (3Móz 16:17) Mikor Krisztus belépett a szentek szentjébe, hogy elvégezze az engesztelés befejező munkáját, az Ő szolgálata is megszűnt az első helyiségben, és megkezdődött a másodikban. A jelképes szolgálatban a főpap az engesztelési napon elhagyta a szentélyt, és Isten elé lépett, hogy bemutassa a bűnért való áldozat vérért minden izraelitáért, aki őszintén megbánta bűneit. A Megváltó is közbenjárói munkájának csak egyik részét fejezte be, hogy hozzálasson munkája másik szakaszának, de most is vérére hivatkozik az

Atya előtt a bűnösök érdekében. – *A nagy küzdelem*, 428–429. old.

A hitetlen zsidók helyzete illusztrálja a közönyös és hitetlen látszatkeresztények állapotát, akik nem akarnak tudomást venni irgalmas Főpapjuk munkájáról. Amikor a jelképes szolgálat főpapja belépett a szentek szentjébe, az egész népnek el kellett a templom körül helyezkednie Isten előtt mélységesen megalázkodva, hogy bűneikre bocsánatot kapva Izrael közösségének tagjai maradhassanak. Mennyivel fontosabb, hogy most, a valóságos engesztelési napon, megértsük Főpapunk munkáját, és tudjuk, mit kell tennünk.

Az ember nem vetheti el büntetlenül azt az intést, amit az irgalmas Isten küld neki. A menny tájékoztatta a Noé korabeli világot, és azon múlt az üdvösségük, hogy miként fogadják az üzenetet. Mivel elutasították a figyelmeztetést, a Mindenható visszavonta Lelkét a bűnös emberiségtől; ezért ők elpusztultak az özönvíz hullámaiban. Ábrahám korában az Atya megvonta irgalmát Szodoma bűnös lakóitól, és Lóton, Lót feleségén és két leányán kívül mindenkit megemésztett a mennyből küldött tűz. Így volt ez Krisztus napjaiban is. Isten Fia kijelentette a kortárs hitetlen zsidóknak: „Pusztán hagyaték néktek a ti házatok.” (Mt 23:38) Ugyanez a végtelen Hatalom, bepillantva az utolsó napokba, ezt mondja azokról, akik „nem fogadták be az igazságnak szeretetét az ő üdvösségükre: azért bocsátja reájuk Isten a tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak; hogy kárhoztattassanak mindazok, akik nem hittek az igazságnak, hanem gyönyörködtek az igazságtalanságban” (2Thessz 2:12–16). Amikor az emberek elutasítják Isten Igéjének tanításait, az Úr visszavonja Szentlelkét, és megengedi, hogy kívánságaik szerint tévelyegjenek. – *A nagy küzdelem*, 431. old.

Most van a nagy engesztelési nap. Az Úr azt kívánta, hogy míg a jelképes szolgálat főpapja Izraelért engesztelést végez, az egész Izrael bűnbánattal és alázattal sanyargassa meg lelkét előtte, hogy ki ne „irtassék... az Ő népe közül”. Annak pedig, aki azt akarja, hogy neve bent maradjon az élet könyvében, most e rövid kegyelmi idő alatt kell bűnbánó szívvel és őszinte megtéréssel megsanyargatnia magát Isten előtt. Tartsunk mélységes, lelkiismeretes önvizsgálatot! Ki kell gyógyulni a léhaságból és a felszínességből, amit oly sok állítólagos keresztény megenged magának. Súlyos harc vár mindazokra, akik uralomra törő bűnös természetüket igába akarják hajtani. A felkészülés munkája személyes feladat. Nem csoportosan fogunk üdvözülni. Az egyik ember tisztasága és odaszentelődése nem ellensúlyozza e tulajdonságok hiányát a másokban. Minden

nemzetnek meg kell jelennie Isten ítélőszéke előtt, de az Örökkévaló minden egyes ember ügyét olyan alaposan vizsgálja meg, mintha rajta kívül nem volna senki más a földön. Mindenkinek mérce alá kell állnia. Senkin sem maradhat egyetlen folt vagy sömörögőzen vagy valami afféle. – *A nagy küzdelem*, 489–490. old.

Krisztus vére megszabadította a bűnbánó bűnöst a törvény kárhoztatásától, de a bűnt nem törölte el. A vétek feljegyezve áll a szentélyben a végső engesztelésig. Így jelképesen az áldozat vére eltávolította a bűnt a bűnbánóról, de a szenny ott maradt a szentélyben az engesztelés napjáig.

Az utolsó ítélet nagy napján a halottak „megítéltetnek... azokból, amik a könyvekbe voltak írva az ő cselekedeteik szerint” (Jel 20:12). Azután Krisztus engesztelő vére minden bűnbánó bűneit kitörli a mennyei könyvekből. Így a szentély szabaddá és megtisztítottá lesz a bűn feljegyzésétől. A földi szolgálatban az engesztelés nagy művét vagy a bűnök eltörlését ábrázolták az engesztelés napjának szolgálatai – a földi szentély megtisztítása, amelyből a bűnáldozat vérével kellett eltávolítani azokat a bűnöket, amelyek megfertőzték.

Amint a végső engesztelés alkalmával az igazak bűneit kitörlik a mennyei könyvekből, és soha többé nem emlékeznek meg azokról, és senkinek sem jut az eszébe, úgy itt jelképesen kivitték azokat a pusztába, és örökre elkülönítették a gyülekezettől. – *Pát-riárkák és próféták*, 357–358. old.

November 7., csütörtök

Ésaiás életének nagy engesztelési napja

Amikor Isten Ésaiást üzenettel akarta elküldeni népéhez, előzetesen látásban betekintést engedett a prófétának a szentek szentjébe. Úgy tűnt előtte, mintha hirtelen felemelnék vagy elhúznák az ajtó és a templom belső függönyét, és ő betekinthez a szentek szentjébe, amelybe még a próféta sem tehetett be a lábát. Látásban megpillantotta Jahvét egy magas, felemeltetett trónon ülve, mialatt dicsőségének palástja betöltötte a templomot. A trón körül szeráfok álltak, mint őrizői a nagy Királynak, és visszasugározták az őket körülvevő ragyogást. Amikor dicsőénekeik az imádás hangján felhangzottak, a kapu oszlopai megrendültek, mintegy földrengéstől rázkódtatva. Tiszta, büntől be nem szennyezett ajakkal zengték ezek az angyalok az Úr fenségét. „Szent, szent, szent a seregek Ura, teljes mind a széles föld az Ő dicsőségével!” (Ésa 6:3)

A trón körül álló szeráfokat olyan áhítatos tisztelet tölti be, amikor megpillantják a Mindenható dicsőségét, hogy még egy pillanatig sem tekintenek magukra csodálattal. Dicsőenük az urak Urának

szól, amint a jövőbe néznek, amikor majd az egész föld megtelik az Atya dicsőségével, és tiszta harmóniában hangzik fel a győzelmes énekük: „Szent, szent, szent a seregek Ura!” Boldogságukat jelenti, hogy dicsőítik az Alkotót. Nem kívánnak egyebet, mint közelségében maradni és tetszésében részesülni, képmását hordani, parancsait teljesíteni, Őt imádni; ez a legnagyobb cél, amelyet igyekeznek elérni. Midőn a próféta figyel, megnyilatkozik előtte az Úr dicsősége, hatalma és méltósága, és e megnyilatkozás fényében belső tisztátalanságát megdöbbenő világossággal látja meg, még szavait is bűnösnek és közönségesnek találja. Mélységes alázatában felkiált: „Jaj nékem, elvesztem, mivel tisztátalan ajkú vagyok... hisz a királyt, a seregek Urát látták szemeim!” (Ésa 6:5)

Ésaiás alázatossága őszinte volt. Amikor világosan megmutatták neki az emberi és isteni jellem közötti különbséget, teljesen kicsinynek és értéktelen-

nek érezte magát. Hogyan is hirdethetné ő a népnek Jahve szent kívánságait? – *Az evangélium szolgái*, 21–22. old.

Isten ígérete, ami szerint Izraellel szándéka végül megvalósul, bátorságot öntött Ésaiás szívébe. Mit számít, ha földi hatalmak sorakoznak fel Júda ellen? Mit számít, ha az Úr követe ellenállásba és visszautasításba ütközik? Ésaiás látta a Királyt, a seregek Urát! Hallotta a szeráfok énekét: „Dicsősége betölti az egész földet!” (Ésa 6:3) Ígéretet kapott arra, hogy a bűnbe süllyedt Izraelnek küldött mennyei üzenetet a Szentlélek meggyőző ereje fogja kísérni. A próféta felbátorodott a reá váró munka elvégzésére. E látomás emlékét elvitte magával hosszú és fáradtságos szolgálata alatt végig. Hatvan éven át – vagy még tovább is – a reménység prófétájaként állt Júda fiai előtt, és egyre bátrabban hirdette az egyház győzelméről szóló jövendöléseit. – *Próféták és királyok*, 310. old.

Krisztus, a mi áldozatunk

November 9., szombat délután

Amint a bűnös a kereszten haldokló Megváltóra tekintve felismeri a szenvedő isteni mivoltát, az a kérdés merül fel benne, hogy miért volt szükség erre a nagy áldozatra. A kereszti Isten szent törvényére mutat, melyet az ember megszegett. Krisztus halála kikezdetlenül érv a törvény változhatatlansága és igazságossága mellett. Ésaías így prófétál a Megváltóról: „A törvényt nagyvá teszi és dicsőségessé.” (Ésa 42:21) A törvénynek nincs hatalma arra, hogy megbocsásson a gonosztevőnek. Feladata abból áll, hogy rámutasson az ember hibáira, hogy az felismerje: üdvözítőre van szüksége, aki az ő helyettese, jótállója és igazsága. Jézus magára vette a törvényszegő bűneit, s ezzel megadja neki, amire szüksége van. „Ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az Ő sebeivel gyógyultunk meg.” (Ésa 53:5) Az Úr lecsaphatott volna a bűnösre, és végleg megsemmisíthette volna, de a drágább utat választotta. Csodálatos szeretete, hogy egyszülött Fiát adta a világ bűneinek elhordozásáért, reményt ébreszt a csüggedőben. Mivel az egész mennyet odaadta ebben az egy ajándékban, semmilyen szükséges segítséget nem tart vissza az embertől, hogy elnyerje a megváltás serlegét, és Isten örökösévé, Jézus Krisztus társörökösévé válják. – *Szemelvények*, 1. kötet, 310. old.

Gondolj arra, amit földi szolgálata által Krisztus megvalósított. Milyen komolyak és fáradhatatlank voltak az erőfeszítései! Nem engedte, hogy bármi is eltérítse feladatától. Járunk-e nyomdokaiban? Mindenről lemondott, hogy véghezvihesse Isten irgalmas tervét az elbukott emberiség érdekében. A mennyei terv betöltésében engedelmes volt halálig, a keresztfának haláláig. Semmi közössége sem volt a bűnnel, semmi kapcsolata azzal, mégis eljött a világunkba, és büntelen lelkére vette a bűnös ember vétkeit, hogy teremtménye megigazulva állhasson meg Isten előtt. Megküzdött a kísértéssel, és győzött érettünk. Isten szeplőtlen és feddhetetlen

Fia hordozta a törvénytelenység büntetését, és meghalt, hogy szabadulást szerezzen az emberiségnek. – *Review and Herald*, 1903. január 20.

November 10., vasárnap **Jézus Ésaías 53. fejezetében**

Gondolj Krisztus megaláztatására! Elbukott, szenvedő, büntől szennyes emberi természetet öltött magára. Fájdalmainkat hordozta, szenvedéseinket és szégyenünket viselte. Az embert előzőnlő kísértésekkel került szembe. Az emberi természetet az istenivel ötvözte: mennyei lélek lakozott hústemplomban. Azonosult a templommal. „Az Ige testté lett, és lakozott miközöttünk”, mivel csak így egyesíthette Ádám bűnös fiait és leányait. – *The Youth's Instructor*, 1900. december 20.

A nehéz munkát végző és a gondok súlyos terhe alatt nyögő szegények nem találhattak semmit Jézus életében és példájában, ami azt a gondolatot sugallta volna nekik, hogy ez a személy nem ismeri az ő nehézségeiket, nyomasztó körülményeiket, és fájdalmukban, nélkülözésükben nem tud együtt érezni velük. Szerény, alázatos élete összhangban állt születésének és életkörülményeinek egyszerűségével. A végtelen Isten Fia, az élet és dicsőség Ura alázattal ereszkedett le a legszegényebb életkörülményekig, hogy senki ne érezhesse magát megfosztva jelenlététől. Mindenki számára megközelíthetővé tette magát. Nem választott ki néhány kivételezett társat, hogy mindenki mást figyelmen kívül hagyjon. Isten Szentlelkét megszorítja, ha az emberek elkülönítik magukat egymástól, különösen ha ez azok között történik, akik gyermekeinek vallják magukat.

Jézus azért jött a földre, hogy bemutassa, milyen tökéletessé válhat az ember, ha az isteni természetel részesül. Kegyelmeinek, együttérzésének és szeretetének bemutatásával a nagyság új dimenzióját tárta a világ elé. Új értelmezést adott az embernek Istenről. Mint az emberiség feje, leckéket adott az embernek az isteni kormányzásról, ami által feltárta az irgalom és igazság megbékülésének szentségét.

Az irgalom és igazság megbékélése nem túrta meg a bűnnel való kiegyezést, és nem hagyott figyelmen kívül egyetlen követelést sem az igazságot illetően. Mindkét mennyei jellemvonás megfelelő helyére került. A kegyelem megbüntethette a bűnös, megátalkodott embert anélkül, hogy ezáltal lerombolta volna saját irgalmát, vagy elvesztette volna együtt érző jellegét. Az igazság pedig a jogosság megsértése nélkül bocsáthatott meg a bűnbánó törvényszegőknek. – *Szemelvények*, 1. kötet, 260–261. old.

Ki érthetné meg az itt megnyilvánuló szeretetet! Az angyalok serege csodálattal és megtört szívvel látta, hogy a menny főnsége, a dicsőség koronájának tulajdonosa most töviskoszorút visel, sebek-től vérző áldozat lett a feldühödött tömeg kezében, kiket Sátán tombolása eszeveszett örületre tüzelt. Nézzétek a türelmes szenvedőt! Töviskorona a fején. Ömlik a vére a felhasított erekből. Mindez a bűn következménye volt! Semmi más nem vette volna rá Krisztust, hogy maga mögött hagyja megtisztelő helyzetét és fenségét a mennyben, hogy eljőjön a bűnös világba, hogy azok vegyék semmibe, nézzék le, utasítsák el, akiket megmenteni jött, s végül a kereszten szenvedjen – csakis az örök, megváltó szeretet, mely mindig is titok marad. – *Bizonyságtételek*, 2. kötet, 207. old.

November 11., hétfő

Elégséges helyettesítő áldozat

„Azt azonban látjuk, hogy Jézus, aki egy kevés időre kisebbé tétetett az angyaloknál, a halál elszenvedéséért dicsőséggel és tisztességgel koronáztatott meg, hogy az Isten kegyelméből mindenkiért megízlelje a halált. Mert illendő volt, hogy akiért minden és aki által minden, sok fiakat vezérelvén dicsőségre, az ő üdvösségük fejedelmét szenvedések által tegye tökéletessé.” (Zsid 2:9–10) A Szentlélek által az értelmi és lelki hatalom egy másik elve adatott az embernek, és így, a mennyeivel társulva egyé válhatott Istennel. Krisztus, a megváltó és helyreállító szentelte és tisztította meg az emberi elmét, hogy olyan eszközzé formálhassa, amely által más elméket is magához vonzhat. Céljául tűzte ki, hogy az igazság magasztos és megszentelő ereje által méltósággal és nemességgel ruházza föl az embereket. Vágya, hogy gyermekei kinyilatkoztassák az Ő jellemét, gyakorolják az Ő befolyását mások elméjére, hogy azokat az Ő elméjével összhangba hozhassák. „Azért, amiképpen vettétek Krisztus Jézust, az Urat, akképpen járjatok őbenne, meggyökerezvén és továbbépülvén őbenne, és megerősödvén a hitben, amiképpen arra tanítottatok, bővülködven abban hálaadással... Mert őbenne lakozik az istenségnek egész teljessége testileg, és ti őbenne vagytok beteljesedve, aki feje

minden fejedelemségnek és hatalmasságnak.” (Kol 2:6–7, 9–10)

Bűnös voltunk miatt Jézus eltávolodhatott volna tőlünk. Ám ehelyett eljött, és közöttünk lakozott istenségének teljességében, egyé vált velünk azért, hogy kegyelme által elnyerjük a tökéletességet. Szégyenletes és fájdalmas halála árán fizette le megváltásunkat. A legmagasabb beosztásból érkezett, emberi természettel takarta be istenségét, és egyre mélyebbre süllyedt a megaláztatásban. Nincs esz-köz, amely lemérhetné szeretetének mélységét.

Az Üdvözítő bemutatta, hogy Isten mennyire képes a szeretetre és szenvedésre azért, hogy biztosítsa a teljes helyreállításunkat. Isten Fia, akiben a tökéletesség lakozott, bűnné lett az elbukott emberiségért. Ő nem a bűn megtapasztalásával ismerte meg a bűnt, hanem az egész világ büntudata nehezedett rá. Engesztelő áldozatunkká vált, hogy mindazok, akik elfogadják Őt, a menny fiaivá válhassanak. A keresztre feszítése a mennyben dőlt el, hogy felkeltesse az emberi büntudatot és lelkiismeretet. A kereszttel Jézus mindeneket magához vonzott. A szabadság egyedüli reménységeként halt meg a bűn mocsarába fetregő emberekért. – *Signs of the Times*, 1902. szeptember 24.

Halála által Krisztus sokakat megváltott, és megteremtette annak lehetőségét, hogy elpusztíthassa a halál uralmát. Ezáltal visszazerezheti az ember által elveszített országot, és a megváltottak vele együtt örökölhetnek és lakozhatnak egy örökkévalóságon át. A bűn és a bűnösök meg fognak semmisülni, és többé nem zavarhatják meg a menny és a föld békéjét. – *Signs of the Times*, 1908. november 4.

November 12., kedd

Jézus Krisztus vére

Amikor elfordulsz a víztárolásra alkalmatlan repedezett kutaktól, és Jézus, a közbenjáród nevében közvetlenül Istenhez jössz, azokat a dolgokat kérve tőle, melyekre szükséged van: akkor Jézus igazságossága a te igazságodként, erénye pedig a te erényedként tárul fel. Akkor megérted, hogy a megigazulás egyedül a Krisztusban való hit által lehetséges. Jézus megjelentette az Atya jellemének tökéletességét. Életében a szentség alapelvei nyilvánultak meg. A Megváltó engesztelő vére által a bűnös kiszabadul a szolgaság és az ítélet alól. A büntelen helyettes és jótálló tökéletessége által megfuthatja az Isten minden parancsának való engedelmisség pályáját. Nélküle – mindenkori bűnösként – a törvény ítélete alatt van, de Krisztusba vetett hit által igazzá lesz Isten előtt. – *Szemelvények*, 1. kötet, 330. old.

Hála legyen Istennek, hogy aki vérét ontotta éretünk, él és esedezik minden megtérő lélekért. „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden hamisságtól.” (1Jn 1:9) A Mester vére megtisztít minden hamisságtól... Szüntelenül szemünk előtt kell, hogy lebegjen Jézus vérenek hatékony volta. Ez az életet megtisztító és fenntartó vér, ha élő hittel párosul, a reménységünket jelenti. Sokkal inkább kellene értékelnünk felbecsülhetetlen értékét, hiszen Ő csak akkor szólal fel az érdekünkben, ha hit által az Ő erényeire hivatkozunk, és tisztán megőrizzünk a lelkiismeretünket, és megbékélünk a mennyyel. E vér a megbocsátás vére, ami elválaszthatatlan Megváltónk feltámadásától és életétől, és amelyet az Isten trónjából fakadó örök folyam, az élet folyama jelképez. (...)

Szabad bejárásunk van Krisztus engesztelő véréhez. Erre úgy kell tekintenünk, mint legnagyobb előjogra, legnagyobb áldásra, amelyben valaha bűnös ember részesült. . . Milyen mély, milyen széles és szakadatlan e folyam! Minden szentséget szomjazó lélek számára van nyugalom, pihenés, és a Szentlélek életadó befolyása, továbbá szentségben járás, boldogság és nyugalom Krisztusban és értékes közösség övele. – *Isten fiait és leányait*, 226. old.

Krisztus nem azért jött földünkre, hogy a törvény szerint éljen, és kinyilatkoztassa szeplőtlen életével Isten jellemét csupán azért, hogy aki elítélte Őt, ezt mondhasa: „Nem találok benne semmi bűnt.” A Megváltó munkássága mélységes és tökéletes volt. Vérontás nélkül nincs bűnbocsánat. El kellett szenvednie a halált a kereszten, hogy a róla szóló bizonyágtevésére kétely árnyéka se vetüljön. – *Manuscript Releases*, 12. kötet, 396. old.

November 13., szerda

Ép áldozat

Jézus lelkiismeretes, szorgalmas munkás volt. Soha emberre nem nehezedett akkora felelősség, mint rá. Soha senki nem hordozott ilyen nehéz terhet: a világ fájdalmának és bűnének súlyát. Soha senki nem fáradozott akkora önemésztő buzgalommal az emberekért, mint Ő. De egészségesen élt. „A hibátlan és szeplőtlen” áldozati bárány (1Pét 1:19) fizikailag és lelkileg is jelképezte Őt. Testben és lélekben példázta, milyen életformát vár el Isten az egész emberiségtől, amely életforma csak a menny törvényei iránti engedelmisséggel valósítható meg. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 51. old.

Jézus a mi engesztelő áldozatunk. Önmagunkért nem végezhetünk engesztelést, de hit által elfogadhatjuk az értünk hozott engesztelő áldozatot. „Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, mint igaz

a nem igazakért, hogy minket Istenhez vezéreljen.” (1Pét 3:18) „Tudván, hogy nem veszendő holmin váltattatok meg... hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen bárányén, a Krisztusén.” (1Pét 1:18–19) A Megváltó végtelen lemondás és leírhatatlan szenvedés árán tette számunkra elérhetővé a megváltást. Világunkban megvetésben volt része, hogy csodálatos leereszkedése és megalázkodása révén felmagasztalhatta az embereket, hogy ők örökkévaló dicsőségben és örömben részesülhessenek a mennyben. Harmincéves földi életútja idején szívét felfoghatatlan gyötrellem hasogatta. Életét a bölcsőtől a keresztségig bánat és fájdalom árnyékolta be. A fájdalmak férfija és betegség ismerője volt, s olyan szívfájdalmat állt ki, melynek elmondására emberi nyelv nem alkalmas. Jogosan kérdezhetette volna: „Van-e olyan bánat, mint az én bánatom?” (Sir 1:12) Az egész világ bűneit a lelkére vette, noha tökéletes gyűlölettel gyűlölte a bűnt. Elhordozta a bűnösök büntetését, noha Ő sosem vétkezett. A törvényszegő helyetteseként ajánlotta fel magát, noha ártatlan volt. Minden vétek a világ Megváltójának isteni lelkére nehezedett. Ádám fiainak és leányainak gonosz gondolatai, szavai és cselekedetei tőle követeltek elégtételt, mert Ő az ember helyettesévé vált. Noha nem Ő követte el a bűnöket, az ember törvényszegései marták és szaggatták a lelkét. Aki bűnt nem ismert, bűnné lett értünk, hogy mi Isten igazsága lehessünk öbenne. – *Szemelvények*, 1. kötet, 321–322. old.

Tartsuk szem előtt, hogy Krisztus számára a mi természetünk a megaláztatás és szenvedés ruháját jelentette. Megalázta magát, hogy emberré válhassák, és hogy testben szeplőtlen Bárány legyen, amelyet áldozatul hozhat a bűnért, mivel hogy Isten feddhetetlen, és mégis feddhetetlennek nyilváníthatja azokat, akik hisznek Jézusban. Az emberi természet egyesült a mennyeivel. Mi volt az a végtelen nagy fájdalom, amelyet Ő hordott, a bűntelen, amikor magára vette a világ bűneinek terhét? Mikor a kereszt előtt állunk, és szemléljük Isten egyetlen Fiának csodálatos áldozatát, ha a szent Szenvédőt nézzük, akkor ismerjük fel a bűn gyűlöletes voltát, és valamelyest értsük meg Isten szeretetét az elbukott és tévelygő emberek iránt. – *Signs of the Times*, 1896. június 18.

Krisztus emberi voltát a Biblia úgy fejezi ki, hogy „szentnek hívatik” (Lk 1:35). Az ihletett írás pedig ezt mondja róla: „Aki bűnt nem cselekedett.” (1Pét 2:22) Ő, „aki bűnt nem ismert” (2Kor 5:21). Ő volt a „szent, ártatlan, szeplőtlen, a bűnösöktől elválasztott” (Zsid 7:26). Sátorát az emberek között ütötte fel. Ez a Jézusról szóló bizonyágtevés tisztán mutatja, hogy Ő testben elítélte a bűnt. Egyetlen ember sem állíthatja, hogy Sátán bűnrabszolgasága alól

nincs menekvése. Krisztus magára vette az emberi család felelősségét, és mindenkinek – akik hisznek – a bűnei tőle kérhetők számon. Felelősséget vállalt értük. Engedelmes volt a törvény minden egyes pontcskájának és jottájának, hogy bebizonyíthassa az el nem bukott világok előtt, a szent angyalok előtt és az elbukott világ előtt – azok előtt, akik hisznek őbenne –, hogy bűnért bemutatott áldozata el lett fogadva, és hogy aki benne bíz, mint személyes Megváltójában, részesül az Ő feddhetetlenségében és mennyei természetében. Bizonyoságot tesz arról, hogy átruházott tisztasága által a hívő lélek engedelmes lesz Isten parancsainak. – *Signs of the Times*, 1896. január 16.

November 14., csütörtök

Nagy veszély

Akik ellenszegülnek Isten Lelkének, akik távozásra készítetik Őt, nem tudják, hová vezetheti őket Sátán. Amikor a Szentlélek eltávozik, akkor az ember észrevétlenül tesz olyan dolgokat, amelyeket korábban – joggal – bűnnek tartott. Ha nem hallgat a figyelmeztetésekre, csalás áldozata lesz, és Júdához hasonlóan árulóvá és vak emberré válik. Így lépésről lépésre a kísértő nyomdokaiba lép. Ki fogja akkor arra készíteni, hogy másképp járjon el? A lelkészek? Talán majd ők járjanak közben érte? Nem, mert ilyenkor a szavak hatástalanok. Ezek a lelkek Sátánt választják társukul azért, hogy félremagyarázzák az Igét, és saját értelmük szerinti elferdített módon értelmezzék.

Amikor Isten Lelkét megszorítják és elűzik, akkor az Úr szolgáinak minden üzenete hasztalan. Ezek az emberek csak nevetni és gúnyolódni fognak a Szentírás ünnepélyes figyelmeztetésein, amelyek ha nem lettek volna Sátán hatalma alatt, megrendítették volna őket. De minden hozzájuk intézett felhívás hasztalan. Nem akarnak feddést és tanácsot hallani. Megvetik a Lélek kitartó kérlelését, és megszegik Isten parancsolatait, amelyeket valamikor védelmeztek, és magasba emeltek. Rájuk igenis találóak az apostol szavai: „Kicsoda ígézett meg titeket, hogy ne engedelmeskedjete az igazságnak, kiknek szeme előtt Jézus Krisztus úgy íratott le, mintha ti köztetek feszítették volna meg?” (Gal 3:1) Saját indítékaik számítanak nekik, mígnem az igazság már nem jelent igazságot számukra. Barabást választják, és elutasítják Krisztust.

Lényeges szempont, hogy Isten minden szava szerint éljünk, másként öemberünk mindig érvényesülni akar. A Szentlélek – a lélekben megváltó kegyelem igazsága – egyesíti Jézus Krisztus követőit egymással és Istennel. Csak Ő űzheti el az ellenségeskedést, irigységet és hitetlenséget. Ő szenteli meg az érzelmeket. Ő szerzi vissza a Sátán hatalma alól menekülni vágyakozó lelket, és adja vissza Istennek. A kegyelem ereje mennyei hatalom. Befolyása alatt megváltoznak a régi szokások és gyakorlatok, amelyeket ha mégis tovább ápolunk, elválasztják lelkünket Istentől. Ám a Lélek megszentelő folyamata tovább tart és folyamatosan szélesedve halad előre. – *Review and Herald*, 1897. október 12.

Amikor a lélek aláveti magát Krisztusnak, új erő veszi birtokába az új szívet. Olyan változás megy végbe, amelyet az ember maga sohasem képes véghezvinni. Természetfeletti munka ez, ami természetfeletti elemet visz az emberi természetbe. A Jézusnak alárendelt lélek az Ő vára lesz, melyet megtart e lázadó világban. Szándéka, hogy az övén kívül semmilyen hatalmat ne ismerjenek el. A mennyei közbenjárók által így birtokba vett lélek már bevehetetlen Sátán ostromának. Ám hacsak alá nem vetjük magunkat Krisztus irányításának, a gonosz fog uralkodni felettünk. Elkerülhetetlenül a világ feletti uralomért vívó két nagyhatalom egyike vagy másika irányít bennünket. Nem szükségszerű, hogy szabad akaratból a sötétség országának szolgálatába álljunk, uralma alá kerüljünk. Csak éppen el kell mulasztanunk a szövetségkötést a világosság országával. Ha nem működünk együtt a mennyei közvetítőkkel, az ördög veszi birtokba a szívet, s lakóhelyévé teszi. A gonosz elleni egyetlen védekezés, ha hit által Krisztus lakozik a szívben, igazságban. Hacsak nincs élő kapcsolatunk Istennel, sohasem állhatunk ellen a szentségtelen hatásoknak: az önszeretetnek, saját vágyaink kielégítésének, a bűnre való kísértésnek. Lemondhatunk számos rossz szokásról, egy időre elhagyhatjuk Sátán társaságát, de ha nincs élő kapcsolatunk Istennel, ha nem vetjük alá magunkat neki percről percre, csak vereséget szenvedünk. A Krisztussal fenntartott személyes ismeretség és folytonos közösség híján az ellenség kényének-kedvének vagyunk kiszolgáltatva, s végül az ő parancsait kell végrehajtanunk. – *Jézus élete*, 324. old.

Krisztus, a mi Főpapunk

November 16., szombat délután

„Ha valaki vétkezik, van szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus.” (1Jn 2:1) Milyen figyelmes az Úr Jézus, hiszen nem ad alkalmat arra, hogy elkeseredjen bármely lélek is! Mennyire védelmezi Ő a lelkeket Sátán támadásaitól! Ha a sokféle kísértés meglep bennünket vagy törbe csal a bűn, Ő nem utasít el és nem hagy elveszni. Nem, mert nem olyan a mi Megváltónk. Krisztus esedezik érettünk. Megkísértetett mindenkben, hozzánk hasonlóan, és ezért tudja, hogyan segítsen a megkísértetteknek. Keresztre szegezett Urunk közbenjár érettünk az Atyánál a kegyelem trónusánál. Hivatkozhatunk engesztelő áldozatára, hogy bűnbocsánatot, megigazulást és megszentelődést kapjunk. Egyedüli reménységünk a megöletett Bárány. Hitünk rátekint, bele kapaszkodik, hiszen Ő üdvözíthet elégséges áldozatának jó illatával az Atya előtt. Krisztusnak adatott mennyen és földön minden hatalom, és minden lehetséges annak, aki hisz őbenne. Jézus dicsősége azért van, hogy gondoskodjon lelki sikereinkről. Közös célja van az emberiséggel. Ő a Megváltónk, aki velünk együtt érez. – *Review and Herald*, 1891. szeptember 1.

November 17., vasárnap

Jézus, a Főpap

Krisztus szólt Melkisédek, a magasságos Isten papja által. Melkisédek nem Krisztus volt, ám ő volt Isten hangja a világban, az Atya képviselője. Jézus pedig minden korábbi nemzedék által szólt. Ő vezette népét, és Ő volt a világ világossága. – *The Ellen G. White 1888 Materials*, 533. old.

A templomi szolgálatban, miután az áldozatra szánt állatot leölték, a főpap fehér ruhát öltött magára, kezébe vette a kicsorduló vért, hogy a szentély vagy a templom felé hintse. Tökéletes jelképként ezt hétszer tette meg. Krisztus is, a nagy Főpap és áldozat a feddhetetlenség ruháit öltötte fel, és miután életét adta a világért, érdemei áldozatával egy vörös színű folyammal árasztotta el a szenthelyet, így

békéltette meg kereszten folyt vére által Istennel az embert.

A Megváltó tovább is maradhatott volna a menyeyei pitvarokban a lehető legfehérebb ruhába öltözve, az Atya jobbán ülve. Őt semmi sem kényszerítette arra, hogy leszálljon a trónról, levesse királyi palástját és koronáját, hogy lejöjjön a földre, hogy itt gyűlöletben, visszaélésben, elutasításban, korbácsolásban és töviskoronában legyen része. Önként tűrte a megaláztatást azért, hogy az emberiséget megmentse az örök pusztulástól.

Kajafához hasonlóan Ő nem szaggatta meg a ruháját. Testét adta megszaggatásra, amit megsebeztek a világ bűneiért. Amikor saját döntése folytán meghalt az egybegyűlt tömeg előtt, akkor a jelkép találkozott magával az áldozattal. Mint pap és áldozat egyben, bement a templomba az áldozat helyére. Krisztus, a mi húsvétünk érettünk áldozta életét. A világ megalapítása óta Ő volt a megöletett Bárány. Ő az igazi Főpap, mivel miután elszenvedte a megaláztatást, a szégyent és gúnyt, majd miután keresztre szegezték és eltemették, feltámadt a sírból, és győzött a halálon. Ő a Melkisédek rendje szerint való örökkévaló pap. – *Manuscript Releases*, 12., 397–398. old.

Atyjához intézett imájában Krisztus ezért könnyörgött: „Én dicsőítettem téged e földön: elvégeztem a munkát, amelyet reám bízta, hogy végezzem azt. És most te dicsőíts meg engem, Atyám, te magadnál azzal a dicsőséggel, amellyel bírtam tenálad a világ létele előtt.” (Jn 17:4–5) Halála előtt ezt kiáltotta a kereszten: „Elvégeztetett!” Bevégezte munkáját. Megnyílt az út, a kárpit kettészakadt. Az ember áldozatok és papi szolgálatok nélkül közeledhetett Istenhez. Maga Krisztus volt a pap a Melkisédek rendje szerint. A menny volt az Ő otthona. Eljött a földünkre, hogy kinyilatkoztassa a világnak az Atyát. A megaláztatás és küzdelem mezején végezte be munkáját. Felment a mennybe, és az Atya jobbán áll. – *Signs of the Times*, 1899. augusztus 16.

November 18., hétfő

Ügyvéd

A bűnös vallásos szolgálatai, imái, dicsőítése és bizonyágtevése tömjénfűstként száll fel a mennyei szentélybe; csakhogy miközben áthaladnak a megromlott emberi természetben, annyira beszennyeződnek, hogy nem képezhetnének értéket Isten előtt, csak úgy, ha vér által tisztulnak meg. A menny felé szállva nem teljesen tiszták, és ha az Atya jobbján álló Közbenjáró nem mutatná be, és nem tisztítaná meg feddhetetlenségével, akkor a Mindenható nem fogadhatná el. A földi szentélyben minden tömjént Jézus megtisztító vérével kell meghinteni. Az Atya elé tárja érdemeit, amelyeken nincs szeplő vagy földi romlás. A tömjénezőbe gyűjti az imákat, a dicséretet és népének bizonyágtevéseit, majd hozzáadja szeplőtlen feddhetetlenségét. Ezután Krisztus engesztelő áldozatának érdemeivel együtt jó illatú áldozatként a tömjén felemelkedik az Úrhoz, és teljes elfogadást nyer. Akkor irgalmas válasz hangzik el az imákra. – *Hetednapi Adventista Biblia-kommentár*, 6. kötet, 1078. old.

„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3:16) Jehova nem nyilvánította befejezettnek a megváltás tervét, míg csupán szeretetet fektetett ebbe a tervbe. Egy Közbenjárót helyezett oltárára, aki emberi természetünket öltötte magára. Mint Közbenjárónknak az a feladata, hogy Isten elé vigyen fiaiként és leányaiként. Közbenjár mindazokért, akik elfogadják Őt. Váltásunkat saját vérével fizette ki. Érdemeire hivatkozva hatalmat ad arra, hogy a királyi család, a mennyei Király gyermekei legyünk. Az Atya pedig azzal fejezi ki végtelen szeretetét Krisztus iránt, hogy barátáivá fogadja Fia barátait. Isten előtt teljesen elégséges ez az engesztelés. Ő a Fia testet öltése, halála és közbenjárása által magasztaltatik fel.

Jézus az összekötő láncszem Isten és ember között. Megígérte, hogy személyesen jár jár. Feddhetetlensége érdemét az imádkozó léleknek adja. Eseedzik az emberért, és mivel a bűnösnek mennyei segítségre van szüksége, önmagáért imádkozik az Úr előtt, így használva fel annak befolyását, aki életét adta a világért. Ha megvalljuk Isten előtt, hogy értékeljük Krisztus érdemeit, jó illatú áldozattá válnak közbenjárói imáink. Ha az Atyához Megváltónk érdemeire hivatkozva közelítünk, Jézus maga mellé vesz, átölel emberi karjával, miközben mennyei karja a végtelen Isten trónusába kapaszkodik. Érdemeit jó illatú tömjénként helyezi a kezünkben levő tömjénezőbe, és arra bátorít, hogy kérjünk. Megígéri, hogy meghallgat és válaszol imáinkra. – *Signs of the Times*, 1909. április 14.

A megfeszített Krisztusban látjuk Isten bölcsességének és hatalmának megnyilatkozásait, amelyek naponta megtérést adnak a léleknek, és amelyeket mennyei módon alkalmaznak azért, hogy a mindennapi tapasztalatainkban legyőzhessük az akadályokat és próbákat. Túl kevés Megváltóba vetett valódi hit tapasztalható, pedig Ő segíthet a léleknek minden veszély közepette. Krisztus keresztre szegeztetett, hogy eltávolítson bennünket a bűntől. Majd feltámadt a halálból, Közbenjárónk, kinevezett és választott ügyvédünk lett, aki helyettesünk Isten előtt. Vére által minden lélek az Atya elé járulhat. Őbenne egyesül az emberi és a mennyei természet. Áldozata elégséges mindannyiunk számára, és mindent a rendelkezésünkre bocsát. Az Üdvözítő követője felkészítettik minden munkára és próbára. Az erényes és megszentelt élet utáni vágyakozásában minden lépésében Sátán zsinagógájának ellenállásába ütközik, ezért személyes lelki küzdelmet kell vívnia. „Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak.” (Ef 6:12) – *The Ellen G. White 1888 Materials*, 1224. old.

November 19., kedd

Közbenjáró

Még a legmagasabb rangú mennyei angyal sem fizethette le a lélekért a megváltás árát. A kerubok és szeráfok csupán olyan dicsőséggel rendelkeznek, amellyel fel lettek ruházva, hiszen ők teremtetett lények, akiket a Teremtő alkotott. Ezért az ember Istennel való megbékélését csak egy olyan közbenjáró végezhetné el, aki egyenlő Istennel, és aki rendelkezik azokkal a tulajdonságokkal, amelyek által megigazíthatja és méltóvá teheti az embert, valamint aki szószólója lehet a végtelen Atya előtt az elbukott világ érdekében. Az ember helyettese emberi természetet kellett öltönn, kapcsolatban kellett állnia az emberi családdal, hiszen őket képviselte. Az Úr nagyköveteként a mennyei természet részese is kellett, hogy legyen, tehát kapcsolatban kellett lennie a végtelen Istennel, hogy kinyilatkoztathassa Őt a világnak, közbenjárva az Atya és az ember között.

Ezek a tulajdonságok csak Krisztusban találhatók meg. Mennyei természetére emberit öltött fel, és eljött a földre, hogy az ember Fiának és Isten Fiának is neveztesse. Ő volt az ember szószólója, Isten követe – az ember szószólója, hogy betölthesse feddhetetlensége által, ám az ember nevében a törvény elvárásait; és a Mindenható követe, hogy kinyilatkoztathassa az elbukott emberiség előtt Atyja jellemét.

A világ Megváltójának hatalmában állt önmagához vonzani az embereket, megtehetette, hogy csillapítsa félelmeiket, elűzze sötét gondolataikat, reménységet és bátorságot öntsön beléjük, és képesé tegye őket, hogy elhiggyék: Isten kész elfogadni őket a mennyei helyettes érdemei alapján. Mint az Úr szeretetének haszonélvezői, folyamatosan legyünk hálásnak azért, hogy van közbenjárónk, ügyvédünk, szószólónk a mennyei ítélőszékek előtt, aki esedezik értünk az Atyánál. – *Review and Herald*, 1891. december 22.

Úgy van feljegyezve, hogy Jézus Krisztus folyamatosan az oltár mellett áll, és minden pillanatban áldozatot mutat be a világ bűneiért. Ő nem az ember által épített sátorban, hanem az Úr által készített templomban szolgál. A zsidó ceremóniák jelképei már jelentőségüket veszítették. Nem kell naponként és évenként jelképes engesztelést szerezni, ám a Közbenjáró által bemutatott engesztelés elengedhetetlen, mivel az ember folyamatosan vétkezik. Jézus Isten jelenlétében szolgál, bemutatja kiontott véré, úgy, mintha áldozati bárányt mutatna be. A bűnös minden félrelépésével és hiányosságával együtt mutatja be áldozatát.

Krisztus a Közbenjárónk, és a Szentlélek folyamatosan esedezik az emberért, ám a Lélek nem úgy teszi, mint Jézus, aki bemutatja kiontott véré. A Lélek a szívünkben munkálkodik imára, megtérésre, dicsőítésre és hálaára készítetve bennünket. Az ajkunkon fakadó hála annak az eredménye, hogy a Szentlélek szent emlékekkel érintette meg lelkünk húrjait, és így énekre fakasztja szívünket. – *Hetednapi Adventista Biblia-kommentár*, 6. kötet, 1077. old.

Az Istenhez való közeledés Jézus, Közbenjárónk által lehetséges, hiszen ez az egyetlen módja bűneink bocsánatának. Az Úr nem bocsáthatja meg bűneinket igazságának, szentségének és igazságosságának felrúgásával. Ő azonban teljes mértékben megbocsátja bűneinket. Nincs olyan bűn, amit ne fedezne be Jézus Krisztus által. Ez képezi a bűnös egyetlen reménységét, hiszen ha őszinte hittel rendelkezik, úgy minden biztonnal megbocsátást nyer – ingyen. Egyetlen biztos eszköz áll a rendelkezésünkre. Olyan eszköz, amely által a megtért, töredelmes lélek gazdag és bőséges megbocsátást nyer, és ami által legsötétebb bűnei is megbocsáttatnak.

Ezeket a leckéket az Úr évezredekkel ezelőtt bemutatva választott népének, majd megismételte különböző jelképek által, hogy az igazság műve belevésődjön minden szívbe, és ugyanakkor rámutasson arra, hogy vérontás nélkül nincs bűnbocsánat. Isten maga véste népe elméjébe, hogy a testet öltött véráldozat, Krisztus vére nélkül nincs bűnöknek bocsánata. (...)

Az igazság emberi szenvedést várt el; ám a Megváltó az Atya szenvedését kínálta fel. Neki nem volt szüksége arra, hogy szenvedése által önmagáért szerezzen engesztelést, mivel értünk szenvedett. Érdemeit és szentségét az ember rendelkezésére bocsátotta ajándékképpen. – *Hetednapi Adventista Biblia-kommentár*, 7. kötet, 912–913. old.

November 20., szerda

A nagy Főpap

Krisztus főpapi közbenjárása jelenleg a mennyei szentélyben folyik értünk. Ám milyen kevesen értik meg valójában, hogy nagy Főpapunk az Ő véré mutatja be az Atyának, és így könyörög azért a bűnösért, aki elfogadja Őt személyes Megváltójának, hogy részesülhessen azokban az előjogokban, amelyek biztosítják számára a szövetség áldozatát. Ez az áldozat sokkal inkább képessé tette arra, hogy üdvözíthesse mindazokat, akik általa Istenhez közelednek, mert mindenkor él, hogy esedezék értünk. – *Hetednapi Adventista Biblia-kommentár*, 7. kötet, 932. old.

Jézus az Atya előtt áll, és folyamatosan áldozatot mutat be a világ bűneiért. Ő az igazi sátorban szolgál, amelyet nem ember, hanem maga az Úr épített. A zsidó ceremóniák már erejüket veszítették. Nincs többé szükség a napi és évi engesztelésre. Ám a folyamatos bűnök miatt elengedhetetlen mennyei Közbenjárónk engesztelő áldozata. Jézus, a nagy Főpapunk értünk Isten jelenlétében szolgál, és bemutatja érdekünkben kiontott véré. – *The Youth's Instructor*, 1903. április 16.

Mi a közbenjárás? Az az aranyfonál, amely összeköti a véges embert a végtelen Isten trónusával. Emberi eszköz, amellyel a Krisztus halálával megmentett bűnös az Isten trónja előtt könyörög, és kérését Jézus továbbítja, hiszen Ő váltotta meg saját véré. Nagy Főpapunk az őszintén esedező lélek mellé helyezi feddhetetlenségét, és kérése egyesül az imádkozó emberével. – *Sabbath School Worker*, 1896. február 1.

Dicsőség Istennek, hogy nagy Főpapunk van, aki áthatolt az egeken: Jézus, Isten Fia. Krisztus nem emberi kéz által készített szent helyre ment be, hanem a mennyei szentélybe, hogy esedezék értünk az Úr előtt. Vére érdeme folytán örökre belépett a mennyei szent helyre, miután örök váltságot szerzett nekünk. – *The General Conference Bulletin*, 1899. október 1.

Ádám és Éva bűne fájdalmas elszakadást okozott Isten és az ember között. A Megváltó az elbukott ember és Isten közé lép, és azt mondja: „Még nem állhatsz az Atya elé. De készült egy terv, amely által az Úr megbékélhet az emberrel és az ember a meny-

nyel: ez azt jelenti, hogy közbenjáró által Isten elé állhatsz.” Íme, Ő közbenjár érted. Ő a nagy Főpap, aki esedezik az ügyedért, és neked jönnöd kell megállni Jézus Krisztus által az Atya előtt. Így sikeres lehet a trón elé járulásod, és ha vétkezel is, nem reménytelen az ügyed. „Ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus.” (1Jn 2:1) – *Review and Herald*, 1870. május 31.

November 21., csütörtök

Egyedüli áldozat

Üdvösségünk teljes, mivel a világ megalapítása óta lefektetett terven alapszik. Krisztus eljövetele előtt a ceremóniális szentséget a bikák és kosok vérével lehetett megszerezni, ám ezek az áldozatok nem tisztíthatták meg a lelkiismeretet. Ezek csupán a nagy áldozat, Jézus előképei voltak. Ő minden áldozat és adomány jelentőségeként jött el a világunkba, hogy eleget tegyen Atyja akaratának, és feláldozza önmagát. Eljött, mint a világ Megváltója, hogy az emberiség feje lehessen. A Szentlélek pedig Krisztus által érkezik az emberhez. Áldozatával kapcsolatosan pedig tiszta kijelentést kaptunk. Isten Igéje így hangzik: „Amely akarattal szenteltettünk meg egyszer s mindenkorra Jézus Krisztus testének megáldozása által.” (Zsid 10:10) A Fiú értünk teljes és tökéletes áldozatot mutatott be. – *Review and Herald*, 1899. július 25.

Jézus az ügyvédünk, főpapunk és közbenjárónk. Helyzetünk hasonlít az izraeliták helyzetéhez. Amikor az engesztelés napján a főpap bement a szentek szentjében – amely nagy Főpapunk szolgálatának helyét jelképezi, ahol értünk esedezik a kegyelem királyi székénél –, akkor a pitvarban engesztelő áldozatokat mutattak be. Miközben a pap közbenjárt Isten előtt, minden szív megszorodva kért bocsánatot bűneiért.

Krisztus halálában a jelkép összetalálkozott az áldozattal: a Bárány megöletett a világ bűneiért. Főpapunk meghozta az egyetlen áldozatot, amely üdvösséget szerez számunkra. Amikor önmagát áldozta a kereszten, tökéletes engesztelést szerzett

a nép bűneiért. Mi most ott állunk a pitvarban, várva ama boldog reménységet, Istenünk, megváltó Jézus Krisztusunk dicsőséges megjelenését. Nem kell áldozatokat bemutatnunk a pitvarban, mivel nagy Főpapunk szolgálatát végzi a szent helyen. Közbejárói munkájában ügyvédünknek, Krisztusnak nincs szüksége emberi erényekre, sem emberi közbenjárásra. Ő a bűn egyedüli hordozója, a bűnért hozott egyetlen áldozat. A bűnök megvallásának és a bűnökért mondott imáknak feléje kell irányulniuk, mivel Ő az, aki egyszer s mindenkorra belépett a szentek szentjébe. Üdvösségre vezetheti mindazokat, akik hittel közelednek őhozzá. Mindenkor él, hogy esedezzék érettünk. – *Signs of the Times*, 1899. június 28.

Az engesztelés teljes mértékben igazságos volt. Isten szeplőtlen Fia kapta meg a büntetést a bűnös helyett, aki most már szabaddá vált addig, míg személyes Megváltójává fogadja Krisztust. Bűnös volta ellenére büntelenként tekintenek rá. Jézus az igazság minden elvárásának eleget tett. A szentség, a jószág, az együttérzés és a szeretet Istenének jelleme nyilatkoztatott ki az Ő Fiában. Krisztus keresztye révén az Atya erőteljes biztosítékot kínált fel a világnak igazságára és szeretetére vonatkozóan. „Mert ha a bakoknak és bikáknak a vére meg a tehén hama a tisztátalanokra hintetvén megszentel a testnek tisztaságára: mennyivel inkább Krisztusnak a vére, aki örökké való Lélek által önmagát áldozta fel ártatlanul Istennek, megtisztítja a ti lelkiismereteket a holt cselekedetektől, hogy szolgáljatok az élő Istennek.” (Zsid 9:13–14)

Amikor az Üdvözítő lehajtotta a fejét és meghalt, a sírba vitte magával Sátán országának tartóoszlopait. Úgy győzte le a kísértőt, ahogy a gonosz győzedelmeskedett Édenben. Az ellenségen Jézus emberi testben aratott győzelmet. A Megváltó isteni ereje el volt rejtve. Emberi természetben győzött, és Isten erejére hagyatkozott. Ez a kiváltság mindannyiunk számára megadatik. Mi is hitünk mértékének arányában győzedelmeskedhetünk. – *The Youth's Instructor*, 1901. április 25.

A teremtés és a bűn

November 23., szombat délután

Krisztus a mennyben egyházáért esedezik, közbenjár azokért, akikért vére által fizette le a megváltás árát. Az évszázadok, évezredek semmiképp sem csökkenthetik engesztelő áldozatának hatékonyságát. Sem élet, sem halál, sem magasság, sem mélység nem szakíthat el Isten szerelmétől, ami az Úr Jézus Krisztusban van. Mindez nem azért, mert mi erőteljesen bekapaszkodtunk, hanem mert Ő tart fenn bennünket hatalma által. Ha üdvösségünk saját erőfeszítéseinktől függ, akkor nem nyerhetnénk üdvösséget, azonban attól függ, aki az ígéreteket adja. Lehet, hogy gyenge kezünkkel kapaszkodunk az Úrba, ám Ő úgy szeret, mint a nagyobb testvérünk, és ha mindenáron kapcsolatban szeretnénk lenni övele, akkor senki sem ragadhat ki az Ő kezéből.

Jézus, a drága Jézus „irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú. Aki irgalmas marad ezerízígen; megbocsát hamisságot, vétket és bűnt.” (2Móz 34:6–7) Milyen nagy előjog, hogy Jézushoz jöhetünk úgy, ahogy vagyunk, és szeretetére bízhatjuk magunkat! Egyetlen reménységünk az Üdvözítő. Csak Ő ragadhat meg karjával, és emelhet ki a csüggedés mélységeiből, hogy a kösziklára helyezzen. Ha az emberi szív szükségérzetének teljes voltával kapaszkodna Jézusba, akkor Ő biztosan felemelné a saját vére árán megvásárolt lelket. – *That I May Know Him*, 80. old.

November 24., vasárnap

Látomás és ítélet

„Néztem, míg királyi székek tétettek, és az Öregkorú leült, ruhája hófehér, és fejének haja, mint a tiszta gyapjú; széke tüzes láng, ennek kerekei égő tűz; tűzfolyam folyt és jött ki az ő színe felől; ezerszer ezren szolgáltak néki, és tízezerszer tízezren álltak előtte; ítélők ültek le, és könyvek nyitattak meg.” (Dán 7:9–10)

Így tárul a próféta szeme elé az a kiemelkedő, ünnepélyes nap, amelyen az egész föld Bírāja meg-

vizsgálja az emberek életét és jellemét, majd mindenkinek „cselekedetei szerint fizet”. Az Öregkorú: Isten, az Atya. A zsoltáríró ezt mondja: „Mínekelőtte hegyek lettek, és föld és világ formáltatott, öröktől fogva mindörökké te vagy Isten.” (Zsolt 90:2) Az Úr az ítélet Bírāja, aki minden élet és minden törvény forrása. A szent angyalok pedig – „tízezerszer tízezer és ezerszer ezer” – szolgaként és tanúként vesznek részt ebben a nagy fontosságú törvénykezésben. – *A nagy küzdelem*, 479. old.

Az ítélkezők az emberek nevét és cselekedeteit nyilvántartó mennyei könyvek alapján döntenek. Dániel próféta ezt mondja: „Ítélok ültek le, és könyvek nyitattak meg.” Amikor János leírja ezt a jelenetet, még hozzáteszi: „Majd egy más könyv nyitott meg, amely az életnek könyve; és megítéltettek a halottak azokból, akik a könyvekbe voltak írva, az ő cselekedeteik szerint.” (Jel 20:12)

Az élet könyve azoknak a nevével tartalmazza, akik valaha Isten szolgálatába léptek. Jézus azt mondta tanítványainak: „Örüljete, hogy a ti neveitek fel vannak írva a mennyben.” (Lk 10:20) Pál beszél hűségese munkatársairól, „akiknek neve benne van az élet könyvében” (Fil 4:3). Dániel, bepillantva abba a „nyomorúságos idő”-be, „amilyen [még] nem volt”, kijelenti, hogy Isten népe, „aki csak beírva találta a könyvben”, megszabadul. A Jelenések könyvének írója pedig leszögezi, hogy csak azok lépnek be Isten városába, „akik beírtak az élet könyvébe, amely a Bárányé” (Dán 12:1; Jel 21:27).

„Egy emlékkönyv íratott” az Úr előtt, amelyben feljegyzik azoknak a jó cselekedeteit, „akik félik az Urat, és becsülik az Ő nevét” (Mal 3:16). Hitből mondott szavaikat és szeretetből fakadó tetteiket nyilvántartják a mennyben. Nehémiás erre hivatkozik, amikor ezt mondja: „Emlékezzél meg én rólam, én Istenem... és ne engedd, hogy eltöröltessenek az én jótéteményeim, melyeket cselekedtem az én Istenem házával.” (Neh 13:14) Az „emlékezés könyve” minden igaz tettet halhatatlanná tesz. Minden legyőzött kísértést, minden leküzdött bűnt, minden

kedves, részvételtjes szót híven feljegyez a krónika. E könyvek minden áldozatot, Krisztusért elviselt szenvedést és fájdalmat megörökítenek. A zoltáríró ezt mondja: „Bujdosásomnak számát jól tudod: szedd tömlődbe könnyeimet! Avagy nem tudod-é azoknak számát?” (Zsolt 56:9)

A bűnökről is feljegyzés készül: „Mert minden cselekedetet az Isten ítéletre előhoz, minden titkos dologgal, akár jó, akár gonosz legyen az.” „Minden hivalkodó beszédért, amit beszélnek az emberek, számot adnak majd az ítélet napján.” A Megváltó így szól: „A te beszédeidből ismertetsz... hamisnak.” (Préd 12:16; Mt 12:36–37) A titkos szándékok és indítékok is bekerülnek a tévedhetetlen nyilvántartásba; mert Isten „megvilágítja a sötétség titkait, és nyilvánvalóvá teszi a szívek szándékait” (IKor 4:5). „Ímé, felíratott előttem... megfizetek... vétkeitekért és atyáitok vétkeiért mind együtt, szól az Úr.” (Ésa 65:6–7) – *A nagy küzdelem*, 480–481. old.

November 25., hétfő **Hogyan zajlik az ítélet?**

A lakoma vendégeinek megvizsgálása az ítéletet ábrázolja. Az evangélium kínálta vendégségen az Isten szolgálatát vállalók vesznek részt; azok, akiknek neve bekerült az élet könyvébe. De nem mindenki igazi tanítvány, aki magát kereszténynek vallja. A végső megjutalmazás előtt el kell dölnie, kik részesülhetnek a szentek örökségében. Ez a döntés Jézus második eljövetele előtt megtörténik, mert amikor eljön, hozza a jutalmat, hogy megfizessen „mindenkinek, amint az ő cselekedete lesz” (Jel 22:12). Jézus Krisztus tehát, mielőtt eljön, mindenkinek minősíti a cselekedeteit, és minden egyes követője tettei arányában kapja a jutalmat.

A vizsgálati ítélet idején az emberiség még a földön él. Mindazok élete, akik hitet tettek az Üdvözítő mellett, elvonul az Úr előtt. Isten a mennyei könyvek alapján megvizsgál mindenkit, és cselekedeteik szerint eldönti örök sorsukat. – *Krisztus példázatai*, 310. old.

Az ítélezők tüzetesen megvizsgálják, miként használtuk képességeinket. Mire fordítottuk a mennytől kölcsön kapott talentumot? Vajon az Úr, amikor eljön, kamatostul kapja-e vissza a sajátját? Gyarapítottuk-e a reánk bízott – a kezünkbe, a szívünkbe és az agyunkba helyezett – képességeket Isten dicsőségére és a világ áldására? Hogyan használtuk időnket, tollunkat, hangunkat, pénzünket, befolyásunkat? Mit tettünk a szegények, a lesújtottak, az árvák és az özvegyek személyében megjelenő Krisztusért? Isten a szent Igének örököséivé tett bennünket. Hogyan bántunk a világossággal és az

igazsággal, amit azért kaptunk, hogy az embereket bölccsé tegyük az üdvösségre? Semmi haszna nincs annak, ha csak valljuk, hogy hiszünk Jézusban – csak a cselekvő szeretet az igazi. Csak a szeretet tesz Isten szemében értékessé minden cselekedetet. Amit szeretetből viszünk véghez, bármilyen kicsinek tűnjék is az emberek értékelése szerint, Isten elfogadja és megjutalmazza. – *A nagy küzdelem*, 487. old.

Hatalmas főpapunk 1844-ben belépett a mennyei szentek szentjébe, hogy megkezdje a vizsgálati ítélet munkáját. A meghalt igazak esetei elhaladtak az Úr szeme előtt. Amikor ez a munka befejeződik, az ítélethozatal az élőket illetően is megkezdődik. Milyen értékesek és fontosak ezek a pillanatok! A mennyei udvarban döntenek mindegyikünk sorsa felől. Elkövetett tetteinknek megfelelően személy szerint leszünk megítélve. Az ószövetségi szolgálatban amikor a főpap az engesztelési áldozatot végezte a földi szentek szentjében, az embereknek meg kellett alázniuk lelküket, és meg kellett vallaniuk bűneiket Isten előtt, hogy azok kitörölthessenek. Kisebbség lenne talán a mi kötelességünk most, amikor az engesztelési napon Krisztus a mennyei szentélyben közbenjár népéért, és végső, visszavonhatatlan ítéletet hoz mindegyikünkre nézve? – *Szemelvények*, 1. kötet, 125. old.

November 26., kedd **Az ítélet ideje**

A vizsgálati ítélet és a bűnök eltörlése az Úr második adventje előtt lezárul. Mivel a halottakat a könyvek nyilvántartása alapján ítélik meg, az ítélet lezárta előtt nem lehet a bűnöket eltörlölni. Péter apostol azonban világosan kijelenti, hogy Isten akkor törli el a hívők bűneit, amikor eljönnek „a felüdülés idei az Úrnak színeitől”, hogy „elküldje Jézus Krisztust” (Csel 3:19–20). Amikor a vizsgálati ítélet lezárul, Krisztus eljön, és jutalma is vele, hogy megfizessen mindenkinek a cselekedetei szerint. – *A nagy küzdelem*, 485. old.

Ahogy hajdan a nép hittel ráhelyezte bűneit a bűnért való áldozatra, és az áldozat vére által jelképesen áthárította azokat a földi szentélyre, az Újszövetség idején a bűnbánók éppígy helyezik hitben Krisztusra bűneiket, és valóságosan áthárítják őket a mennyei szentélyre. S miként a földi szentély a bűnök eltávolításával jelképesen megtisztult a bűnök szennyétől, a mennyei szentély az ott nyilvántartott bűnök eltávolításával, azaz eltörlésével tisztul meg ténylegesen. A mennyei templom megtisztítása előtt azonban a feljegyzések könyvének vizsgálata során meg kell állapítani, hogy ki részesülhet – bűnbánata és Krisztusba vetett hite nyomán – az

engesztelés áldásaiban. A szentély megtisztítása tehát egyben vizsgálat is, azaz ítélezés. Ennek a munkának le kell zárulnia, mielőtt a Szabadító visszajön, hogy népét megváltsa, mert eljövetelekor a jutalmat is hozza, hogy mindenkinek cselekedetei szerint megfizessen (Jel 22:12). – *A nagy küzdelem*, 421–422. old.

A végső ítélet napján minden elveszett lélek meg fogja érteni, mit dobott el magától azzal, hogy elvette az igazságot. A kereszt áll majd szemük előtt, és mindenki – akit bűnei addig elvakítottak – felismeri igazi jelentőségét. A Kálvária látomása nyomán a titokzatos áldozat által minden bűnös elismeri, hogy a menny ítélete jogos. Minden hazug mentség megsemmisül. Az emberiség hitehagyása a maga irtózatosságában mutatkozik meg. Mindenki meglátja majd, mit választott. Tisztázódik az igazság és a tévelygés összes kérdése, amely a hosszú küzdelem alatt felmerült. A világegyetem ítélőszéke igazolni fogja, hogy Isten nem felelős a bűn keletkezéséért és következményeiért. Akkor bebizonyosodik, hogy nem a mennyei rendelkezések idézték elő a bűnt. Isten uralmában nem hibázott; semmi ok nem volt a hűtlenségre, elégedetlenségre. Mikor minden szív gondolata nyilvánvalóvá lesz, a hűségesek és a lázadók együtt vallják majd meg: „Igazságosak és igazak a te útjaid, ó, szentek Királya! Ki ne félne téged, Uram? És ki ne dicsőítené a te nevedet?... Mert a te ítéleteid nyilvánvalókká lettek.” (Jel 15:3–4) – *Jézus élete*, 58. old.

November 27., szerda

Mikor fejeződik be az ítélet?

„Ímé, az égnek felhőiben, mint valami ember Fia jött; és ment az Öregkorúhoz, és eleibe vitték Őt. És adott neki hatalmat, dicsőséget és országot, és minden nép, nemzet és nyelv neki szolgált; az Ő hatalma örökkévaló hatalom, amely el nem múlik.” (Dán 7:13–14) Ebben a leírásban nem Krisztus második adventjéről van szó, hanem arról, hogy Jézus a mennyben az Öregkorúhoz megy, hogy átvegye a hatalmat, a dicsőséget és az országot, amelyet – közbenjárói munkája befejeztével – adott neki Isten. A prófécia szerint ez az esemény lesz a 2.300 nap végén, azaz 1844-ben, és nem a második advent. Nagy Főpapunk a mennyei angyalok kíséretében lép be a szentek szentjébe, és ott megjelenik az Atya színe előtt, hogy elkezdje az emberért végzett szolgálatának utolsó szakaszát: a vizsgálati ítéletet és az engesztelést mindazokért, akikről bebizonyosodik, hogy részesülhetnek áldásaiban. – *A nagy küzdelem*, 479–480. old.

„Az Úr lesz az egész földnek királya, e napon egy Úr lesz, és a neve is egy.” (Zak 14:9)

A magasztos megváltási terv célja szerint teljes mértékben visszahelyezi Isten kegyeibe a világot. Minden vissza lett szerezve, ami elveszett a bűn miatt. Nemcsak az embert, hanem a földet is megváltotta, hiszen örökké lakni fogják az engedelmesek. Sátán hatezer éven át azért küzdött, hogy birtokba vegye a világot. Most azonban eléri célját a teremtéskor kijelölt mennyei terv. „De a magasságos egeknek szentjei veszik majd az országot, és bírják az országot örökké és örökkön-örökké.” (Dán 7:18)

„Napkelettől fogva napnyugatig dicsértessék az Úr neve!” (Zsolt 113:3) „Az Úr lesz az egész földnek királya, e napon egy Úr lesz, és a neve is egy.” (Zak 14:9) „Kezének cselekedetei hűség és igazság; minden Ő végzése tökéletes. Megingathatatlanok örökké és mindvégig; hűségből és egyenességből származottak.” (Zsolt 11:7–8) A szent rendelések, amelyeket gyűlöl és megpróbál megsemmisíteni Sátán, a bűntelen világegyetemben újra magasba emeltek.

Krisztus megváltói munkássága által igazolást nyer Isten uralma. A Mindenható úgy ismerik meg, mint a szeretet Ura. Sátán vádjai visszautasítatnak, és nyilvánvalóvá válik a jelleme. Már nem jelenhet meg ismét lázadás. A bűn soha többé nem törhet be a világegyetembe. Az örök korszakok alatt nem következhet be hitehagyás. Az önfeláldozó szeretet által a föld és az ég lakói örök, megbonthatatlan egységet alkotnak Teremtőjükkel. – *Maranatha*, 372. old.

A kegyelem országa napjainkban alapíttatik meg, amikor a valamikor bűnnel telt, lázadó szívek naponta alávetik magukat Isten nagy szeretetének. Ám az Ő dicsőségének országa csak akkor állíttatik fel véglegesen, mikor Krisztus másodszor is eljön a földre. „Az ország pedig és a hatalom és az egész ég alatt levő országok nagysága átadatik a magasságos egek szentjei népének.” (Dán 7:27) Ők öröklik majd, a világ megalapítása óta, a számukra készített országot. Jézus Krisztus is elveszi hatalmát és uralmát. – *Review and Herald*, 1912. november 14.

Az utolsó ítélet ünnepélyes és magasztos esemény, aminek az egész világegyetem előtt kell lezajlania. Az Atya az Úr Jézusra bízta az ítélezést. Ő fogja kihirdetni a hűségesek jutalmát. Isten pedig felmagasztaltatik, helyreáll az uralma, és mindez az el nem bukott világok lakóinak jelenlétében fog megtörténni kozmikus méreteket öltve. Nem egyetlen személy vagy egyetlen nemzet ítéletéről, hanem az egész világ ítéletéről van itt szó. Ő, mennyire más-ként fognak majd gondolkozni a teremtett lények! Akkorra mindenki megérti, hogy milyen hatalmas értéke van az örök életnek! – *Manuscript Releases*, 21. kötet, 349. old.

November 28., csütörtök

Biztos ígéret

Drága Üdvözítőnk az Atya előtt áll, közbenjár éretünk, és helyet készít a mennyben mindazoknak, akik hisznek benne, mint személyes Megváltóban. Akik a tiszta mércéhez szeretnének igazodni, tanulmányozzák a Szentírást, hogy megismerjék Krisztus életét, megértsék küldetését és munkásságát. Lássák ügyvédüket, aki a kárpiton belül áll, kezében az aranytömjénezővel, amelyből Isten elé száll a feddhetetlen Fiú érdemeinek jó illata azokért, akik hozzá imádkoznak. Ha szemlélhetnék Őt ebben a helyzetben, bizonytalán bátorítaná őket az a tudat, hogy hatalmas és befolyásos ügyvédük van a mennyekben, és nyert ügyük van Isten királyi széke előtt. Milyen csodálatos tapasztalat szerezhető az irgalom lábánál, a biztos ígéret egyedüli helyén! Meglátjátok, hogy az Úr áll az ígéretek mögött, és nem féltek majd imádkozni, és nem fogtok kételkedni abban, hogy Jézus a helyettesetek. Ha megvalljátok bűneiteket és megtértetek, akkor Krisztus magára veszi azokat, és hatalma által feddhetetlenségét adja nektek. A megtört léleknek a szeretet arany olaját és kegyelmének drága kincseit kínálja fel. Majdan megláthatjátok, hogy az önfeláldozó lelkület, Krisztus által, végtelen nagy értéket kap, mivel a Megváltó feddhetetlenségének ruhájába öltözve Isten fiai és leányai lesztek. Akik a Jézus nevében kérik a bűnbocsánatot, megkapják azt. A megtérés kifejezésének első jelére a Fiú a trónus elé viszi az alázatos imádkozó kéréseit. Ő ezt mondja: „Én kérni fogom az Atyát tiérettetek.” (Jn 16:26)

Jézus, a mi drága Megváltónk nem nézi el, hogy ki vagyunk téve Sátán végzetes csapdájának, miközben Ő végtelen áldozatot hozott értünk. Ezért az ör-

dög és a megkísértett lélek közé áll, és azt mondja: „Távozz tőlem, Sátán! Hagyj engem közeledni ehhez a megkísértett lélekhez!” Az Úr irgalommal és szeretettel fordul minden remegő, alázatos, imádkozó lélekhez. – *The Youth's Instructor*, 1896. január 16.

Mi a közbenjárás? Az az aranyfonál, amely összeköti a véges embert a végtelen Isten trónusával. Emberi eszköz, amellyel a Krisztus halálával megmentett bűnös az Isten trónja előtt könyörög, és kérését Jézus továbbítja, hiszen Ő váltotta meg saját vérével. Nagy Főpapunk az őszintén esedező lélek mellé helyezi feddhetetlenségét, és imája egyesül az imádkozó emberével. Krisztus arra bátorítja népet, hogy szüntelen imádkozzon. Ez nem azt jelenti, hogy folyton a térdünkön kell állnunk, hanem hogy az ima váljék lelkünk lélegzetvételévé. Küldjük hangtalan kéréseinket Istenhez – függetlenül attól, hogy épp hol vagyunk –, mert Jézus, a mi ügyvédünk esedezik éretünk, és az Atya elé viszi imáinkat feddhetetlenségének tömjénfüstjével együtt. Az Úr Jézus szereti gyermekeit, és amikor ők belé vetik bizalmukat, és teljes mértékben tőle függővé teszik életüket, bizonytalán megerősítést nyernek. Őbennük fog élni, a Szentlélek megszentelő ihletését küldi, hogy átültesse az Ő életét a szívükbe. A Lélek az emberek képességein keresztül munkálkodik, és arra készíti őket, hogy döntsenek Isten akarata mellett és az Ő jellemét tükrözzék vissza. Akkor majd elmondhatják Pál apostollal együtt: „Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta érettem.” (Gal 2:20) – *Sabbath School Worker*, 1896. február 1.

A végidei engesztelés napja

November 30., szombat délután

Akik az ítéletben „méltókká tétetnek”, életre kelnek az igazak feltámadásakor. Jézus ezt mondta: „Akik méltókká tétetnek, hogy ama világot elvegyék és a halálból való feltámadást... hasonlók az angyalokhoz; és az Isten fiai, mivelhogy a feltámadásnak fiai.” (Lk 20:35–36) Azt is kijelentette, hogy „akik a jót cselekedték”, „az élet feltámadásá”-ban részesülnek (Jn 5:29). A halott igazak csak az ítélet lezárása után támadnak fel. Ekkor „méltókká tétetnek” „az élet feltámadására”. Egyértelmű tehát, hogy nem lesznek személyesen jelen azon a törvénykezésein, amelyen életüket megvizsgálják, és ügyüket eldöntik.

A védő maga Jézus Krisztus. Ő képviseli perüket az Atya előtt. „Ha valaki vétkezik, van szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus.” (1Jn 2:1) „Mert nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék érettünk.” „Ennekokáért Ő mindenképpen üdvözítheti is azokat, akik őáltala járulnak Istenhez, mert mindenha él, hogy esedezék érettük.” (Zsid 9:24; 7:25)

A könyvek megnyílnak az ítéletkor, és a Mindenható megvizsgálja azoknak az életét, akik hittek, illetve hisznek Jézusban. Védőügyvédünk a föld első lakóitól kezdve minden nemzedék ügyét felhossa; és a sort az élőkkel zárja. Minden név szóba kerül; az összes ügyet alaposan megvizsgálják. Isten számos nevet elfogad, míg másokat elutasít. Azoknak a nevét, akiknek meg nem bánt és el nem rendezett bűneit őrzi a mennyei nyilvántartás, Isten kitörli az élet könyvéből, és az emlékezés könyve jó tetteiket sem tartja tovább számon. Az Úr kijelentette Mózesnek: „Aki vétkezett ellenem, azt törlöm ki az én könyvemből.” (2Móz 32:33) Ezékiel próféta pedig ezt mondja: „Ha az igaz elhajol az ő igazságától, és gonoszságot cselekszik... semmi igazságairól, amelyeket cselekedett, emlékezés nem leszen.” (Ez 18:24)

Azoknak a neve mellett, akik őszintén megbánták bűneiket, és hittel igényelték Krisztus engesztelő áldozatként bemutatott vérének, ez olvasható: bocsánatot kapott. Mivel az Üdvözítő igazságának részesei lettek, és jellemük összhangba került a menny törvényével, Isten eltörli bűneiket, őket pedig méltónak ítéli az örök életre. Az Úr kijelenti Ésaiás próféta által: „Én én vagyok, aki eltörölöm álnokságaidat önmagamért, és bűneidről nem emlékezem meg!” (Ésa 43:25) Jézus leszögezte: „Aki győz, az fehér ruhákba öltözik; és nem törlöm ki annak nevét az élet könyvéből, és vallást teszek annak nevével az én Atyám előtt és az Ő angyalai előtt.” „Valaki azért vallást tesz énrőlem az emberek előtt, én is vallást teszek arról az én mennyei Atyám előtt; aki pedig megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom azt az én mennyei Atyám előtt.” (Jel 3:5; Mt 10:32–33) – *A nagy küzdelem*, 482–483. old.

December 1., vasárnap

A kis szarv kezdeti támadása

A próféta óva int a fenevadnak és bélyegének imádásától, majd kijelenti, hogy itt vannak azok, „akik megtartják Isten parancsolatait és a Jézus hitét”. A kinyilatkoztatás ilyen éles különbséget tesz az Úr parancsolatainak megtartói és azok között, akik imádják a fenevadat, valamint a fenevad képét, és felveszik a bélyegét. Ebből következik, hogy a törvény megtartása és a törvény áthágása jelzi a különbséget a menny imádói és a fenevad követői között.

A fenevadnak – és a fenevad képének is – különös jellemvonása, hogy az Atya parancsolatait megszegi. Dániel ezt mondja a kis szarvról, azaz a pápaságról: „Véli, hogy megváltoztatja az időket és törvényt.” (Dán 7:25) Pál pedig ugyanezt a hatalmat „a bűn emberének” nevezi, aki Isten fölé emeli magát. Egyik prófécia kiegészíti a másikat. A pápaság csak az Úr törvényének megváltoztatásával tudta Isten föl emelni magát. Mindazok, akik az így megváltoztatott törvénynek tudatosan engedelmessked-

nek, mindenkifölött tisztelik azt a hatalmat, amely a törvényt megmásította. Aki a pápai rendelkezéseknek engedelmeskedik, az a pápa iránti hűség jelét veszi magára a Mindenható iránti hűségjel helyett. – *A nagy küzdelem*, 445–446. old.

A bárányszarvú fenevad megparancsolja a „kicsinyeknek és nagyoknak, gazdagoknak és szegényeknek, szabadoknak és szolgáknak, hogy az Ő jobb kezükre vagy homlokukra bélyeget tegyenek, és hogy senki se vehessen, se el ne adhasson semmit, hanem csak akin a fenevad bélyege van, vagy neve vagy nevének száma” (Jel 13:16–17). Ez a bélyeg, amely ellen a harmadik angyal felemeli figyelmeztető szavát, az első fenevadnak, vagyis a pápaságnak a bélyege, azért azon hatalomnak kiemelkedő jellegzetességei között kell keresnünk. – *A megváltás története*, 382. old.

A prófécia kinyilatkoztatta, hogy a pápaság „véli, hogy megváltoztatja az időket és a törvényt” (Dán 7:25). Ezt tétozázás nélkül meg is tette. Hogy a pogányságból áttérteknek a bálványimádást pótolják, és így elősegítsék a kereszténységbe való névleges felvételüket, fokozatosan beszivárogtatták a szobrok és ereklyék imádását a keresztény istentiszteletbe. Egy egyetemes zsinaton hozott rendelet végül legitímálta a bálványimádás rendszerét. Hogy a szentségtörés teljes legyen, Róma vakmerően kitörölte a törvényből a 2. parancsolatot, amely megtiltja a bálványimádást – és a tízes szám megőrzésére ketéosztotta a 10. parancsolatot.

Ez az irányzat, amely a pogányoknak engedményeket tett, a menny tekintélyének további mellőzéséhez is kaput nyitott. Sátán megszenvedetlen egyházvezetők útján meghamisította a 4. parancsolatot is. Megpróbálta eltörölni az ősi szombatot, azt a napot, amelyet Isten megáldott és megszentelt. – *A nagy küzdelem*, 51–52. old.

December 2., hétfő „Még meddig?”

Egy másik látomásban fény derült a jövő eseményeire. E látás végén Dániel hallotta, hogy „egy szent beszélni kezdett. Egy másik szent pedig válaszolt annak, aki ezt kérdezte: Meddig tart az, amit a mindennapi áldozatról és a szörnyű bűnről láttál?” (Dán 8:13) A válasz megdöbbenetete őt: „Kétezer-háromszáz este és reggel, azután a szentély visszanyeri igazi rendeltetését.” (Dán 8:14) Buzgón kutatta, hogy mit jelenthet a látomás. Nem értette, milyen összefüggés van a Jeremiás által megjövendölt hetvenéves fogság és a kétezer-háromszáz év között, amelynek – a látomásbeli mennyei látogatótól hallott kinyilatkoztatás szerint – Isten templomának megtisztítása előtt kell eltelnie. Gábrriel angyal erre

részben magyarázattal szolgált. De amikor a próféta azt hallotta, hogy a „látomás... távoli időről szól”, elájult. „Én, Dániel, összeroskadtam – így jegyezte fel élményét –, és napokig beteg voltam. De azután fölkeltem, és végeztem teendőimet a király mellett. Ez az érthetetlen látomás azonban lenyűgözve tartott.” (Dán 8:26–27)

Még mindig Izrael miatt aggódva Dániel tovább tanulmányozta Jeremiás jövendöléseit. Ezek a próféciák annyira világosak voltak, hogy megértette a könyvekben feljegyzett bizonyágtévésekből „az éveknek számát”-t, „amelyekről az Ur Igéje szólt Jeremiás prófétának, hogy hetven évnek kell eltelnie a romba dőlő Jeruzsálem fölött” (Dán 9:2).

Dániel a biztos prófétai beszédre alapozott hittel könyörgött az Úrhoz az ígéretek gyors beteljesedéséért, és esedezett Isten becsületének fennmaradásáért. Imájában teljesen azonosult azokkal, akik nem töltötték be a menny szándékát. Bűneiket saját bűneiként vallotta meg. (...)

A menny lehajolt, hogy meghallgassa a próféta buzgó könyörgését. Még mielőtt Dániel befejezte bocsánatért és helyreállításért való esedezését, Gábrriel, a hatalmas angyal megjelent neki, és felhívta a figyelmét arra a látomásra, amelyet Babilon bukása és Belsazar halála előtt kapott. Majd az angyal részletezte a hetven hétig tartó időszakot, ami „Jeruzsálem újjáépüléséről” „elhangzott kijelentés”-től kezdődik (Dán 9:25).

Dániel ezt az imáját „Dáriusznak”, a méd uralkodónak „első évében” (Dán 9:1) mondta, akinek a hadvezére, Círus elragadta Babilóniától az egyetemes uralom jogarát. Dáriuszhhoz – akinek uralkodását a menny értékelte – Isten elküldte Gábrriel angyalt támogatásul és segítségképpen (Dán 11:1). Dáriusz halála után – Babilon bukását követően mintegy két év múlva – Círus lépett a trónra. Uralkodásának kezdete annak a hetven évnek a végét jelezte, amely akkoriban kezdődött, mikor Nabukodonozor az első héber csoportot Dániel hazájából, Júdából Babilonba vitte.

A próféta szabadulását az oroszlánok verméből Isten felhasználta, hogy a nagy Círus lelkében kedvező benyomást keltsen. A perzsa uralkodó megkülönböztetett tiszteletet tanúsított Isten embere, a körültekintő államférfi iránt nagyszerű tulajdonságaiért, és nagyra becsülte ítélőképességéért. Most pedig pontosan akkor, amikor az Örökkévaló megígérte, hogy a jeruzsálemi templomot újjá fogja építtetni, eszközét, Círuszt – megvilágítva neki a róla szóló és Dániel által olyan jól ismert próféciát – a zsidó nép szabadságának visszaadására indította. – *Próféták és királyok*, 554–557. old.

December 3., kedd

A szenthely megtisztítása

Népünk komolyan tanulmányozza a próféciákat. Nem nyugodhatunk, míg nem válunk a szentély tanának ismerőivé, amelyről Dániel és János látomása is szólt. Ez a témakör világosságot gyűjthet jelenkori helyzetünkre és feladatainkra vonatkozóan, és tagadhatatlan bizonyítékkal szolgálhat arról, hogy Isten vezetett eddigi utunkon. Magyarázatot kínál az 1844-es csalódásunkra, rámutat arra, hogy a megtisztítandó szentély nem a földön volt – mint ahogyan értettük –, hanem akkor Krisztus bement a mennyei szenthely legszentebb helyiségébe, hogy ott végezze el végső papi szolgálatát, amelyeket az angyal is közölt Dániel prófétával: „Kétezer és háromszáz estéig és reggelig, azután kiderül a szenthely igazsága.” (Dán 8:14)

A három angyal üzeneteire vonatkozó hitünk teljes mértékben helyesnek bizonyult. A mérföldkövek, amelyek mellett eddig elhaladtunk, megingathatatlanok. Ha még a pokol hatalmasságai is alapjainkból próbálnának kiszakítani, akkor sem lenne sikeres a ténykedésük. Az igazság eme oszlopai megmaradnak, mint örök, megmozdíthatatlan sziklaszirtek, amelyeket Sátán és seregei nem rendíthetnek meg. Isten népe most a mennyei szentélyre tekintsen, ahol hatalmas Főpapunk végzi szolgálatát, az ítéletet, és ahol közbenjár népéért. – *Review and Herald*, 1883. november 27.

December 4., szerda

Az engesztelés napja Dániel 8. fejezetében

Isten megtisztel és támogat minden egyes komoly, őszinte lelket, aki Krisztus feddhetetlensége alapján igyekszik eljárni előtte. Nem hagy magára egyetlen alázatos, remegő lelket sem. Hisszük, hogy munkálkodni fog a szívünkben? Hisszük, hogy ha ezt megengedjük neki, akkor megtisztít, megszentel gazdag kegyelme által, és felkészít a vele való együttes munkálkodásra? Fel tudjuk éles és megszentelt elmével fogni az Ő ígéreteit, elsajátítjuk azokat, de nem azért, mintha méltók lennénk, hanem hogy élő hittel hivatkozassunk Krisztus feddhetetlenségére?

Akik magasztalják Istent és megtartják parancsolatait, a vádoló Sátán támadásainak teszik ki magukat. Az ellenség minden erejét latba veti, hogy bűnbe vigye az embert. Azt követően kijelenti, hogy az emberek bűnei alapján csak neki lehet joga feleltük, hiszen az ő alattvalói. Erről a ténykedéséről így ír Zakariás: „Azután [az angyal] megmutatta nekem Józsuát, a főpapot, aki az Úr angyala előtt állt, és Sátánt, aki jobb keze felől állt, hogy vádolja őt.” (Zak 3:1)

Krisztus a mi nagy Főpapunk. Az ördög éjjel és nappal előtte áll, mint az atyafiak vádolója. Jellemhibákat fondorlatosan mutatja be, és ezzel azt sugallja, hogy elegendő okot szolgáltat arra, hogy Krisztus visszavonja az embertől oltalmazó karját. Mert így nyílik meg az út Sátán előtt, hogy elbátortalanítsa és végleg elpusztítsa mindazokat, akiket rá tud venni a bűnre. Az Üdvözítő azonban minden bűnösért engesztelést szerzett. Hit által fültanúi lehetünk annak, amikor védelmezőnk ezt mondja: „Dorgáljon meg téged az Úr, te Sátán; dorgáljon meg az Úr, aki magáévá fogadja Jeruzsálemet. Avagy nem tűzből kikapott üszög-e ez?” (Zak 3:2) – *Sermons and Talks*, 2. kötet, 210–211. old.

Sokkal mélységesebb kegyességre van szükségünk. Arra van szükségünk, hogy az olajfából fakadó szent olajat elfogadjuk, „melyek a két aranycső mellett vannak, és öntik magukból az aranyat” (Zak 4:12). Arra van szükségünk, hogy megértsük a mennyben folyamatban levő tevékenységet. E nagy engesztelési napon teljes összhangba kell kerülnünk azzal, ami a mennyben történik. Meg kell térnünk és tegyünk vallomást bűneinkről. „Valljátok meg bűneiteket egymásnak, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok.” (Jak 5:16) Túl késő van ahhoz, hogy saját magunkban bízzuk. Némely emberek igenis helyesnek tartják, hogy mások megvallják bűneiket, ám ők úgy gondolják, hogy beosztásuknál vagy pozíciójuknál fogva saját bűneiket nem ismerhetik be. Testvéreim, ha szeretnétek, hogy Krisztus vére eltörölje bűneiteket, akkor meg is kell vallanotok azokat. Ha a testvéreitek tudomást szereztek vétkeitekről, és ha befolyásos pozíciót foglaltok el, annál inkább valljátok be vétkeiteket. „Ha pedig a világosságban járunk, amint Ő maga a világosságban van: közösségünk van egymással, és Jézus Krisztusnak, az Ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől. Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mibennünk, magunkat csaljuk, meg és igazság nincsen mibennünk. Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden hamisságtól.” (1Jn 1:7–9) Bűneink bárcsak előttünk kerülnének az ítéletre, hogy eltöröltessenek, mire eljön a felüdülés ideje! – *The Ellen G. White 1888 Materials*, 575–576. old.

Akkor majd visszaverhetjük a sötétség hatalmaságainak támadásait. Dicsőség az Úrnak a magasságban! Szeretem Őt, mert Ő előbb szeretett. Dicsérni fogom az Ő nevét. Örömmel tölt el szeretete, és amikor majd beléphetek a kapukon a városba, az lesz a legnagyobb előjogom, hogy koronámat az Ő lába elé tehetem. Miért? Azért, mert Ő szerezte meg számomra a győzelmet, mert Ő vitte véghez bennem a megváltási tervet. Amikor majd azt a dicsőséget

és a megváltott szenteket szemlélem, koronámat Üdvözítőm lába elé teszem. Mert az övé. Ő fizette le megváltásom árát. Dicsőség az Úrnak! Áldjuk Őt és beszéljünk megváltásáról, amelyet szerzett. Tartsuk meg parancsolatait, és akkor Ő is bizhat bennünk. Megjutalmazza azokat, akik engedelmeskednek törvényének; a dicsőség koronáját adja nekünk.

Most, testvéreim, közel az égi hon. Nemsokára meghalljuk Üdvözítőnk szavát, amely kellemesebben hangzik minden zenénél, amikor így szól majd: „Küzdelmetek véget ért. Menjetek be Uratok örömébe.” Boldog, nagyon boldog áldás. Ezt szeretném hallani halhatatlan ajkáról. Hallani akarom Őt, hódolni akarok a trónon ülőnek. Azt szeretném, hogy hangom újból és újból felcsendüljön a mennyei pítvarokban. Szeretnél te is ott lenni? Akkor halld meg a hangját, hogy csatlakozhass a mennyei kórushoz, ahol majd te is énekelheted Mózes és a Bárány énekét. Segítsen és töltsön be Isten az Ő teljességével, hatalmával, hogy megízlelhessük az eljövendő világ örömeit. – *The Ellen G. White 1888 Materials*, 128. old.

December 5., csütörtök

Dániel 8. és 9. fejezete

A földi törvényszékek döntései iránt tanúsított legnagyobb érdeklődésünk is csupán halovány árnyéka annak a figyelemnek, amit a mennyei törvényszék tanúsít, mikor az élet könyvébe bejegyzett neveket az egész föld Bírója megvizsgálja. Mindazok bűneire, akik a Krisztus vérébe vetett hit által győztek, a mennyei közbenjáró bocsánatot igényel, hogy visszajuthassanak édeni otthonukba, és megkoronázott társaikkal ők is „az előbbi hatalom” (Mik 4:8) örökösei lehessenek. Sátán azt gondolta, hogy az ember elámításával és megkísértésével megghiúsíthatja azt a tervet, amelyet Isten az ember teremtésével akart megvalósítani. Krisztus pedig most azt kéri, hogy ez a terv úgy váljon valóra, mintha az ember soha nem bukott volna el. Népe számára nemcsak bocsánatot és megigazítást kér, hanem részt is dicsőségéből és helyet a trónján.

Miközben Jézus védelmébe veszi a kegyelem országának alattvalóit, Sátán törvényszegéssel vádolja

őket az Úr előtt. A nagy csaló kételkedést próbált kelteni bennük, hogy elveszítsék az Atyába vetett bizalmukat; hogy elszakadjanak szeretetétől, és áthágják törvényét. Most pedig ő mutat rá életükre, jellemük fogyatékoságaira, Krisztustól idegen lényükre, amellyel szégyent hoztak Megváltójukra; ráirányítja figyelmüket minden bűnükre, amiket ő sugallt, és mindezek miatt alattvalóinak igényli őket.

Jézus nem menteti meg a megvádoltak bűneit, de rámutat bűnbánatukra és hitükre, és megsebzett kezét az Atya és a szent angyalok előtt felemelve ezekkel a szavakkal kér bocsánatot számukra: Név szerint ismerem őket. Markaimba metszettem őket. „Isten előtt kedves áldozatok: a töredelmes lélek; a töredelmes és bűnbánó szívet, ó, Isten nem veted te meg!” (Zsolt 51:19) Népe vádlójának pedig ezt mondja: „Dorgáljon meg téged az Úr, te Sátán; dorgáljon meg az Úr, aki magáévá fogadja Jeruzsálemet. Avagy nem tűzből kikapott üszök-e ez?” (Zak 3:2) Krisztus fel fogja öltöztetni hűséges gyermekeit a maga igazságosságába, hogy Atyja elé állíthassa „dicsőségben az egyházat, úgy, hogy azon ne legyen szeplő, vagy sömörgözés vagy valami afféle” (Ef 5:27). Nevük be van írva az élet könyvébe, és ezt jegyezték fel róluk: „Fehérben fognak velem járni; mert méltók arra.” (Jel 3:4)

Így valósul meg teljes egészében az Újszövetségben foglalt ígéret: „Megbocsátom az ő bűneiket, és vétkeikről többé meg nem emlékezem.” „Azokban a napokban és abban az időben, azt mondja az Úr, kerestetik az Izrael bűne, de nem lesz; a Júda vétkei, de nem találhatók.” (Jer 31:34; 50:20) „Ama napon az Úrnak csemetéje ékes és dicsőséges léssen, és a földnek gyümölcse nagyságos és díszes Izrael maradékának. És léssen, hogy aki Sionban meghagyatik, és Jeruzsálemben megmarad, szentnek mondatik, minden, valaki Jeruzsálemben az élők közé beiratott.” (Ésa 4:1–2) – *A nagy küzdelem*, 483–485. old.

December 6., péntek

További tanulmányozásra

A nagy küzdelem: „Mi a szentély?” és „A szentek szentjében” című fejezetek.

Profetikus üzenetünk

December 7., szombat délután

Az egyházat beárnyékoló egyetlen felhő sem érte készületlenül Istent, egy ellenszegülő hatalom sem támadt, ami visszaverhetné a menny munkáját anélkül, hogy ezt Ő előre ne látta volna. Minden úgy történt, ahogyan megmondta prófétáin keresztül. Nem hagyta sötétségben egyházát, hanem a profetikus kijelentésekben vázolta a bekövetkezendő eseményeket, és gondviselésében úgy igazgatta a dolgokat, ahogyan megjövendölték prófétái. Minden eseménynek jól meghatározott szerepe volt a világ történelmében. Minden terve be fog teljesedni. Törvénye szoros kapcsolatban áll királyi székével, és ezért nem tudják elpusztítani Sátán szolgálói. Az igazságot Isten ihlette és védelmezte, és sikeresen fennmarad még akkor is, ha látszólag árnyék vetült rá. Krisztus evangéliuma a jellemét kinyilatkoztató törvény. Az ellene felhozott vádak, tévtanok mellett felsorakoztatott minden érv, az ördögi szolgálók összes hamis tanítása végül örökre megsemmisül, és az igazság napja győzedelmeskedik. A feddhetetlenség napja felragyog, gyógyulást hoz majd az Ő szárnyainak, és az egész föld megtelik az Ő dicsőségével. – *Szemelvények*, 2. kötet, 108. old.

December 8., vasárnap **Csalódás**

A Jánosnak magyarázattal szolgáló hatalmas angyal nem volt más, mint maga Jézus Krisztus. Azzal, hogy jobb lábát a tengerre, bal lábát pedig a földre helyezte, arra utalt, hogy milyen szerepet tölt be a Sátánnal vívott végidei nagy küzdelemben. Továbbá ezzel a föld feletti hatalmát és tekintélyét is éreztette. A századok során egyre hevesebbé vált ez a küzdelem, még tovább fokozódik, és majd a legvégső küzdelemben éri el a csúcspontját. Sátán és a gonoszok az egész világot becsapják, de még azokat az egyházakat is, amelyek nem fogadják el az igazság szeretetét. Ezért figyelmeztet a hatalmas angyal. Fennszóval kiált. Megmutatja hatalmát és te-

kintélyét azoknak, akik Sátánnal egyesültek az igazság ellenében.

Miután hét mennydörgésben hallatszott szavuk, János újabb parancsot kapott egy kis könyvecskére vonatkozóan, amely hasonlított a Dánielnek bemutatott irathoz: „Pecsételd be, amiket a hét mennydörgés szól, és azokat meg ne írd.” (Jel 10:4) Itt jövődöbéli eseményekről van szó, amelyek majd megfelelő időben lesznek kinyilatkoztatva. Dániel próféciai majd csak akkor kerülnek a megfelelő helyükre – az első, a második és a harmadik angyal üzenetébe illeszkedve, amelyet hirdetni kell az egész világnak. A könyv pecsétjének felbontása az időre vonatkozott.

A Dániel és a Jelenések könyvei egységet alkotnak. Az előbbi egy prófécia, az utóbbi pedig egy felfedezés. Egyik egy lepecsételt, a másik pedig egy nyitott könyv. János hallotta a mennydörgésben kijelentett titkokat, ám azt a parancsot kapta, hogy ne jegyezze le a hallottakat.

Az apostolra bízott különleges világosság – amelyet a hét mennydörgés fejezett ki – írja le azokat az eseményeket, amelyek az első és második angyal üzenetének hirdetésekor következnek be. Az emberekre nézve nem a legjobb, ha mindezeket megismerik, mivel szükségük van hitük megpróbálására. Isten idejében majd a legcsodálatosabb és legelőrehaladottabb igazságokat hirdetik. Az első és második angyal üzeneteit szólni kellett, ám nem lesz kinyilatkoztatva újabb és nagyobb világosság, mielőtt ezek az üzenetek nem végzik el különleges munkájukat. Ezt jelképezi az angyal látványa, amely egyik lábával a tengeren állva ünnepélyes fogadalmat tesz arra vonatkozóan, hogy „idő többé nem lesz”.

Ezen fennkölt fogadalomban kijelentett idő nem a világ történelmének végét, sem a próbaidőt nem jelenti, hanem azt a profetikus kort, amely megelőzi Urunk eljövételét. Ez arra utal, hogy akkor majd nem áll az emberek rendelkezésére egyetlen kijelentés sem a pontos időre vonatkozóan. Ezen időszak után (1842–1844) nem lehet majd pontos profetikus

időt azonosítani, meghatározni. A leghosszabb prófétai számítás 1844 őszéig tart.

Az angyal egyik lábával a tengeren, másikkal a földön áll, és ez azt jelenti, hogy széles e világon hirdetik majd az üzenetet, ami átjut a nagy vizeken, országokon a föld végső határáig. Az igazság megértése és az üzenet örömmel való elfogadása pedig annak a jele, hogy a látomásban János megeszi a könyvecskét. Az Urunk eljövételére vonatkozó üzenet különösen fontos számunkra. – *Hetednapi Adventista Biblia-kommentár*, 7. kötet, 971. old.

Nehéz munka vár ránk, s az igazság ismerői nagy buzgósággal könyörögjenek segítségért. Szívüket töltsse be Krisztus szeretete. A Megváltó lelkének kell kitöltetnie rájuk, hogy felkészülhessenek az ítélet napjára. Amint odaszentelik magukat Istennek az igazság hirdetésére, meggyőző erő kíséri igyekezetüket. Ne aludjunk többé Sátán elvarázsolt földjén, hanem hajtsuk igába összes erőforrásunkat, használjunk fel minden Gondviselés adta eszközt. Hirdessük az utolsó figyelmeztetést „sok népek, nemzetek, nyelvek és királyok előtt”, s az ígéret a miénk: „Ímé, én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Mt 28:20) – *Bizonyságtételek*, 9. kötet, 123. old.

December 9., hétfő

Féljétek az Istent!

A Jelenések könyve 14. fejezetében kinyilatkoztatott első angyali üzenet arról tudósít, hogy a Krisztus közeli eljövételének hirdetését nagy vallási ébredés követi. Egy repülő angyal látható „az ég közepén”. Nála van „az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, és minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek”. Az angyal „nagy szóval” propagálja ezt az üzenetet: „Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget; mert eljött az Ő ítéletének órája; és imádjátok azt, aki teremtetten a mennyet és földet, és a tengert és a vizek forrásait.” (Jel 14:6–7)

Sokatmondó az a tény, hogy ezt az intő üzenetet egy angyal szólja. A bölcs Isten úgy látta jónak, hogy a mennyei követ tisztaságával, dicsőségével és hatalmával ábrázolja annak a munkának a magasztos jellegét, amelyet az evangélium fenségének és dicsőségének kell elvégezni. Az angyal repülése „az ég közepén”, a „nagy szó”, amellyel az üzenet hangzik „a föld lakosainak” – „minden nemzetségnek és ágazatnak és nyelvnek és népnek” – tanúsítja e mozgalom gyorsaságát és világszéles voltát.

Az üzenetből világossá válik, hogy mikor kezdődik ez a mozgalom. A kinyilatkoztatás szerint az „örökkévaló evangélium” magában foglalja azt az üzenetet is, amelyből elénk tárul az ítélet meg-

kezdésének ideje. A megváltás üzenetét minden korban prédikálták, de az evangéliumnak ezt a részét csak az utolsó napokban lehet hirdetni, mert csak akkor igaz, hogy az ítélet órája eljött. A próféciaikból egy eseménysort ismerünk meg, amely az ítélet megkezdéséig tart. Ez különösen Dániel könyvében figyelhető meg. A prófécianak azt a részét, amely az utolsó napokra vonatkozik, a prófétának be kellett pecsételnie „a végidőig”. A vég előtt nem lehetett hirdetni az ítéletről szóló üzenetet, mert ez a próféciaik beteljesedésére épül. De a végső időben – mondja a próféta – „tudakozzák majd sokan, és nagyobbá lesz a tudás” (Dán 12:4). – *A nagy küzdelem*, 355–356. old.

December 10., kedd

A pogányok haragja

A bűnös ember képtelen megtartani Isten szent, igaz és jó parancsolatait. Ám ez a tehetetlenség el lett távolítva az által, ha a lélek megtér és hisz, akkor Krisztus feddhetetlenségében részesül. A Mester élete és halála a bűnös emberért azt a célt szolgálta, hogy újra isteni előjogokban részesítse őt, megossza vele a feddhetetlenséget, ami által képessé válik rá, hogy eleget tegyen a törvény elvárásainak, és visszafogadhatta őt az Atya.

Sátán mindenkori célja volt, hogy semmissé tegye Isten törvényét, és hogy elferdítse a megváltási terv igazi jelentőségét. Ezért azt a hamis nézetet találta ki, hogy Jézus golgotai áldozata felmentette az embert az Úr parancsolatainak megtartása alól. Azt sugallta, hogy az Atya hatályon kívül helyezte törvényét, eltávolította az erkölcsi mércét, semmi nem nyilvánította a tökéletes és szent parancsolatokat. Ez sikerült is az ördögnek. Milyen fájdalmas lehetett mindez a menny számára! De ahelyett, hogy hatályon kívül helyezte volna a parancsolatokat, a golgotai kereszt mennydörgés hangjával fejezte ki annak örök és változhatatlan mivoltát. Ha a törvényt érvényteleníteni lehetett volna a menny, a föld és a világegyetem rendjének felborulása nélkül is, úgy Jézus Krisztusnak bizonyosan nem kellett volna meghalnia. Krisztus halála azt a célt szolgálta, hogy egyszer s mindenkorra érvényt szerezzen Jehova törvényének. Mivel elszenvedte a világegyetem büntetését, az Úr Jézus lett a közbenjáró Isten és ember között, hogy ezáltal a teremtménye újra kedvessé válhasson az Atya előtt, aki felkínálja kegyelmét – a parancsolatok megtartása által. Az Üdvözítő nem azért jött, hogy eltörölje a törvényt és a prófétákat, hanem hogy annak utolsó betűjét is betartsa. A Golgotán hozott engesztelő áldozata nemcsak az elbukott, hanem az el nem bukott világok előtt is igazolja, hogy Isten törvénye szent, igaz és jó. Jézus

Krisztus azért jött, hogy még fontosabbá és tiszteletre méltóbbá tegye a törvényt. – *Hit és cselekedetek*, 118–119. old.

Amikor Jézus Krisztus befejezi közbenjáró szolgálátát a szentélyben azokon, akik a fenevadat és annak képét imádják, akkor kiárad haragja mindazokra, akik hallották a figyelmeztetést. A hajdan Egyiptomot sújtó csapásoknál sokkal borzalmasabb csapások várnak a világra, mielőtt Isten népe véglegesen megszabadul. A látnok így ír e félelmetes veszedelmekről: „Támadt gonosz és ártalmas fekély azokon az embereken, akiken volt a fenevad bélyege, és akik imádták annak képét.” A tenger „olyanná lön, mint a halott vére; és minden élő állat meghalt a tengerben”. Azután pedig „kitöltötte az Ő poharát a folyóvizekbe és a vizek forrásaiba; és lön vér” (Jel 16:2–4). Habár ezek szörnyű szenvedést okoznak, Isten igazságszolgáltatása teljesen jogos...

Ezek nem a teljes földet érintő egyetemes csapások, ellenkező esetben minden ember eltöröltetne a bolygónk színéről. Ennek ellenére ezek lesznek a valaha átélt legnagyobb szörnyűségek. Ám a próba idő lezárulta előtt bekövetkező ítéletekbe irgalom vegyül. Krisztus vérének pajzsa megóvja a bűnöst bűnösségének teljes mértékű büntetésétől, a végső ítéletkor viszont Isten haragjába többé már nem vegyül irgalom.

Szinte ki sem fejezhetjük, mit kell átélniük Isten embereinek, amikor majd elegyednek a múlt szörnyűségei és a mennyei dicsőség. Az Atya trónusától áradó világosságban fognak járni, és az angyalok biztosítják számukra a menny és a föld között levő állandó kapcsolatot.

Az Úr népe nem mentesül a szenvedéstől, ám... nem a Mindenható nem engedi meg, hogy elpusztuljon... Miközben a gonoszokat éhségek, betegségek tizedelik, angyalok örködnék a szenteken, és ők töltik be szükségleteiket. Így hangzik az ígéret: aki feddhetetlenségben jár, „kenyerét megkapja, vize el nem fogy” (Ésa 33:16). – *The Faith I Live By*, 354. old.

Sorsdöntő, komoly események küszöbén állunk. A jövődölések beteljesedőben vannak. Különös, eseménydús történelmet jegyeznek a mennyei könyvekbe. A világon minden lázban ég. Háborúkat látunk, háborúk híreit halljuk. A nemzetek haragszanak, s eljött a holtak megítélésének ideje. Egymást váltják az események, hogy elhozzák Isten napját, mely igen siet. Mintha már csak pillanatnyi idő lenne, még sincs általános háború. A mennyei angyalok visszatartják a négy szelet, amíg Isten szolgálait elpecsételik homlokukon. Ennek megtörténte után a világ hatalmai fölsorakoztatják hadaikat a végső nagy harcra. – *Bizonyágtételek*, 6. kötet, 14. old.

December 11., szerda Imádjátok a Teremtőt!

A szombat megtartása választóvonalat képez Isten szolgálói és azok között, akik nem tisztelik az Urat. Az Örökkévaló nagy emlékoszlopa a szombat, amely arra emlékeztet, hogy hat nap alatt teremtette az Úr az eget és a földet, és „megszűnt a hetedik napon minden munkájától, amelyet alkotott” (1Móz 2:2). Ez az emlékoszlop érthetően ismerteti a népekkel az egyedül igaz Istenről szóló igazságot, hogy Ő minden istenek felett való. Ezért tette félre ezt a napot, és pihent meg a teremtés munkájától, és e célból rendelte el, hogy ezen a napon ne végezzük szokásos munkáinkat. Az Úr hat napot adott az embernek, hogy dolgozzon saját létfenntartása érdekében, és egyetlen napot rendelt, hogy az legyen az Ő szent napja, amikor az ember Őt, az ég és a föld Teremtőjét imádkozhatja. Ez az idő azért van, hogy pihenésre és imádatra használjuk fel, hogy az égre és a földre tekintve imádjuk, dicsérjük és magasztaljuk Őt, aki Krisztus által mindeneket megalkotott.

Isten pihenőnapja, a szombat megtartása az istenismeret fő tényezője. Ez a nap „jel énközöttem és tikköztetek nemzetségről nemzetségre, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, aki titeket megszenteltek” (2Móz 31:31). Akik az Atya elvárása szerint töltik el a szombatot, arról tesznek bizonyosságot, hogy az ég és föld Teremtőjének különleges népéhez tartoznak. – *Manuscript Releases*, 18. kötet, 31–32. old.

„Láttam más angyalt az ég közepén repülni, akinél volt az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot és minden nemzetségnek és ágazatnak és nyelvnek és népnek, ezt mondván nagy szóval: Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az Ő ítéletének órája; és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait.” (Jel 14:6–7)

Ha hallják ezt az üzenetet, akkor sok nemzet, nyelv és nép figyelmét felkelti, és arra készíti őket, hogy közelebről is tanulmányozzák az Igét, kutasák a szombatünneplés megváltoztatására vonatkozó világosságot. Az igaz Istent elhagyták, elutasították törvényét, és a szombat szent intézményét lábbal tiporta a törvénytelen ember. Elfelejtették a tiszta és érthető negyedik parancsolatot. Lerombolták a szombat emlékoszlopát, amely az élő Istenre, az ég és a föld Teremtőjére mutatott, helyette pedig hamis szombatot vezettek be. Ezáltal csorba esett az Úr törvényén. Nem lehet igazi mérce a hamis szombat. Az első angyal üzenetében felszólítja a föld lakóit, hogy imádják Istent, az Alkotót, aki a világot teremtette. Az emberek azonban a pápaság intézményének hódoltak, így hatástalanná tették Jehova törvényét. Erre vonatkozóan azonban egyre több ismeret fog

elterjedni a világon. – *Manuscript Releases*, 1. kötet, 43–44. old.

A szombat lesz a hűség nagy próbája, mert ez az igazságnak különösen vitatott pontja. A végső próbatétel idején éles határvonal fog húzódni Isten szolgálói és azok között, akik nem engedelmességet mutatnak neki. Míg a negyedik parancsolat megtagadása és a hamis szombat megtartása, amit az állam törvénye megkíván, egyenlő az istenellenes hatalomnak tett hűségesküvel, addig az igazi szombat tisztelete, ahogy az Isten törvénye megszabja, a Teremtő iránti hűség bizonyítéka. Míg az egyik csoport a földi hatalmaknak való engedelmisség jelét elfogadva felveszi a fenevad bélyegét, a másik a menny tekintélyéhez való hűség jelét választva elnyeri Isten pecsétjét. – *A nagy küzdelem*, 605. old.

December 12., csütörtök

„A szentek békességes tűrése”

Ezen utolsó napokban hangzik a mennyei felhívás, hogy tartsuk meg az Atya parancsolatait. A világ nem tiszteli Jehova törvényét, de Isten nem marad feddhetetlenségének tanúi vagy egy olyan nép nélkül, amely igazságát hirdeti. A mennyei szentély ajtaja kinyílt, és egyetlen ember sem zárhatja be azt, ezért a szentély világossága kiárad a világra. Isten népének figyelme a bizonyosság ládájára terelődött, ki lett nyilatkoztatva a benne található törvény és annak változhatatlan magyarázatai. János szent látásban pillantotta meg a maradék egyházat a törvénytelen korszakában, és ezeket a következő szavakkal ecsetelte: „Itt van a szenteknek békességes tűrése, itt, akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét!” (Jel 14:12) Ők összhangban élnek a mennyei szentélyben levő frigidáriumban található törvénnyel, amelynek szent tanításai összegzik az ember földi kötelezettségeit. A törvény szíve pedig az a parancsolat, ami előírja Jehova szombatjának a megtartását, ám ezt a világ és az egyház lábbal tiporta. Az emberek évszázadokon át éltek sötétségben az igazi szombatra vonatkozóan, és az Úr elnézte a tudatlanság idejét. Most azonban elérkezett a megújulás ideje, ezért az egész világ lakóit felszólítja megtérésre. Amikor Isten megvetett parancsolata világította meg az ösvényt, amelyen az Őt félők jártak, ekkor gyermekei nem hanyagolták el a szombatünneplést. Megértették, hogy ki kell jönniük a világból, hogy különleges módon éljenek,

és ne érintsenek semmi tisztátalant ahhoz, hogy arra az ígéretre hivatkozhatnak, amely így szól: „Leszek néktek Atyátok, és ti lesztek fiaimmá és leányaimmá, azt mondja a mindenható Úr.” (2Kor 6:18) A menny parancsának fejedelmei lettek, mert megtartóztatták szombaton lábukat, nem üzték kedvtelésüket az Úr szent napján, a szombatot gyönyörűségnek tartották és megszentelték, dolgaikat nem végezték, foglalkozást sem találtak maguknak, és hamis beszédet sem szóltak. – *Signs of the Times*, 1888. február 3.

„Itt van a szenteknek békességes tűrése, itt, akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét!” (Jel 14:12) Ők azok, akik kijavítják a csorbát a Mindenható törvényén. A heves ellenszegüléssel szemben Immanuel fejedelmi zászlaja köré gyűlnek, és bátorsággal, félelem nélkül hirdetik a kapott üzenetet.

A Megváltó megoltalmazza hűséges tanúit, és gazdagon megjutalmazza őket. Gyermekei előtt mindig nyitva áll a trónusa felé vezető út. Látja szükségleteiket és betölti azokat. Menedéket nyújt, míg rajta függ a tekintetük. Amíg Jehova oltalmazza őket és ezt mondja róluk: „az én munkatársaim vagytok”, addig biztonságban vannak még a legnagyobb vész közepette is. A feddhetetlenség Ura mindig mellettük lesz a nehéz időkben. Amint kísértés éri őket, azonnal védelmükre kel és ezt mondja: „szememmel tanácsollak téged” (Zsolt 32:8). Megszabadítalak a nehézségektől, és védelmet nyújtok neked a gonosz emberek elől.

Az Úr az ügy. Ő kormányozza a hajót, és biztonságban kivisz a partra. Parancsol a szeleknek és a haboknak, és azok engedelnek néki. Ha tanácsaira hallgatunk, nem kell félnünk vagy aggódnunk. Bízhatunk benne. Elhalmozza ajándékaival az Őt szeretőket és akik megtartják parancsolatait. Sosem hagyja el azokat, akik az Ő munkáját végzik. – *Review and Herald*, 1901. július 16.

December 13., péntek

További tanulmányozásra

Nagy küzdelem: „Egy amerikai reformátor”; „A sötétségen átsugárzó fény”; „A nagy vallási ébredés”; „Beteljesült prófécia”; „Mi a szentély?”; „A szentek szentjében”; „Isten változhatatlan törvénye” és „Egy reformációs munka” című fejezetek.

Kozmikus küzdelem Isten jellemére vonatkozóan

December 14., szombat délután

„És lőn az Úr beszéde hozzám, mondván: Embernek fia! mondjad Tírusz fejedelmének: Ezt mondja az Úr Isten: Mivelhog felfuvalkodott szíved és ezt mondtad: Isten vagyok én, Isten székében ülök a tengerek szívében, holott csak ember vagy és nem Isten, mégis olyá tette szíved, minő az Isten szíve, lám, hát bölcsőbb volnál te Dánielnél! Semmi elrejtett dolog nem homályos néked! Bölcsességeddel és értelmekkel gyűjtöttél magadnak gazdagságot, gyűjtöttél aranyat s ezüstöt kincses házaidba. Bölcsességednek nagy voltával kereskedésed közben megsokasítottad gazdagságodat, és felfuvalkodott szíved gazdagságod miatt.

Ezokáért így szól az Úr Isten: Mivel olyá tette szíved, minő az Isten szíve: azért ímé, hozok reád idegeneket, a nemzetek legkegyetlenebbjeit, és kivonszák fegyvereiket bölcsességed szépsége ellen, és megfertőztetik fényességedet. A sírgödörbe szállítanak alá, s meghalsz a megölettek halálával a tengerek szívében. Vajon mondván mondod-é megölnöd előtt: Isten vagyok én? Holott ember vagy és nem Isten a téged átütőnek kezében! Körülmetéletlenek halálával halsz meg, idegeneknek keze által. Mert én szóltam, ezt mondja az Úr Isten.

És lőn az Úr beszéde hozzám mondván: Embernek fia! Kezdj gyászéneket Tírusz királyáról, és mondd néki: így szól az Úr Isten: Te voltál az arányosság pecsétgyűrűje, teljes bölcsességgel, tökéletes szépségben. Édenben, Isten kertjében voltál; rakva voltál mindenféle drágakövekkel: karniollal, topázzal és jáspissal, társizskővel és ónixszal, berillussal, zafírral, gránáttal és smaragddal; és karikáid mesterkézszel és mélyedéseid aranyból készültek ama napon, melyen teremtettél. Voltál felkent oltalmazó kerub; és úgy állattalak téged, hogy Isten szent hegyén voltál, tüzes kövek közt jártál. Feddhetetlen voltál útjaidban attól a naptól fogva, melyen teremtettél, míg gonoszság nem találtatott benned. Kereskedésed bősége miatt belső erőszakossággal telt meg és vétkeztél; azért levettetek téged az Isten hegyéről,

és elvesztettek, te oltalmazó kerub, a tüzes kövek közül. Szíved felfuvalkodott szépséged miatt; megrontottad bölcsességedet fényességedben; a földre vetettek királyok előtt, adtalak szemük gyönyörűségére. Vétkeid sokaságával kereskedésed hamisságában megfertőztetted szenthelyeidet; azért tüzet hoztam ki belsődből, ez emésztett meg téged; és tettelek hamuvá a földön mindenek láttára, akik reád néznek. Mindnyájan, akik ismertek a népek közt, elborzadnak miattad; rémséggé lettél, s többé öröké nem leszel!

És lőn az Úr beszéde hozzám mondván: Embernek fia! Vesd tekintetedet Szidonra, és prófétálj ellene. És mondjad: így szól az Úr Isten: Ímé, én ellened megyek, Szidon, és megdicsőítem magamat közepetted, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, mikor ítéleteket cselekszem benne, és megszentelem magamat benne. És bocsátottam reá döghalált és vért utcáira, és sebesültek hullanak el benne fegyver miatt, mely reá jó mindenfelől; hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr. És ne legyen többé Izrael házának szúró tövise és fájdalomszerző tuskéje mindazok között, kik körülöttük vannak, kik őket megvetik, és tudják meg, hogy én vagyok az Úr.

Így szól az Úr Isten: Mikor egybegyűjtöm Izrael házát a népek közül, kik közé szétszórattak, akkor megszentelem magamat rajtuk és a pogányok szemé láttára, és laknak az ő földjükön, melyet adtam Jákóbnak, az én szolgámnak. És laknak azon bátorsággal, és házakat építenek s szőlőket plántálnak, és laknak bátorsággal, mikor ítéleteket cselekedtem mindazokon, kik őket megvetették ökörlöttük, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ő Istenük.” (Ez 28:1–26)

Az első bűnös egy olyan lény volt, akit Isten igencsak felmagasztalt. Őt Tírusz királyaként látjuk, aki hatalmas és magasztos uralkodó volt. Aztán lassan-fokozatosan Sátán beengedte szívébe az önfelmagasztalást. Azt mondja a Szentírás: „Szíved felfuvalkodott szépséged miatt; megrontottad bölcsességedet fényességedben; a földre vetettek ki-

rályok előtt, adtalak szemük gyönyörűségére.” (Ez 28:17) „Holott te ezt mondtad szívedben: az égbe megyek fel, az Isten csillagai fölé helyezem ülőszékemet, és lakom a gyülekezet hegyén messze északon. Fölibük hágok a magas felhőknek, és hasonló leszek a Magasságoshoz.” (Ésa 14:13–14) Habár dicsősége teljes mértékben Istentől származott, ez a hatalmas angyal azt kezdte hinni, hogy önmagától ered ez a dicsőség. Elégedetlen volt beosztásával – annak ellenére, hogy az angyalok fejedelme volt –, és arra a hódolatra áhítozott, amely csak az Alkotót illette meg. Nem arra törekedett, hogy a teremtett lények szívében a magasságos Isten iránti hűséget és odaadást hintse el, hanem saját személye iránt készítette hűségre a teremtett lényeket. Arra a dicsőségre pályázott, amellyel a végtelen Atya ruházta fel a Fiát, így hát az angyalok fejedelme olyan hatalmat akart tulajdonítani magának, ami Krisztus előjoga volt. – *Hetednap Adventista Biblia-kommentár*, 4. kötet, 1162. old.

Az Isten törvénye elleni lázongás a mennyekben kezdődött Lucifer, az oltalmazó kerub szívében. Sátán eldöntötte, hogy fő helyet akar elfoglalni a mennyei tanácsban, és egyenlő lehessen Istennel. Lázadást szított a közvetlenül neki szolgáló angyalok között, hálátlanságot próbált hinteni a lelkükbe. Annyira álnok módon munkálkodott, hogy nagyon sok angyalt a maga pártjára állított. Még a hűséges angyalok sem ismerték fel teljes mértékben csaló jellemét, sem azt, hogy mire vezet ez a lázadás. Miután sok angyalt megnyert magának, ügyét Isten elé tárta, és azt állította, hogy tulajdonképpen az angyalok követelik abban, hogy foglalja el Krisztus helyét.

E gonosz lelkület addig terjedt, míg az elégedetlenségből valós lázadás alakult ki. Akkor küzdelem folyt a mennyben, amelynek következtében Sátán és az ő angyalai levették az égből. Az ördög azért vívott küzdelmet, hogy tekintélyt szerezzen, ám elveszítette a háborút. Isten többé nem bízhatta rá korábbi megtisztelő feladatát, már nem vehetett részt a menny irányításának munkájában. – *Hetednap Adventista Biblia-kommentár*, 7. kötet, 972–973. old.

December 15., vasárnap

Lázadás a mennyei szentélyben

Elhagyva az Atya közelében elfoglalt helyét Lucifer elment, hogy széthintse az elégedetlenség szellemét az angyalok között. Titokban dolgozott, és valódi szándékát egy ideig az Isten iránti tisztelet látszata alá rejtette. A mennyei lényeket kormányzó törvényekkel kapcsolatban kezdett kételyeket sejtetni. Arra célozgatott, hogy bár szükségesek a törvények a világ lakóinak, de az angyaloknak, akik magasab-

ban állnak, nem kell ilyen korlátokat szabni, mert nekik elegendő vezető a saját bölcsességük is. Az angyalok nem olyan lények, akik szégyent hozhatnának az Úrra, hiszen minden gondolatuk szent, és ők sem tévedhetnek, mint ahogy Isten sem. Luciferrel szemben igazságtalanság – ezt állította –, hogy Isten Fiának az Atyával egyenlő helye van. Hiszen őt is tisztelet és megbecsülés illeti meg. Ha ez az angyalfejedelem elfoglalhatná igazi, magasztos helyét, nagyon jó származna ebből az egész mennyei seregnek; mert ő szabadságot akar mindnyájuknak biztosítani. Most még eddigi szabadságuk is véget ért, mert a Mindenható egy abszolút uralkodót helyezett föléjük, akinek tekintélye előtt mindenkinek hódolattal kell adóznia. Ezek voltak azok a ravasz megtévesztések, amelyek Lucifer mesterkedései folytán gyorsan tért hódítottak a mennyben.

Jézus helyzetében és tekintélyében nem történt változás. Lucifer irigysége, megtévesztése és a Krisztuséval azonos helyre való igénye szükségessé tette Isten Fia valódi helyének meghatározását. De ez a hely kezdettől fogva ugyanaz volt. Sok angyalt azonban elvakítottak Lucifer félrevezető állításai.

Kihasználva a hozzá beosztott szent lények iránta való szeretetét, hűségét és bizalmát, olyan ravaszul csepegtette lelkükbe a saját bizalmatlanságát és elégedetlenségét, hogy mesterkedését nem ismerték fel. Lucifer Isten szándékait hamis megvilágításban mutatta be – félremagyarázva és eltorzítva őket, hogy vizályt és elégedetlenséget keltsen. Alattomosan rávette hallgatóit, hogy adjanak hangot érzéseiknek; majd szavaikat ismételte, amikor ez szolgálta célját. Így akarta bebizonyítani, hogy az angyalok nem teljesen értenek egyet az Atya kormányzásával. Míg az Úr iránti teljes hűséget színlelte, azt hangsúlyozta, hogy a menny rendjén és törvényein változtatni kell Isten kormányzatának állandósága érdekében. Amíg azon dolgozott, hogy kételyeket szítson a menny törvényével szemben, és egyúttal a saját elégedetlenségét is belecsepegtesse a hozzá beosztott angyalok lelkébe, látszólag mégis a vizályt igyekezett megszüntetni és a zavart keltő angyalokat a menny rendjével megbékíteni. Míg titokban széthúzást és lázadást szított, a legnagyobb furfanggal azt a látszatot keltette, mintha egyedüli célja lenne, hogy elmélyítse a hűséget, és megőrizze az összhangot és békét. (...)

Jelleméhez méltó nagy irgalmában az Örökkévaló sokáig eltűrte Lucifert és követőit. Mindaddig ismeretlen volt a mennyben az elégedetlenség és lázadás szelleme. Ez új dolog volt – furcsa, titokzatos, megmagyarázhatatlan. Az ördög maga sem ismerte fel először érzéseinek valódi jellegét. Egy ideig félt is kifejezni képzeldéseit, és ami a lelkében végbe-

ment. Mégsem hessegette el gondolatait. Nem látta, merre sodródik. Az Úr pedig mindent megtett, amit a végtelen szeretet és bölcsesség csak ki tud gondolni, hogy meggyőzze őt tévedéséről. Bizonyosodott, hogy nincs semmi oka elégedetlenségének, és Isten megláttatta vele, mi lesz a következménye, ha kitart a lázadásban. A kísértő meggyőződött arról, hogy nincs igaza. Látta, hogy „igaz az Úr minden Ő útjában, és minden dolgában kegyelmes” (Zsolt 145:17); hogy az égi törvények igazságosak, és tudta, hogy ezt az egész menny előtt el kell ismernie. Ha megtette volna, megmenthette volna önmagát, és megmenthetett volna sok angyalt is. Ekkor még nem dobta el teljesen a Mindenható iránti hűségét. Habár elhagyta oltalmazó kerubként elfoglalt helyét, de ha kész lett volna visszatérni Istenhez, elismerve a Teremtő bölcsességét, és megelégedett volna azazal a hellyel, amelyet az Atya a maga csodálatos tervében neki szánt, visszakapta volna hivatalát. Eljött a végső döntés ideje: vagy teljesen meghódol Isten korlátlan uralma előtt, vagy nyíltan fellázad. Már-már úgy döntött, hogy visszatér, de büszkesége nem engedte. Annak, akit az Úr úgy kitüntetett, túl nagy áldozat lett volna beismerni, hogy tévedett, hogy csak képzelgett. Túlságosan súlyos áldozat lett volna meghódolnia egy olyan tekintély előtt, akiről azt akarta bizonyítani, hogy igazságtalan. – *Pátriárkák és próféták*, 37–39. old.

December 16., hétfő **Vádak**

Követői felkeresték Sátánt. Kihívó tekintettel közölte velük terveit, hogy elragadja Istentől Ádámot és társát, Évát. Ha bármilyen módon engedetlenségre csábítaná őket, az Úr engedményt tehetne. Ők is bocsánatot nyerhetnének, és akkor az ördög és a bukott angyalok osztozhatnának velük a menny kegyelmében. Mert ha Ádám és Éva egyszer megszegnék a Teremtő törvényét, hozzájuk hasonlóan őket is Isten haragja sújtaná. Törvényszegésükkel szintén lázadókká válnának. Így együtt birtokolhatnák az Édent velük, és otthonukká tehetnék. Ha pedig eljutnának a kert közepén álló életnek fájához, akkor talán erejük egyenlő lenne az el nem bukott, szent angyalokéval, és maga az Atya sem tudná kiűzni őket onnan.

A kísértő tanácsot tartott az elbukott angyalokkal. Nem mindnyájan jöttek el szívesen, hogy egyesüljenek a kockázatos és rettenetes célért. Elmondta, hogy egyikükre sem bízta rá tervének végrehajtását, mert ehhez az ő bölcsessége szükséges. Kijelentette, fontolják meg a dolgot addig, míg ő visszavonul és megérleli tervét. Igyekezett hatást gyakorolni rájuk, hogy ez az utolsó és egyetlen reményük. Ha meg-

buknak, nincs többé reménységük a menny vagy Isten műve valamely részének visszanyerésére és uralására.

Sátán elvonult hát, hogy részletesen kidolgozza tervét, hogyan buktathatja el Ádámot és Évát. Félt attól, hogy célja kudarcot vall, sőt, ha Ádámot és Évát sikerül is rábírnia Isten parancsai iránti engedetlenségre, és törvényeinek megszegőivé válnak is, attól tartott, hogy abból számára semmi jó nem származik, a helyzete sem javulna. Ez csak bűnét súlyosbítaná. Reszketett attól a gondolattól, hogy a szent párt is nyomorúságba és bűnbe taszítja, mint ahova ő maga is került. Habozott és tétovázott. Angyalai már keresték, a döntésére vártak. Közölték, hogy hajlandók véghezvinni tervét, hordozzák a felelősséget és vállalják a következményeket.

Sátán elnyomta kételkedését és gyengeségét. Meggyőzte magát, hogy keresztülviszi tervét, és minden tőle telhetőt megtesz, hogy dacoljon Isten tekintélyével. Megismertette elképzeléseit az angyalokkal. Ha nyíltan közeledik Ádámhoz és Évához, és panaszkodik Isten Fia ellen, egy pillanatig sem hallgatnak rá, mert inkább felkészítené ezzel őket a védekezésre. Ha megfélemlítené őket erejével, mit sem érne el. Elhatározta hát, hogy ravaszsághoz és cselhez folyamodik, s így viszi véghez, amire nem lenne képes a hatalom vagy az erőszak. – *A megváltás története*, 27–29. old.

December 17., kedd **Helyreállítás a kereszt által**

A világ Megváltója bűnné lett az emberi családeért. Az ember helyetteseként Krisztus nem nyilatkozta ki teljes isteni hatalmát, hanem az emberek sorába lépett. Az ember által átélt kísértéseket ízlelte meg – az ember nevében – a legnehezebb körülmények között, hogy tökéletes példáját adja a hitnek és a menyeei Atyába vetett tökéletes bizodalomnak. Tudta, hogy az Isten fogja táplálni, amikor ez dicsőséget szerez neki. Ezért e szörnyű szenvedések idején, miközben éhség gyötörte, semmiképp sem akarta könnyebbé tenni isteni hatalmának gyakorlásával a rá kiszabott próbát.

A nehézségbe került, elbukott ember nem tehetett csodát saját maga érdekében, és nem is volt elegendő ereje megszabadítani magát a fájdalomtól és a kintől, nem szerezhetett győzelmet magának az ellenség felett. Isten célja az volt, hogy megpróbálja teremtményét, és a nehézségek által alakítsa jellemét, próbálja meg az Ő szeretetébe és hatalmába vetett hitét. Krisztus tökéletes példát adott életével. Tanításai és példaadása által mindig arra tanította az embert, hogy az Úrtól függ az élete, és hogy helyezze hitét és bizodalomát Alkotójába.

Jézus tudta, hogy Sátán már a kezdetektől fogva hazudik, és hogy erős fegyelemre van szükség ahhoz, hogy valaki úgy engedhessen sugallatainak, hogy ne feddje meg első hallásra bátorkodó megjegyzéseit. Az ördög arra várt, hogy Isten Fia lelki gyötrelmei közepette alkalmat ad, hogy előnyt szerezzen ellene, és miután provokációval próbálkozik, majd vitába szállhat vele. Elhatározta, hogy félreमारazza az Úr szavait, és így próbál előnyhöz jutni, hogy majd bukott angyalai segítségével minden erejét latba vetve legyőzhesse Jézust.

A világ Megváltójának azonban semmi vitája nem volt Sátánnal, hiszen már egyszer kiűzte őt a mennyből, mert nem volt méltó magas beosztáshoz. Azonban aki a magasságos Isten és Fia ellen tudta lázítani az angyalok egy részét, minden családságra képes. Négyezer éven keresztül harcolt az Úr uralma ellen, és egyáltalán nem gyengült meg fondorlatossága és kísértő képessége.

Mivel az elbukott ember saját erejéből nem győzhette le a kísértőt, Krisztus lejött közénk, hogy mennyei erejét a földi ember erejével ötvözze. Tudta, hogy Édenben olyan előnyökkel rendelkezett Ádám, amelyek által ellenállhatott volna Sátán kísértéseinek, és győzhetett volna a gonosz felett. Továbbá azt is tisztán látta, hogy a Paradicsomból kiűzött ember, amint a bűne miatt elszakadt Isten szeretetének világosságától, többé nem állhatott meg saját erőből Sátán kísértéseivel szemben. Hogy reménységet és a teljes pusztulásból való menekvést kínáljon fel az embernek, megalázta magát, emberi természetet öltött magára, hogy a mennyeit a földi természettel ötvözze, és így közeledjen gyermekeihez. Ádám fiai és leányai számára olyan erőt szerzett, amelyet nem nyerhetnek el saját erőből, csakis általa, és így győzhetnek Sátán kísértései felett.

Azzal, hogy a Fiú magára vette az emberi természetet, még közelebb került az emberhez, mint a bűnös ember közbenjárója. Krisztus azonosult a fájdalmakkal és szenvedésekkel. Megkísértetett mindenkiben az emberhez hasonlóan, azért, hogy segítséget nyújthasson minden megkísértettnek. A bűnös helyett a Megváltó győzedelmeskedett. – *Confrontation*, 44–46. old.

December 18., szerda

Helyreállítás az ítélet által

Eszébe jut régi hazája, amelynek ő is ártatlan és feddhetetlen lakója volt; a béke és a boldogság, amit ő is mindaddig élvezett, amíg nem kezdett el Isten ellen zúgolódni és Krisztusra irigykedni. Vádaskodott, lázadozott, hazudozott, hogy megnyerje az angyalok rokonszenvét és támogatását. Bár az Úr felkínálta bocsánatát, ő semmit nem tett saját gyógyulása érdeké-

ben. Ezek az emlékképek mind felidéződnek benne. Elgondolkozik azon a munkán is, amit az emberek között végzett, és e tevékenység következményein – egymás közti ellenségeskedésükön, a rettenetes mézárásokon, a birodalmak emelkedésén és bukásán, a királyságok megdöntésén, a kavargások, harcok és forradalmak hosszú során. Eszébe jut, milyen szívósan támadta Krisztus szolgálatát, és miként próbálta az embert mind’ jobban lezülleszteni. Látja, hogy ördögi ármánykodásával nem tudta megrontani azokat, akik Jézusba vetették bizalmukat. Birodalmára, fáradságos munkájának gyümölcsére tekintve csak kudarc és pusztulás mered vissza rá. Most elhitei a tömeggel, hogy Isten városa könnyű zsákmány lesz. De ő tudja, hogy ez nem igaz. A nagy küzdelemben újra és újra vereséget szenvedett, és meghódolásra kényszerült. Nagyon jól ismeri az Örökkévaló hatalmát és méltóságát.

A nagy lázadó mindig igazolni akarta magát. Igyekezett bizonyítani, hogy a lázadásért Isten kormányzása a felelős. E roppant intelligencia minden képességét erre a célra összpontosította. Megfontoltan, tervszerűen dolgozott, és bámulatos sikerrel fogadtatta el tömegekkel a hosszú küzdelemre adott magyarázatát. Az összeesküvés elindítója évezredek óta igazságként adta elő a hazugságot. De most ütött az óra, amikor a lázadás véglegesen megghiúsul, és Sátán története és jelleme lelepleződik. Krisztus trónfosztására, népének elpusztítására és az Úr városának elfoglalására tett utolsó nagy erőfeszítésével az öcsfaló egészen lerántja álarcát. A vele szövetséges észreveszik a vállalkozás teljes kudarcát. Jézus követői és a hűséges angyalok mind a szemlélői az Isten kormányzása elleni fondorkodás kiteljesedésének. Mindenki elborzad tőle.

Az ördög belátja, hogy lázadása (amire senki nem kényszerítette) alkalmatlanná tette a mennyei életre. Képességeit az Isten elleni harcban gyakorolta. A menny tisztasága, békéje és harmóniája mérhetetlen gyötrelme lenne számára. Az Atya irgalma és igazságossága ellen emelt vádjai elnémulnak. A gyalázat, amellyel Jahvét akarta illetni, teljesen visszahull rá. Sátán most leborul, és beismeri, hogy a menny jogosan ítélte el. „Ki ne félne téged, Uram? És ki ne dicsőítené a te nevedet? Mert csak egyedül vagy szent. Mert eljönnek mind a pogányok, és lehajolnak előtted; mert a te ítéleteid nyilvánvalókká lettek.” (Jel 15:4) Minden kétely, amely a hosszú küzdelem során az igazság és tévelygés kérdésében felmerült, most tisztázódik. A lázadás következményei, az isteni rendelkezések mellőzésének gyümölcsei minden értelmes teremtmény előtt nyilvánvalóak lesznek. Az egész világegyetem láthatja a különbséget a Mindenható kormányzata és az ördög

uralma között. Sátánt saját cselekedetei ítélik el. Az események teljes mértékben igazolják Isten bölcsességét, igazságosságát és jogosságát. Világossá válik, hogy Ő a nagy küzdelem során tett minden intézkedésében tekintettel volt népének örök érdekeire és a teremtett világokra. „Dicsér téged, Uram, minden teremtményed, és áldanak téged a te kegyeltjeid.” (Zsolt 145:10) A bűn történelme az egész örökkévalóságon át tanúskodni fog arról, hogy minden teremtmény boldogsága szorosan összefügg a mennyei törvény létezésével. A nagy küzdelem teljes spektrumának ismeretében az egész világegyetem – hűségesek és lázadók – egyként hirdetik: „Igazságosak és igazak a te utaid, ó, szentek Királya!” – *A nagy küzdelem*, 669–671. old.

December 19., csütörtök

Látványosság az egész világegyetem előtt

Amikor megüresíti önmagát, amikor lelkéből kiűz minden idegen istent, a keletkező űrt Krisztus Lelke fogja betölteni. Ez az ember olyan hittel rendelkezik, amely szeretet által munkálkodik, és ami megtisztítja a lelket minden lelki és erkölcsi szennytől. A Vigasztaló, a Szentlélek dolgozhat ezután a szívében, tanácsolhatja, befolyásolhatja, hogy minden lelki dolognak örülni tudjon. Már a „Lélek szerint valók” (Róm 8:5) határozzák meg életét, és a lelki dolgok mintájára cselekszik. (...)

A Lélekkel rendelkezők Isten komoly munkatársai lesznek. Mennyei lények működnek együtt velük, és hirdetik az igazság üzenetét. Látványosságai ők a világnak, angyaloknak és embereknek egyaránt. A Szentlélek megszentelő ereje és hit által megújulnak, csiszolódnak. Ők a lélek tárházába nem fát, szénát, nádat hoztak, hanem aranyat, ezüstöt és drágaköveket. Jelentősegteljes szavakat szólnak, tiszta és szent dolgokat vesznek elő szívük tárházából, mivel ezt tanulták példaképüktől, Krisztustól. – *The Home Missionary*, 1893. november 1.

A Krisztus országában született minden egyes lélekhez szól az ünnepélyes felhívás: „Úgy fényljk a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” (Mt 5:16) Sugározzátok embertársaitok-

ra a feddhetetlenség napjától áradó sugarakat; barátaitokra az igazság gazdag fényét áraszátok, amely bőségesen árad Isten trónusától. Ezt jelenti a talentumok felhasználása. Fényről egyre nagyobb fényre jussatok, a feddhetetlenség napjának mindig nagyobb világosságát fogadjátok be, és egyre jobban ragyogjatok a teljes délig.

Jézus nem arra bátorítja a keresztényeket, hogy küzdjenek a ragyogásért, hanem hogy engedjék meg, hogy tiszta és jól kivehető fénysugarakként tündököljön az életük. Ne rejtsetek véka alá világosságotokat. Ne tartsátok vissza bűnös módon magatoknak. Ne engedjétek meg a harmatnak, ködnek és a világ fekélyeinek, hogy eloltsák a fényeteket. Ne rejtsetek az ágy vagy a véka alá, hanem helyezétek a lámpásba, hogy világosságot áraszthasson mindazoknak, akik a házban vannak... Isten arra bátorít, hogy világítsatok, fényetek hasítsa át a világ erkölcsi sötétségét. – *Our High Calling*, 297. old.

Az első gyilkos életének megkímélésével Isten az egész világegyetemnek olyan leckét adott, amely kihat a nagy küzdelemre... Nemcsak el akarta fojtani a lázadást, hanem a lázadás jellegét is be akarta mutatni az egész világegyetemnek... Más világok szent lakói a legmélyebb érdeklődéssel figyelték a földön történő eseményeket...

Az egész világegyetem egyetértéssel és helyesléssel kíséri az Urat, amint csodálatos terve lépésről lépésre halad a teljes megvalósulás felé.

Krisztus cselekedete – hogy meghalt az ember megváltásért – nem csak elérhetővé tette az embernek a mennyet, hanem az egész világegyetem előtt igazolta, hogy miért bánt Isten és Fia így a lázadó Sátánnal.

Az egész világegyetem leírhatatlan érdeklődéssel figyeli a jó és rossz közötti nagy küzdelem záró jeleit. – *Az utolsó napok eseményei*, 30. old.

December 20., péntek

További tanulmányozásra

Bizonyágtételek a gyülekezetnek, 5. kötet: „Krisztusban tárul fel Isten jelleme” című fejezet.

A nagy küzdelem: „Miért engedte meg Isten a bűnt?” című fejezet.

Buzdítások a szentély tanában

December 21., szombat délután

Jézus mondja: „Ímé, én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” Egykor emberként járt e földön, istenségét földi mivolta fedte. Szenvedő, megkísértett ember volt, akit Sátán fortélyai környékeztek. Hozzánk hasonlóan mindenben megkísértetett, tehát tudja, hogyan támogassa, segítse a megkísértetteket. Immár Isten jobbán ül, Ő a mi mennyei szószólónk, aki közbenjár érettünk. Ha erre gondolunk, legyen mindenkor vigaszunk és reménységünk. Ő törődik azokkal, akiket e világban kísértések környékeznek. Személy szerint figyel ránk, minden szükségünket tudja. Ha kísértés vesz körül, mondjad: „Ő gondot visel rólam, közbenjár értem, szeret engem, és meghalt értem. Maradéktaul átadom magam neki.” Krisztus szívét szomorítjuk, ha sajnálkozunk önmagunkon, mintha üdvözíthetnénk magunkat. Nem. Lelkünk megőrzését Istenre kell bízunk, mint hű Teremtőnkre. Ő mindörökké él, hogy közbenjárjon a megpróbált, megkísértett lelkekért. Tárd fel szívedet az igazság napjának fényes sugarai előtt. Egyetlen kétség, egyetlen kételkedő szó se hagyja el ajkadat, nehogy a kétség magvait vessed. Gazdag áldások várnak ránk. Tehát ragadjuk meg hitben. Kérlek benneteket, legyetek bátrak az Úrban. Mennyei erő a mi tulajdonunk. Beszéljünk tehát bátorságról, erőről, hitről. Olvassátok el az Efézusi levél 3. fejezetét, és gyakoroljátok tanításait. Tegyetek élő bizonyosságot Istenről minden körülmény között. – *Bizonyságtételek a lelkészeknek*, 391. old.

December 22., vasárnap

Bejárás a mennyei szentélybe

Isten gondoskodásai és adományai nem ismernek határt. Maga a kegyelem trónja a legnagyobb vonzerő, mert az ül benne, aki megengedi, hogy Atyánknak nevezzük. Ám az Úr nem tartotta teljesnek a megváltás elvét, míg kizárólag az Ő szeretete nyilvánult meg benne. Olyan szószólót nevezett ki oltárához, aki magára vette természetünket. A Közbenjárónak az a hivatása, hogy fiaiként és lányaiként mutasson

be minket Istennek. Jézus közbenjár azokért, akik befogadják Őt. Érdemeivel erőt ad nekik, hogy az égi család tagjai, a mennyei Király gyermekei lehessenek. Isten pedig azzal fejezi ki végtelen szeretetét Fia iránt, aki vérevel fizette ki válságunkat, hogy elfogadja, szívesen látja, s barátainak tekinti Krisztus barátait. Megelégedett a jóvátétellel. Fiának emberré válása, élete, halála és közbenjárása Őt dicsőíti meg.

Amikor az Úr egyik gyermeke a kegyelem trónjához közeledik, máris a mindenható Közbenjáró pártfogoltjává válik. A bűnbánat első szavára, a bocsánat első kérésére Jézus Krisztus magáévá teszi az ügyét, kérelmét pedig mint a maga kérését terjeszti az Atya elé.

Amint Jézus közvetít értünk, az Úr megnyitja előttünk kegyelmének összes kincsét, hogy vegyük birtokba, örvendezzünk neki és közöljük másokkal is. – *Bizonyságtételek*, 6. kötet, 363–364. old.

„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3:16) Az Úr nem tartotta teljesnek a megváltás tervét, amíg csak a maga szeretetét fektette bele. Természetünkbe öltözött közbenjárót helyezett hát oltárához. Krisztus feladata, hogy mint fiait és lányait mutasson be minket Istennek. Akik befogadják Őt, azoknak segítségére siet. Jézus az Ő vérevel fizette meg váltságdíjunkt. Érdemeire hivatkozva ad erőt nekik, hogy a királyi család tagjaivá, a menny uralkodójának gyermekeivé váljanak. Az Atya pedig azzal mutatja ki a Megváltó iránt érzett végtelen szeretetét, hogy barátaiként fogadja be és köszönti Krisztus barátait. Ő megelégedett az elfedező áldozattal. Fiának emberré válása, élete, halála és közbenjárása Őt dicsőíti.

Kéréseink Jézus nevében szállnak Istenhez, s az Atya kitarja könyörületének kincseit, hogy vegyünk belőle, örvendezzünk neki és adjuk tovább. Krisztus mondja: „Kérjétek az én nevemben. Nem mondom, hogy én kérem az Atyát értetek. Ő ugyanis szeret

benneteket... Hivatkozatok rám. Ez eredményessé teszi imáitokat, és az Úr ki fogja tölteni rátok kegyelmének gazdagságát. Ezért kérjétek és adatik néktek, hogy örömtök teljes legyen.”

Krisztus összekötő kapocs a menny és az ember között. Urunk személyes közbenjárását ígerte. Igazságos tetteinek összes érdemét latba veti a könyörgőért. Esedezik az emberért, és az ember, isteni segítségre szorulva, az Örökkévaló jelenlétében könyörög magáért; igénybe veszi annak tekintélyét, aki életét adta a világ életéért. Mikor elismerjük az Úr előtt, hogy nagyra becsüljük Jézus érdemeit, kellemes illat járul másokért mondott imáinkhoz. Amikor a Megváltó érdemein át közelítjük meg az Atyát, Krisztus szorosán maga mellé vesz, emberi karjával átölel bennünket, s mennyei karjával megragadja a végtelen Isten trónját. A kezünkben lévő füstölőbe édes illatként helyezi érdemeit, hogy támogassa kéréseinket. Megígéri, hogy meghallgatja könyörgéseinket és válaszol rájuk. – *Bizonyságtételek*, 8. kötet, 177–178. old.

December 23., hétfő

Tiszta szívvel

Sokan azt hiszik, hogy elsősorban magukért kell nagy munkát végezniük, mielőtt Krisztushoz járulnának üdvösségért. Úgy vélik, hogy Jézus majd csak a legutolsó küzdelmükbe fog beavatkozni, segítséget nyújtani, mint életük utolsó helyreállító eseményébe. Nehezen értik meg, hogy Jézus a tökéletes Üdvözítő, és hogy Ő mindazokat kezdettől fogva üdvözítheti, akik Istenhez járulnak általa. Ezek az emberek elfelejtik, hogy Krisztus maga „az út, az igazság és az élet”. Ha teljes hittel hagyatkozunk rá, és hisszük, hogy vére megtisztíthat minden bűntől, akkor megnyugszunk ama hitben, hogy Ő képes beváltani az ígéreteit. – *Szemelvények*, 3. kötet, 181. old.

Miért is nem tudatosul bennünk, hogy megbocsáttattak a bűneink? Azért, mert hitetlenek vagyunk. Nem gyakoroljuk Krisztus tanításait, és érényeit nem alkalmazzuk életünkben. Ha megadatna nekünk az Úr Jézus öröme és reménysége, akkor ez is csak önzést és büszkeséget váltana ki bennünk. Ha a Megváltó lakozik hit által a szívünkben, tanításait gyakorlatba is átültetjük. Jó véleményt formálunk róla, és megalázzuk az énünket. Ő kerül érzelmeink középpontjába, gondolataink erőteljesen fognak vonzódni hozzá. Krisztus növekedni fog, mi meg alábbszállunk.

Arra tanítjuk az elmét, hogy a mennyeiekről gondolkodjon. Az alázatosság Jézus szépségének szemlélése nyomán alakul ki. Ha csodálatos jellem tulajdonságairól elmélkedünk, mindig felismerjük a bűn visszataszító voltát, és vonásait mások felé su-

gározhatjuk. Ha a gólgotai keresztre szegezzük tekintetünket, abban az esetben nem magasztaljuk fel énünket, hanem folyton szemünk előtt fog lebegni érdemtelenységünk és az a hatalmas ár, amit Ő fizetett megváltásunkért. Ezáltal meglátjuk Krisztus végtelen nagy szeretetét.

Sokan megengedik maguknak, hogy erényként tekintsenek érdemtelenységükre. Ám ez meggátolhatja őket, hogy teljes hittel járulhassanak Jézushoz. Érezniük kell érdemtelenységüket, de éppen bűnösségük miatt fel kell ismerniük annak szükségességét, hogy a Megváltóhoz kell járulniuk, mivel ha megtérnek és megalázkodnak, ez fogja jelenteni méltóságukat és feddhetetlenségüket. Méltatlanságuk szembeötlő. Egyedüli biztos dolog azonban Jézus Krisztus méltósága. Akkor minden kételkedő lélek reményt és bátorítást kap, mivel rendelkezik azzal a személlyel, aki egymaga méltó csak rá, hogy Üdvözítője legyen. Megváltásának egyedüli reménysége, ha hittel kapaszkodik bele nem a saját méltóságába, hanem abba, amelyet Jézus Krisztus, a mi feddhetetlenségünk kínál fel. – *Istennel ma*, 261. old.

Az Úr Jézus Isten örökösének választotta azokat, akik hisznek benne, hogy együtt birtokolják a múlhatatlan és hervadhatatlan örökséget. Higgyük el támogató üzeneteit. Élünk reménytelen, bizalomra épülő életet. Krisztus felkínálta a mennyei tárház kulcsait. Ő mondta: „Akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban.” (Jn 14:13) Krisztus azt ígéri, hogy az Atya elé viszi kéréseinket, és közbenjár értünk, sőt, még a kért áldásokat is megadja. – *Signs of the Times*, 1903. december 30.

December 24., kedd

Hit – bízzunk!

A jó cselekedetekben való kitartás dicsőségre, méltóságra és örök életre vezet itt, a fájdalmas és nézeteltérések világában. Ha Isten a lelkedben és fejed fölött van, úgy nem kell félned. A Biblia világosságot jelent a sötétben lévőknek. A mindvégig hűségesek számára megígért boldog örök élet lehetőségében felemelő erőt találsz, éppen azt az erőt, amelyre szükséged van, hogy ellenállj a gonosznak. Légy kitartó a próbákban, és végül elnyered a hervadhatatlan koronát.

Mennyei vezetésre van szükséged. Bízz teljes szívvel az Úrban, és Ő sosem él vissza bizalmaddal. Ha segítséget kérsz tőle, nincs okod azt hinni, hogy hiába fordultál hozzá. Bizalomra és bizonyosságra bátorítalak, mert közeledik hozzánk szent Igéje és a Szentlélek által, és még számtalan úton próbálja elnyerni bizalmunkat. Ám semmi sem jelent nagyobb örömet neki, mint hogy elfogadja a gyengéket, akik

erőért fordulnak hozzá. Ha találunk szívet és hangokat az imához, Ő minden bizonnal talál fület imánk meghallására és hatalmas kart, hogy menekülést szerezzen.

Az Úr nem rejti el arcát népe kérései elől. Ha már minden más forrás kiapadt, akkor Ő a jelenlévő segítség a szükségben. Isten áldjon meg, szegény, elcsüggedt és megsebzett lélek! Fogd meg a kezét, és tartsd szorosan. Gyermekai közé fogad, elveszi szomorúságaidat és minden olyan terhedet, amit rá szeretnél helyezni. – *Istennel ma*, 194. old.

Drága Megváltónk közbenjáróként áll az Atya előtt... Akik a mennyei mércéhez szeretnének igazodni, tanulmányozzák a Szentírást, hogy megismerjék Jézus életét, megértsék küldetését és munkásságát. Lássák ügyvédüket, aki a kárpiton belül áll, kezében az aranytömjénezővel, amelyből Isten elé száll a feddhetetlen Krisztus érdemeinek jó illata a hozzá imádkozókért. Ha láthatnák Őt ebben a helyzetben, bizonnal bátorítaná őket az a tudat, hogy hatalmas és befolyásos mennyei ügyvédükkel nyert ügyük van Isten királyi széke előtt.

Milyen csodálatos tapasztalat szerezhető az irgalom lábainál, a biztos ígéret egyedüli helyén! Meglátjátok majd, hogy az Úr áll az ígéretei mögött, és nem féltek majd imádkozni, és nem fogtok kételkedni abban, hogy Jézus a helyettesetek. Ha megvalljátok bűneiteket és megtértek, Krisztus magára veszi azokat, és hatalma által feddhetetlenségét adja nektek. A megtört léleknek a szeretet arany olaját és kegyelmének drága kincseit kínálja fel. Akkor majd megláthatjátok, hogy az önfeláldozó lelkület, Krisztus által, végtelen nagy értéket kap, mivel a Megváltó feddhetetlenségének ruhájába öltözve Isten fiai és leányai lesztek. Akik Jézus nevében kéri a bűnbocsánatot, elnyerik azt. A megtérés kifejezésének első jelére Krisztus a trónus elé viszi az alázas imádkozó kéréseit. Ezt mondja: „Én kérni fogom az Atyát tiérettetek.” (Jn 16:26) – *That I May Know Him*, 77. old.

December 25., szerda

Tántoríthatatlanul

tartsuk meg reménységünket

Remélhetünk, örvendezhetünk. Jézus mint közbenjárónk a mennyei szenthelyen könyörög értünk. Bocsánatot és békét nyerünk érdemeiért. Meghalt, hogy lemoshassa bűneinket, igazságos tetteibe öltöztethessen, és alkalmassá tegyen a mennyei életre, ahol majd örökké világosságban lakhatunk. Kedves testvérem, ha Sátán reménytelenséggel, lehangoltsággal, kétségekkel akarja átítatni gondolkodásodat, állj ellen sugallatainak! Beszélj neki Krisztus vévéről, amely megtisztít minden bűntől. Egyedül nem

menekülhetsz meg a kísértő hatalmától, de reszket és visszavonul, ha a drága vér érdemeire hivatkozol. Hálásan fogadod a Jézustól kapott áldásokat? Elveszed az üdvösség feléd nyújtott poharát, segítségül hívod az Úr nevét? Ne kételkedj abban, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott ki! Egy pillanatra se szomorítsd szánakozó Megváltó szívét kételyeiddel. A legmélyebb érkelődéssel követi előrehaladásodat a mennyei ösvényen, látja buzgó igyekezetedet, figyelemmel kíséri eleséseidet és gyógyulásaidat, reményeidet és félelmeidet, csatáidat és győzelmeidet. – *Bizonyságtételek*, 5. kötet, 316–317. old.

„Reménységben tartatunk meg.” (Róm 8:24) Éreztesd a bűnbeesettekkel, hogy számukra sincs még túl késő emberhez méltóan élni. Jézus megtisztelte teremtményeit bizalmával, és ezzel irántuk való megbecsülését fejezte ki. Még a legmélyebbre süllyedt személyeket is tisztelettel kezelte. Krisztusnak mindig fájt, amikor ellenségeskedéssel, romlottsággal és erkölcstelenséggel találta magát szemben, de soha egyetlen szóval sem fejezte ki, hogy ez sérti érzékenységét, vagy bántja finom ízlését. Bármilyen gonosz szokással, súlyos előítélettel vagy eluralkodó szenvedéllyel került össze, mindet szánakozó gyengédséggel fogadta. Ahogy az Ő Lelke megérint bennünket, minden embert a miénkhez hasonló kísértésekkel és próbákkal küzdő testvérünknek tekintünk, akik sokszor elbuknak, és igyekeznek újra talpra állni, megértésre és segítségre vágyva harcolnak a csüggedtséggel és nehézségekkel. Ne hangoljuk le és ne utasítsuk el őket, hanem ébresszünk reményt a szívükben! Így felbátorodnak, és bizalommal mondhatják: „Ne örülj, én ellenségem! Elestem ugyan, de felkelek, mert ha még a sötétségben ülnék is, az Úr az én világosságom!” Ő le fogja perelni ügyemet, „és meghozza ítéletemet. Kivisz engem a világosságra, meglátom az Ő igazságát.” (Mik 7:8–9) – *A nagy Orvos lábnyomán*, 165–166. old.

December 26., csütörtök

Szeretet – buzdítsuk egymást!

Mint Urunk testvérei arra hívtunk, hogy szent és boldog életünk legyen. Ha egyszer ráléptünk az engedelmisség keskeny ösvényére, frissítsuk fel elménkben az egymással és az Istennel való közösséget. Érzékeljük, hogy közeleg az Úr napja, ezért találkozunk gyakrabban, hogy tanulmányozzuk Igéjét, és hogy egymást kitartásra és hűségre buzdítsuk, bátorítsuk. E földi találkozókat Isten által elrendelt eszközök, amelyek alkalmat adnak elbeszélgetni egymással, hogy a lehető legtöbb segítséget adjuk meg egymásnak, hogy megfelelő módon felkészül-

hessünk a mennyei nagy találkozókra, és megkapassuk örökségünk teljességének bizonyosságát.

Ne feledjétek, hogy minden gyülekezetben Krisztussal, a gyülekezetek Urával találkoztok. Fokozzatok mások iránti gondoskodásokat, mivel nem elég csupán ismerni a másikat. Jézus Krisztusban kell ismernünk őket. Hangzik a parancs: „ügyeljünk egymásra” (Zsid 10:24). Az evangéliumban erre kerül a hangsúly. Ezt hangsúlyozzák a világban is. – *Bible Training School*, 1910. február 1.

Nem könnyű, hogy egy hitetlenek között élő család Isten törvényét megtartva Jézus képviselője legyen. Tőlünk azt várják el, hogy élő levelek legyünk, amelyeket minden ember olvas és ismer. Ez azonban hatalmas felelősséggel jár. Ahhoz, hogy fényben éljünk, oda kell mennünk, ahol a fény ragyog. Nem jó, ha Isten népe megfosztja magát attól az előjogtól, hogy olyanokkal társuljon, akik hasonló hitet vallanak, mivel ellenkező esetben az elméjünkben a hit elveszítheti a lényegét... A hívőket a prédikátor szavai erősítik meg...

A legtöbb keresztény hite ingadozni kezd, ha folyamatosan elhanyagolja a találkozókon való részvételt, nem megy el a megbeszélésekre, imádkozásra. Ha nem lenne alkalmuk ezekben a vallásos előjogokban részesülni, akkor Isten közvetlenül a mennyből küldene világosságot angyalai által, hogy lelkesítsék, bátorítsák gyermekei hitét. Az Atya elvárja népétől, hogy oly mértékben szeressék az igazságot, hogy készek legyenek bármit megtenni, hogy részesülhessenek az Úrtól kapott áldásokból és előjogokból. (...)

Érdemes tehát gyümölcösöztetni a rendelkezésre álló előjogokat, még ha némi áldozattal is jár,

hogy találkozzunk az Istent főlökkel és akik az Ő nevében szólnak. Ő jelen van és megemlékezik az elhangzó bizonyágtevésekről, angyalai pedig könyvbe írják az elhangzottakat. Drágakövek lesznek az Ő szemében, mikor a menedéket nem kereső bűnösökre már kiárad a haragja. – *That I My Know Him*, 154. old.

Isten földi és mennyei egyháza egyazon gyülekezetet alkotnak. A földi hívők és a soha el nem bukott mennyei lények egyetlen gyülekezetet képeznek. A szentek földi istentiszteletét minden mennyei értelmes lény szívében viseli. A menny belső udvaraiban figyelnek a föld külső udvaraiban elhangzó bizonyágtételekre. A földön imádkozók dicséretét és hálaadását átveszik a mennyei karok. Dicséret és hálaadás hangzik a menny udvaraiban, mert Krisztus nem hiába halt meg Ádám elbukott fiaióért. Míg az angyalok a kútfőből isznak, a földön a szentek a trónról hömpölygő tiszta patakokból oltják szomjukat, azokból, melyek megörvendeztetik Isten városát.

Bárcsak valamennyien tudatában lennénk, milyen közel van a menny a földhöz! Mikor a föld gyermekei nem is gondolják, a világosság angyalainak társaságában vannak. Mindenkit csendes tanú őriz és igyekszik Krisztushoz vonni. Mindaddig mennyei értelmes lények vigyáznak rá, míg van remény, míg valaki nem áll ellen a Szentléleknek a maga örök romlását okozva. Senki se feledje, hogy a földön Isten angyalai jelen vannak a szentek minden gyülekezésén. Hallgatják a bizonyágtévést, az énekeket és imákat. Ne feledjük, hogy a mennyei angyalok seregeinek énekkara kíséri dicséreteinket. – *Bizonyágtételek*, 6. kötet, 365–367. old.